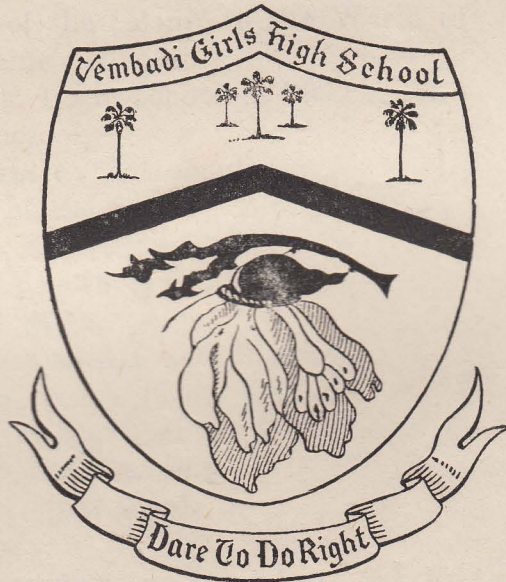

1968-69

Pavanabalan

THE TORCH BEARER

1968—69

CONTENTS

XXXXXXXXXXXX

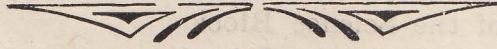
A Nations' Strength	Page 1
Editorial	3
Principal's Report	5
செல்வி ஹெலன் இராசமணி தொமஸ்	8
The Late Mrs. C. K. Hoole	10
The Education Centenary	12
தமிழ் தந்த நீங்கா நினைவுகள்	14

Students Section

A Street in a Big Town	17
Women in Modern Society	18
Mahatma Ghandi on Ahimsa	20
The invasion of the 'Mini' in the World of feminine fashions	23
Vembadi Girls' High School in 2000 A. D.	24
A Poor Relation	26
I Dreamt I was an Astronaut	27
The Opening of the Science Block	29
The Siyawasa Exhibition in Colombo	31
The Happiest day in my Life	32
A Trip to the Moon	33
Reading for Knowledge and Pleasure	35
An Unforgettable day in my Life	36
My First day at Vembadi	37
The Agony Called Vacation	38
சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை	39
ஆறுமுக நாவலர்	42
என் மனதைக்கவர்ந்த பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசி	44
அம்புலியும் நாமும்	47
பண்டைப் பாவலரும் காவலரும்	50
மாங்கனி	52
இயற்கை எழில்	56
எடுப்பது பிச்சை ஏறுவது பல்லக்கு	58
நான் கண்ட கனவு	60
உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்	61
எனக்கு சிறகு முளைத்தால்	63
விஞ்ஞானமும் வாழ்வும்	65

Reports

Student Council	I
Games Report	III
Creedy House	V
Scowcroft House	VII
Hornby House	IX
Lythe House	XI
Ad. Level Students Union	XIII
Senior Literary Association	XV
Yuwathi Club	XVI
இந்து மகளிர் சங்கம்	XVIII
3rd Jaffna Girl Guide Company	XX
Scowcroft House Union	XXII
Examination Results	XXIV
In Memoriam	XXV

A Nation's Strength

Not gold, but only men, can make
A people great and strong —
Men who, for truth and honour's sake,
Stand fast and suffer long,

Brave men, who work while others sleep,
Who dare while other's fly —
They build a nation's pillars deep
And lift them to the sky.

R. W. Emerson

EDITORIAL

It is very significant that the year 1969 which is an epoch making year, marks the end of a hundred years of state education in Ceylon and at the same time the dawn of a new era in space flight. Man's two successful landings on the moon "a great leap for mankind" has won the first place. But we in Ceylon are justly proud of our hundred years of state education though it is less spectacular than space conquest.

Since gaining independence two decades ago a determined effort was made to prune the educational system of the country and rid the unwanted legacies of the colonial era. To this end our educational system had to be given vigour vitality and dynamism which would be in accord with the hopes and ideals of a growing nation and at the same time serve the socio-economic needs of the country.

The system of free education stands as the corner stone in the fabric of our educational system. The introduction of Swabasha as the medium of instruction has brought education within the reach of everyone.

One fifth of the total revenue of the country is spent on edu-

cation annually because the state believes that education is a national investment. To make this ideal real it is not only imperative that the educational system of the country should serve the material needs of the individual and the socio-economic requirements of the country but also inculcate in the individual and the masses the sense of spiritual values and the sublimation of the baser instincts of man.

Education must first train a man to discipline himself and make him understand that he is living in a social world and that "right is might and not might is right". He must understand himself and society; free himself from all prejudices and live to uphold the charter of human rights by having a deep and abiding faith in the equality of all men and the universal brotherhood of man, whatever the race, caste creed or colour may be.

The youth unrest that is prevailing in almost all countries of the world is perhaps due to the faulty education that is imparted to them. Technological progress and the production of material needs has outstripped man's pursuit for spiritual ideals. Contem-

porary society all over the world presents a sad picture of racial religious and colour conflicts. Though man has scaled the heights of knowledge and scientific achievement, he has not yet learnt to control his passions and rise above these to a spiritual level.

The evils in society brought about by man himself can be undone by man himself since he possess within himself the power to establish peace and harmony among all mankind. According to Shakespeare "There's a divinity in man, rough hew it, how you will".

If every man can realise that there is divinity in him which is superior to all science he can stride the world and establish peace harmony and prosperity. The soul of man is sick today, and the tragedy of the human society throughout the world is that they are more ready to forsake the paths of righteousness

and throw aside moral and spiritual values for material gains.

Our educational system should weave within its fabric the reality of moral and spiritual values. It should not end in the mere parting of religious knowledge in the classroom alone but should be brought out in the playground, the laboratory and in every activity the school provides.

Our youth must be taught that life and progress depends upon these unchangeable values which have come down to us from moralists like Socrates, Plato Aristotle and the great religious leaders of all times, the latest of them was the great Mahatma Ghandi the apostle of "Ahimsa" whose birth centenary coincides, with our Siyawasa celebration. May the youth of this country and of the world emulate this puny giant of non violence of the twentieth century. "Let us look forward for peace and prosperity among all nations and all mankind.

PRINCIPAL'S REPORT

It is with regret I write this report because the Torch Bearer had not made its appearance for some time. This has happened because of various difficulties and we do hope the Torch Bearer will make its appearance regularly in future.

We started the second quarter of the second century well. Our classes have grown in size, in number and I think in quality too. There is a seriousness of purpose, though all do not attain the goal they desire. Our alumni also has grown and we are seeing the rewards of all the struggle we have had in starting and maintaining our G. C. E. (A.L) classes. Our results have been good and we have attracted very many good students. In every field our girls have done well. During this period at least seven of our girls have had their 'Arangetam' in Bharatha Natayam and in Carnatic Music. We see our students in all types of positions in Ceylon—from the administrative service to humble but important housewives and mothers. We see them in posts all over the world—as Montessori teachers and Physical educators in America, as nurses and doctors in England, as teachers of English in Europe, as teachers in Africa and as translators and radio artistes

even in Red China. It is a very happy and encouraging thought that Our Family extends not only to all parts of Ceylon, India and Malaysia, but to all parts of the World as well.

Our numbers have grown and now we are over 2000, we hope however by dint of careful admission to bring the numbers down. As such we have had a very changing staff and it is not possible in this report for me to mention all those who joined us and all those who left us. Mention however must be made of the retirement of Miss H. R. Thomas, who served the school from 1937 as a teacher and as Vice Principal. Miss Thomas has given devoted and selfless service to the school. We wish to record our gratitude for her loyalty to the school.

The school was re-organised into two in 1963 with Miss G. T. Vadivelu as Principal of the Kanishta School. I do feel that gradually the Kanishta School will have to be moved out into entirely separate premises. The development of both sections are being hindered, by keeping them together. I feel that the only solution is for the Government to establish a really good Kanishta School.

in Jaffna Town, because the present schools are unable to cope up with the growing school going population.

Activities in the school have increased. We have done well in athletics, badminton and netball and we have maintained the lead we had established in Games. During this period a very successful ballet Sukanya was staged. We also entered for the schools Drama competition organised by the Arts Council. We obtained second place in the all Island Tamil Drama competition and first place in the English Drama competition organised in Jaffna.

The school band came into being during this period. We did extremely well by winning the first place in the First All Island Band Competition to be held in Colombo. Our band is in great demand locally and in Colombo. We represented Jaffna at the opening of the Junior Universities at Kuliapitya and at the Siyawasa celebrations held in Colombo. We believe in giving our students as much scope as possible and every year we have a talent picking campaign, thinking of various ways in which we can develop and give our girls as broad an education as possible.

The Siyawasa year is over and we have actively participated in the Siyawasa celebrations both in Colombo and in Jaffna. Further the English Programme and the Tamil Programme with dramas and oratorical contests as well as intensive practice in spelling, writing and speech have been of great use in the development of language skills.

This year is Ghandhi centenary year and in connection with that we have had two important visitors Shri Jayaprakash Narayanan and Srimathi Vijalukshumy Pandit. Both stressed the importance of service. Shrimathi Vijalukshumy Pandits' visit will always be remembered by our students because of the inauguration of the Sakthi Senai — Groups of senior students in our schools pledged to loyalty, service and upliftment.

Higher education has been the goal of a large number of our students. The Universities have not been able to absorb all those who are fit for it. The Junior Universities, Training Colleges and Technical Schools have absorbed a number of them. Yet there is a lot of frustration, because Higher Education is denied. Therefore the present question of another University, what type it should be and where it should be sited is of vital importance to the people and students of Jaffna.

The long needed repairs and the long awaited building is now more or less a dream fulfilled.

The main building along Vembadi Road is over a hundred years old and thanks to our Director of Education it is being repaired and rennovated in stages. Soon it will not be an eyesore to the public walking along Vembadi Road. The new Building consisting of five class rooms and three Laboratories downstairs and an Assembly Hall upstairs is being completed. The class rooms and Laboratories were completed in March 1969. In connection with the opening, we had an Exhibition of work which was opened by the Director of Education Northern Region and the building was opened by the Member of Parliament for Jaffna. During the course of this year we hope to finish the building.

Finally I wish to pay a tribute to our staff and our senior students. Though there have been a number of changes on the staff, yet we have all worked together whole heartedly for the benefit of the school and the community. With single purpose, they have worked and have given of their best to the school. Discipline has been well maintained in spite of the large numbers, for which the student Council and the Board of Discipline have been responsible. The student Council especially has taken up on themselves the task of organising activities and maintaining order. Our grateful thanks to them and to their leadership. Our success all round has been because each one has done her part, be it large or small, to the best of her ability.

செல்வி ஹெலன் இராசமணி தோமஸ்

வேம்படி மகளிர் கல்லூரியின் வரலாற்றிலே தோன்றிய பெண்மணிகள் பலர். அன்னூல் எடுத்துக் காட்டாய் விளங்கியவர்களில் எம் செல்வி ஹெலன் இராசமணி தோமஸ் தலைசிறந்தவராவர். அவரைப் பற்றியும், அவரது சிறந்த சேவையைப் பற்றியும் சில வரிகள் எழுதக் கிடைத்தமை எனது அதிட்டமே.

இவர் 1936ம் ஆண்டு தைத்திங்களில் வேம்படி மகளிர் கல்லூரியில் சேவையாற்ற நியமிக்கப்பட்டார். வீடு கட்டுவதற்கு அத்திபாரம் மிகச் சிறந்ததாகவும், நேராகவும், பெலப்பாகவும் போட வேண்டியது எவ்வளவு அவசியமோ, அதே வண்ணம் ஆரம்பக் கல்விக்குப் பெலப்பான சிறந்த அத்திபாரம் அமைக்க இவரது இளமையும், இன் சொல்லும், பாலரைப் பயிற்ற ஏற்ற கருவிகளாய் அமைந்தன. பல வருடங்கள் செல்வி தோமஸ் அவர்கள் ஆரம்பக் கல்வியை அழகுறக் கற்பித்தது மட்டுமல்ல, பிற்கால வாழ்க்கையில் மாணவர் வளம்பெற கூட்டுறவு, ஒழுக்கம், அன்பு, இன்சொற்பேசல், சுத்தம், தொழுகை போன்ற நன்னெறிகளிலும், இயல், இசை, நாடகம், என்னும் கலைகளிலும், மாணவர்களை வளர்த்தும் வந்தார். ஆசிரியரென்றால் எல்லோரும் ஆசிரியரா? மாணவரின் தன்மைக்கேற்ற நடக்கும் நுண்ணிய அறிவும், செயற்பாடும், உடைய இவரைச் சிறந்த ஆசிரியராகவும், தன்னலமற்ற தாயாகவும் மதிப்பிடலாம். செல்வி. தோமஸுடன் பாலரைப் பயிற்றுவதற்கு எனக்கும், செல்வி சில்வாவுக்கும் நல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவரின் கீழ்க் கடமையாற்றுவது அளவு கடந்த ஆனந்தமாகும். பல வருடங்கள் சிறுரைப் பயிற்றி உலகுக்குப் பெருமக்களையும், நன்மக்களையும் தந்த பெருமை அவரையே சார்ந்ததாகும். அவர் ஆங்கில மொழியைக் கற்பிக்கும் முறை தனிச் சிறப்புடையது. பார்த்திருப்போர்க்கு உவகையும் வியப்புமளிக்கக் கூடியது.

கல்வித் திட்டத்தில் தமிழுக்கு கூடிய உரிமை கொடுக்கப்படும் திருப்பம் ஏற்பட்டபோது ஆரம்ப வகுப்பை விட்டு கனிஷ்ட, சிரேஸ்ட வகுப்புகளில் அவர் வேலைசெய்ய நேர்ந்தது. கணிதம், ஆங்கிலம் போன்ற விசேட பாடங்களில் ஈடுபட்டார். அந்தஸ்து, அதிகாரம், பெருமை, புகழ் எனப்படும் மாலைகளைச் சூட எண்ணுமல் பொறுமை, நீதி, தாழ்மை, பதில் கருதாமை, தெய்வபயம், சத்தியம்போன்ற நற்குணங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டார். அந்தந்த நாள் வேலையை அன்றன்றே செய்து முடிக்க மாணவரைப் பயிற்றும் முறை மெச்சத்தக்கதாய் இருந்தது. உளும், புறம்பும் போலித்தனமின்றி உண்மையாய் உழைத்து, உயர்ந்த இவருடைய ஆசிரியத்துவம் ஏட்டுக் கல்வியுடன் நின்றுவிடவில்லை. வாழ்க்கை முழுவதும் சுடர்விட்டுள்ளாரும் தீபங்களாக மாணவர்களை ஆக்கியது. குற்றஞ் செய்தோரைத் தந்திரமாய்த் திருத்துவார். எதைக் கேட்டாலும் தடையின்றி நிறைவேற்றுவார். தம்மைச் சந்திக்க வந்தவரை மனமுவந்து உபசரிப்பார். சந்தோஷத்துக்கு உறைவிடமும், துக்கத்துக்கு ஆறுதலும் கொடுக்கும் தனி மருந்துமானார். கல்வி கற்பித்தது மட்டுமல்ல பல ஆங்கில நாடகங்களில் மாணவர்கள் நடிக்க நல்ல பயிற்சி கொடுக்கும் ஆற்றலும் அவரிடம் இயல்பாய் அமைந்திருந்தது. அவர் சமூகமளியாத கல்லூரிப் பணிகள் இல்லையெனலாம்.

சமயத்திற்குரிய விஷயங்களில் அதிக கரிசனை கொண்டவர். ஒவ்வொருவரும் தமது சமயத்தைப் பாதுகாக்கும் பண்புடையவர்களாய் இருக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்துவார். பாடசாலையில் சிரேஷ்ட, கனிஷ்ட இளம் வாலிபப் பெண்கள் சங்கத்தின் தூணாக விளங்கி முழுமனதோடும் உழைத்தார். இச் செய்கையானது யாழ்ப்பாணக் கிளைச் சங்கத்தின் தலைவியாகப் பொறுப்பேற்கப் பயனளித்தது.

Miss H. R. THOMAS (1936-1968)
Vice Principal (1949-1968)

கல்லூரியின் பெண்கள் வழிகாட்டிச் சங்கத்தில் கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் கடமையாற்றினார். அவரின் அயரா உழைப்பையும், முன்னேற்றத்தையும், நுண்ணிய அறிவையுங் கண்டு அவரை மாவட்ட வழிகாட்டி இயக்கத்தின் ஆணையாளராக நியமித்தனர். அதோடு உள்நூர் வழிகாட்டி இயக்கத் தலைவியாகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டார். ஒவ்வொரு கடமையிலும் திறமையாக உழைத்தமை அவரின் உயர்வுக்கு அடிகோலியது. 1949ல் வேம்படி மகளிர் கல்லூரியின் உப தலைவியாக நியமிக்கப்பட்டார். பொறுப்புக்களையேற்று பொறுமையோடு உழைத்தார். கல்லூரித் தலைவி செல்வி தம்பையா வெளியூர் சென்ற போது தலைவியின் பொறுப்பை ஏற்று மிகச் சாதாரியமாய் நடத்தினார். எவ்வித குறைவுமேற்படாமல் தலைவியின் கடமையைச் செய்தார். உயர்ந்தநிலையிலிருந்து, உயர்ந்தாலென்ன, தாழ்ந்தாலென்ன அவரை எவ்வித சம்பவமும் தன்னிலையினின்று அசைக்காது.

‘கடமையைச் செய், பலனை எதிர்பாராதே’ என்ற வாக்குக்கு அமைய நடப்

பதே அவரது திட்டமாயிருந்தது. அவரைப்பற்றி எழுத எவ்வளவோ உண்டு. நீளம் என்றஞ்சி தவிர்க்கவேண்டியதாகின்றது. சுருங்கச் சொன்னால் எவற்றிலும் பூரணத்துவம், சாந்தம், தாழ்மை, நீடிய பொறுமை, இரக்கம் கலந்த கண்டிப்பு என்பன நிறைந்து கடமையாற்றிய புனிதவதியார். தன் பெற்றாரினதும், குடும்பத்தினரதும் பெருமை குன்றாமல் வாழ்ந்து காட்டிய குலவிளக்காவர், அவர் இளைப்பாறச் சம்மதித்தபோது வேம்படி துயரடைந்தது உண்மை. ஆனால் அவர் நலன்கருதி ஆறுதலடைகின்றோம்.

அவர் பண்பும், பணியும் என்றும் வளர்வதாக.

கர்த்தருக்குக் காத்திருக்கிறவர்களோ கழுகைப் போல் செட்டைகளை அடித்து எழும்புவார்கள் அவர்கள் ஓடினாலும் இளைப்படையார்கள் நடந்தாலும் சோர்ந்து போகார்கள்.

சேவ்வீ. ஜி. வடிவேலு

The Late Mrs. C. K. Hoole

(An Appreciation)

In the passing away of Mrs. Charlotte Kanagammah Hoole, Jaffna has lost a great Tamil Scholar, the past pupils of Vembadi a very gifted and ideal teacher who inculcated in them a burning desire to discover the hidden gems in Tamil Prose, Poetry and Drama, and her friends and relations a most sympathetic, sincere, generous and loving person. Another of the "Grand old Ladies" of Jaffna is gone and we all thank God for the hallowed memories we have of her.

On behalf of the past pupils of Vembadi who knew her and loved her, I write this tribute to a great teacher and friend who helped to mould our characters and fit us for life.

"Kanagacca," as we loved to call her was a great interpreter and lover of Tamil Literature. Her lessons were never dreary or drab for she made study a glorious adventure into the known and unknown. Her genius in writing Tamil Plays is well known in Jaffna and Colombo for she

is the author of several inspiring Tamil Plays which portray the rich and unique heritage and culture of our Tamil people. She was a strict disciplinarian, who believed that the task of a teacher is not merely to teach dull facts, but to train children to look at life fairly and squarely and meet the problems that life presents to them, with wisdom and courage. During the last few years of her life when she experienced a fair share of life's suffering, she remained calm and perfectly reconciled and bowed to the will of God.

The most precious gift that a teacher could receive from her students is gratitude and that Mrs. C. K. Hoole had in a great measure. The only living memorial we could set up for her in our hearts is to delve deeper into Tamil Language and Literature and discover for ourselves the treasures that would enrich our minds and delight our hearts.

MRS. S. J. ANANDANAYAGAM
("Sathi" — for that's how
she called me)

The Late Mrs. C. K. HOOLE
Teacher at Vembadi 1925 - 1950

நான் அறிந்த திருமதி க. ஹூல் அவர்கள்

திருமதி ஹூல் அவர்களைத் தெரியாதவர்களே இருக்க முடியாது. உயர்ந்த கம்பீரமான தோற்றம், வெள்ளைச்சேலை, கனிவும் கண்டிப்பும் நிரம்பிய பார்வை இத்தனையும் கொண்ட அவ்வன்புருவத்தை வேம்படியில் படித்தவர்கள் யாருமே மறந்திருக்கமுடியாது,

1925-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1950-ம் ஆண்டுவரை வேம்படி மகளிர் கல்லூரியில் தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியையாக இவர் விளங்கினார். இக்கால் நூற்றாண்டு காலத்தில் இவர் தமிழிற்குச் செய்த தொண்டு அளப்பரியது. திருமதி ஹூல் அம்மையார் தமிழ் பயிற்றுவித்தகாலத்தில் பாடசாலைகளில் போதனை மொழி ஆங்கிலமாகவே இருந்தது. அன்றியும் அக்காலத்தில் இலங்கை ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தது. இத்தகைய இக்கட்டான சமயத்தில் தமிழைப் போதிப்பது ஓர் சுலபமான காரியமன்று. ஆயினும் இக்காலத்தில் அன்னாரிடம் தமிழ் பயின்ற மாணவிகளின் தொகை கணக்கிலடங்காது இவரிடம் கல்வியின்ற மாணவிகள் பலர் இன்று இலங்கையின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பெரும் பதவிகள் வகிக்கிறார்கள்.

திருமதி ஹூல் அம்மையாரின் வாழ்வு தமிழ் வாழ்வாகவே இருந்தது. தமிழ் பண்

பாட்டிற்கு அவர்கள் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினார்கள். அவர் பேச்சிலும் மூச்சிலும் தமிழே உயிர்த்தது. தமிழ் நாடகத்தையும், தமிழ் இலக்கியத்தையும் தன் இரு கண்களென அவர் போற்றினார். வேம்படி மகளிர் கல்லூரி தமிழ் உண்கிற்கு அளித்த புகழ் பெற்ற நாடகங்களாகிய இந்திராம்பல், வனவதனி, நவமதுரவதனன், ஆகியவற்றைத் தயாரித்து அளித்த பெருமை அன்னாரையே சாரும். முத்தமிலும் வல்லவராகிய இவர் இந் நாடகங்களுக்கு கதை, வசனம் எழுதல் பாடல்கள் இயற்றல், நடனங்கள் அமைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்ததோடு நில்லாது உடை, மேடை அலங்காரங்களுக்கும் பொறுப்பாக இருந்தார்.

ஏழை பணக்காரர் என்ற பேதமின்றி எல்லா மாணவிகளையும் சமமாக நடாத்தும் அன்னார் அதே நேரத்தில் கண்டிப்புக்கும், கட்டுப்பாட்டுக்கும் பெயர் போனவராவர். எல்லா மாணவிகளையும் நல்வழியில் நடாத்துவதையே தன் தலையாய கடமையாகக் கொண்டார். அவருக்கு அஞ்சலி செய்வது தமிழ்த் தாய்க்கே அஞ்சலி செய்வது போலாகும், வாழ்க அவர் தமிழ்! வளர்க அவர் புகழ்!!

திருமதி கனகேஸ்வரி நடராஜா

The Education Centenary

"We pledge to thee all that is fine in human nature — the courage that preserves in the face of difficulty, the integrity that holds fast to that which is good, and love that honours all men.

We the youth of the nation pledge ourselves with unity and dedicate ourselves to you our dear Motherland."

Such a noble pledge! May the students of the present and future prove themselves worthy of it.

The phenomenal progress of education in our country reached its climax with the advent of Free Education. Ceylon could boast of the highest percentage of literary in South East Asia until recently when Malaysia and Singapore are bidding fair in the race. There was a time when we carried our education into the south eastern countries especially Malaysia and triumphantly returned with handsome pensions for our services.

Now, we have reached a point when lands have to be allotted to S. S. C qualified youth to make them farmers at least — a bid to solve the unemployment problem of the educated youth.

Avenues of employment are open in the newly developing African; countries but what is the fate of those who received their entire education in Sinhalese or Tamil?

The stress on the importance of teaching English is not without commendation. The English unit worked in close connection with the centenary celebrations and their programme is laudable in that they had set specific areas of study, enabling all teachers of English whether qualified or not to set tasks prescribed, before their students and help them to achieve the goal. The introduction of competitions in each activity also helped to cultivate interest among the pupils. During this programme it was clearly evident that spoken English has not been fostered sufficiently; as the main goal was the G. C. E. (O. L) which tested the students on two of the four language skills. This programme however interrupted the set syllabus for the year and teachers struggled to accomplish both especially in the J. S. C. and G. C. C. (O L) classes

The competition introduced by the English Unit was nothing

new to Jaffna as the N. P. T. A. annually conducts such competitions and awards prizes to the winners. As a result we were aware where talents lay.

Inspite of the lack of accommodation for our evergrowing student population we successfully held an English Day. Our ancient halls could accommodate barely three hundred students so we could not invite parents and well-wishers to witness our English talents. The highlight of the programme was our play 'The Bloaters'

Vembadi with its contribution of about a hundred and thirty years to Education and spritual development of the community, partly shared the trials and triumphs of the Educational system, and now as a government school has put in all her might in serving the growing student population in their ever increasing needs.

We swung into the centenary celebrations with zeal and zest. In close connection with the centenary we successfully held a science exhibition and opened our new Science Block. With space and time pressing on us we trained our students for all the competitions during class hours as well as after with an eye on

the set syllabuses for the various classes for the year. At the inauguration of all the final competitions in our district the presence of the indefatigable Vembadi Bands was always solicited and they played their part well enough to earn a commendation from the public with the Junior Band winning a second place in the all island competition. Inspite of the heat of the sun with a determination we hoisted our flags, listened to the message, struck up our bands and cheered the marathon runners on their journey.

Although the public examinations and the syllabuses were on our conscience we felt the Educational centenary a great landmark in the history of Ceylon and ought to be celebrated.

Considering the prevalent student unrest we can say with Dickens 'it is the best of times and it is the worst of times'. Proper spiritual development of the student with the correct sense of values is the crying need of the day. In the disturbed temper of the times the youth of Ceylon should learn to live by the pledge they made on the centenary of Education in their motherland.

Annaledchumy Rajapillai

தமிழ் தந்த நீங்கா நினைவுகள்

தமிழகத்திலே தனிப்பெருந் திரு விழா எல்லோரும் 'தமிழ்-தமிழ்' என்று பேசிக்கொண்டார்கள். எங்கணும் தமிழ் முழக்கம் செழிக்கக்கேட்டது. 1968-ம் ஆண்டு இரண்டாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு சென்னை மாநகரில் கூடியதே இதற்குக்காரணம். மலர்ந்த முகத்தில் ஆர்வம் குமிழியிட இலங்கையிலிருந்து சென்ற நானும் இவ்விழாவில் உள்ளப் பூரிப்புடன் கலந்து கொண்டேன்.

தை மாதம் 2-ம் திகதி மிக்க கோலாகலத்துடன் அருந்தமிழ்க் கலை விழாவும், அறிஞர்க்குச் சிலை விழாவும் மெரினா கடற்கரையில் பிரமாண்டமான மக்கள் திரளின்முன் ஆரம்பமாகியது. திருவள்ளுவர், கண்ணகி, கம்பவர், வ. உ. சி; அவ்வையார், பாரதியார் பாரதிதாசன், வீரமாமுனிவர் போப்ஜயர், கால்வெல்ட்ஜயர் ஆகியோருடைய திருவுருவச்சிலைகள் திறந்து வைக்கப்பட்டன. தமிழர் சிறப்பை உலகிற்கு உணர்த்தியவர்கள் என்ற முறையில் இப் பதின்மருக்கும் சிலை எடுத்திருந்தான் தமிழன். அதில் பின்னைய மூவரும் தமிழ் மொழியைத் தாய் மொழியாகப் பெற்றிராத அந்நியர். என் உள்ளம் சில்லிட்டது. என்னே அந்நியரின் தமிழ்த் தொண்டை உலகிற்கு உணர்த்தும் தமிழனின் பரந்த மனப்பான்மை?

அடுத்து, 3-ம் திகதி பிற்பகல் இந்த அவணி புகழுமோர் அற்புத பவனியைக் கண்ணூரக் கண்டுகளிக்க

என்கண்கள் பாக்கியம் பெற்றிருந்தன. இனிய நாதஸ்வர இசை முழங்கி வர ஓர் அலங்கார ஊர்தியில் 'தமிழ்த் தாய்' கனிவோடு கலந்த கம்பீரத்துடன் உலாவந்தாள். அவள் காலடியிலே திருக்குறள், தொல்காப்பியம், பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, ஐம்பெருங்காப்பியம் என்ற ஐந்து குழந்தைகள் கொஞ்சி விளையாடின. கம்பனின் காதற் காட்சியில், 'அண்ணலும் நோக்கினன், அவளும் நோக்கினள்' என்ற அற்புத ஓவியம் கருத்தை ஈர்ந்து கொண்டு ஊர்ந்தது திருவள்ளுவரோடு இணைந்து வாசகியும், முல்லைக்குத்தேர்ந்த பாரிவள்ளலும், பாண்டியன் அவையிலே வழக்குரைத்த கண்ணகியும், ஓளவைக்கு நெல்லிக் கனிந்த அதிகமானும், தமிழுக்குத் தலைகொடுத்த குமணனும், மன்னன் சாமரை வீச முரசு கட்டிலில் துயின்ற மோசிகிரனாரும், ஆறு படை வீட்டு ஆறுமுகனும், தோழிப் பெண்களுடன் துயிலுணர்த்தும் ஆண்டாளும் கவிதையால் ஒன்று பிணைந்த பாரதி, பாரதிதாசன் கவிமணியும், கப்பலோட்டிய தமிழனும்—தனித்தனியே அலங்கார ஊர்திகளில் பவனி வந்தனர். இடையிடையே கரகம், கோலாட்டம், கும்மி, காவடியாட்டம், பொய்க்காலக் குதிரை ஆட்டம், பரதநாட்டியம் முதலிய கலை நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்ட ஊர்திகள் அழகு செய்தன. இந்தக் கண் கொள்ளா ஊர்வலத்தைக் கண்டு நான் உணர்ச்சிப் பிழம்பானேன்.....என்னை மறந்

“நீங்கரத நீனவில் நற்குமேர் ஊர்தி”

"The People's Choice"

தேன். என் காலத்தை மறந்தேன். பண்டைத் தமிழகத்தில் இருப்பதாக என்மனம் பேசியது, இதுவரை காலமும் பழம் இலக்கியங்கள் வாயிலாகக் கற்பனைப் பண்டைத் தமிழகத்தை அறிந்திருந்த நான்.....இன்று? தத்ரு பமாகவே பழந் தமிழ்நாட்டைக் கண்டேன். அவர்தம் பண்பாட்டைக் கண்டேன். பழந்தமிழ் கலை உலகைக் கண்டேன். கால வெள்ளத்தால் அழிந்தொழியாத கலை உருவங்களையும், இலக்கியச் சிறப்புகளையும் இவ்வூர்திகள் உறுதிப்படுத்தி நின்றதைக் கண்டு விம்மிதம் அடைந்தேன்.

அன்று மாலை-முறைப்படி இரண்டாம் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டின் திறப்பு விழா. குடியரசுத் தலைவரும், சென்னை முதல்வரும், மற்றும் அமைச்சர்களும், தமிழ் உணர்ச்சியோடு பேசினர். இதைக் காணவும் கேட்கவும் சென்னைக் கடற்கரை முழுவதும் கங்குகரை காண முடியாத மனித வெள்ளம். உடலால் பலராயினும், தமிழ் ஆர்வம் கொண்டோர் உள்ளத்தால் ஒருவரே என்ற எண்ணம் என் உள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற உலகத் தமிழ் மகாநாட்டின் கோட்பாட்டிற்கிணங்க சாதி, மத, இன, மொழி தேச வேற்றுமைகள் இல்லாது அங்கு கூடியிருந்த ஒவ்வொருவரும், ‘தமிழ்’ என்ற ஒரே நோக்கத்திற்காக கூடியிருக்கின்றனர் என்ற உண்மை என் இதயத்தைத் தொட்டது. இக்கூட்டத்தின் இறுதியில் ‘ஒன்பது இலட்சம் ரூபா பணத்தை திருக்குறள் ஆராய்ச்சிக்கென சென்னை அண்ணாமலை, மதுரைப் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு நன்கொடையாகத் தமிழ் மக்கள் அளிக்கின்றனர்’ என்ற திருச் சொற்கள் என் செவிகளிற் பாய்ந்தன. நான் மலைவுற்றேன். வள்ளன்மைக்குப் பெயர் பெற்றவர்கள் பண்டைத் தமிழ் வள்ளல்கள் அல்லவா? தமிழெனின் பொன்னையும் மணியையும் வாரி வாரி வழங்கப் பாரிகள் ஏராளமாக இன்றும் நம்மிடையே இருக்கின்றனர் என்றால் என் நெஞ்சம் இறுமாப்பெய்துவது மிகையோ?

4-ம் திகதியிலிருந்து 10-ம் திகதி வரை சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூற்றுண்டு மண்டபத்தில் கருத்தரங்கு ஆரம்பமாகியது. நாற்பது நாடுகளிலிருந்து நானூற்றிற்கு மேற்பட்ட உலக அறிஞர்களும், தமிழ் நாட்டுப் பேரறிஞர்களும் பலரும் இம் மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டார்கள். தமிழ் இனியது, தமிழ் பழையது, தமிழ் பெரியது. இத்தகைய பெருமை மிகு தொன்மை நிறை தமிழ் மொழிக்கு ஓர் ஆராய்ச்சி மகாநாடா? என் நெஞ்சு உறுத்தியது இல்லை, இல்லை. மறைவாக நமக்குள்ளேபழங்கதைகள் பேசுவதிலோர் மகிமையிலலை. திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டார் அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டுமல்லவா? அதுமட்டுமல்ல தொன்று தொட்டுச் சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் வளர்ப்பது தமிழர்களின் தனிச்சொத்தல்லவா? ஆமாம், இம்மகாநாடு, தமிழ் மொழி ஓர் சர்வதேச மொழியாகப் பரிணமித்து கடல் கடந்து பலநாடுகளிலும் தன் மணத்தை வீசுகின்றதென்பதை அன்று எனக்கு உணர்த்தியது.

இக் கருத்தரங்கிலே மொழி பற்றிய ஓர் பிரச்சனை: தமிழ்க் கருத்

தரங்கம் ஆங்கிலத்தில் நடைபெறுவதா நியாயம் தான். ஆனால் கருத்தரங்கில் கூடியிருந்த வெளிநாட்டாரோ பலர். அவர்களோ தமிழ் மொழியை ஆர்வத்தோடு பயின்றவர்கள். இத்தகையோர் சமூகத்தில் உரைகளையும் விவாதங்களையும் தமிழிலே நடாத்தியிருந்தால் அது அவர்களுக்கு முற்றாகப் புரிந்திராது. அது மட்டுமல்ல அவர்களும் தாம் கொண்ட கருத்துக்களை எமக்கு விரிவாகத் தமிழில் விளக்கி இருக்க முடியாது. யாவரும் பங்கு பற்றும் வகையில் கருத்தரங்கை ஆங்கிலத்தில் நடாத்தியது நியாயம் தானே.

இது இவ்வாறிருக்க, பூம்புகாரிலே சங்கநாதம் முழங்கினான் தமிழன்! கோடிக்கணக்கான மக்கள் இப் பூம்புகாரிலே தெவிட்டாத தமிழ்த் தேனை அள்ளி அள்ளிப், பருகித் தமிழ் வெள்ளத்தில் தத்தளித்தனர். சொற்பொழிவுகள், இசை அரங்குகள், கவி அரங்குகள் பட்டி மன்றங்கள் என்று வகை வகையாகத் தமிழை வாரிச் சொரிந்தனர். எதைக் காண்பது? எதைக் கேட்பது? என்ற பிரமிப்பு இங்கு, ஓர் நாள், நாற்பத்தொன்பது தமிழகப் புலவர்க்குப் பாராட்டு வைபவம் நிகழ்ந்தது. ஒரு நாட்டின் கலைச்செல்வமும் பண்பாடும் தொடர்ந்து உயிர் பெற்றிருக்க, அந்நாட்டின் பழங்கவிஞர்களையும் கலைஞர்களையும் போற்றி மதிக்க வேண்டுமென்று அன்று சொன்னார் பாரதி. இன்று தமிழன் இப் பண்பில் சற்றேனும் சளைக்கவில்லை. என்பதைக் காட்டிவிட்டான். புலவனை மதித்தான். ஆனால் என் அகக்கண் களுக்கு அவன் தமிழ்த்தாயை கௌரவித்ததாகத்தான் தெரிந்தது.

பல்கலைக்கழகத் தேர்வு மண்டபத்தில் கலைப்பொருட்காட்சி ஒன்று நடைபெற்றது. அன்று தொட்டு இன்று வரை தமிழர் பொன்னே போற்றி போற்றி வரும் தமிழ்க்கலை கலாச்சாரச் சின்னங்களையும் அத்தாட்சிகளையும் கொண்டு எல்லோரது கண்ணையும்

கருத்தையும் மலர வைத்தது இப்பொருட்காட்சி. தமிழ்ப் பண்பாட்டின் தனிக் களஞ்சியம் நம் தமிழகம் தான் என்று அறை கூறுவது போல் விளங்கியது இக் கலைப்பொருட்காட்சி.

தினமும் மாலை யில் பல்கலைக்கழக நூற்றாண்டு மண்டபத்திலும், அண்ணாமலை மன்றத்திலும், பூம்புகாரிலும் நெஞ்சை அள்ளும் கலை நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டி எம் உள்ளங்களைப் பித்தாக்கி விட்டனர் தாய் நாட்டார்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலேயே தனி இடம் பெறுமோர் வீழா மலர் இம் மகா நாட்டை யொட்டி, வெளியிடப்பட்டது. 'கடற்கண் ஆங்கு, என்ற திருமுருகாற்றுப்படைப் பாடல் வரிகளை விளக்கும் காட்சி முகப்பைக் கொண்ட இம்மலர் தமிழிசை, நாட்டியம், படிமம், சமயம், இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகளுடன் வண்ண ஓவியங்களையும், தமிழுக்கென உழைத்த பெரியார்களின் உருவப்படங்களையும் கொண்டு விளங்கியது. இவ்விழா மலரை ஓர் சிந்தனைத்தேன் அளிக்கும் மலராகவே நான் போற்றினேன்.

மகா நாட்டிற்கு வந்த எங்களிடம் தமிழகத்தார் பெரிதாக அன்பு பாராட்டினார்கள். விருந்தோம்பலுக்குக் குறைவேயில்லை. தமிழகத்தின் வட எல்லையிலிருந்து தென் குமரி வரையுள்ள கோவில்களுக்கும், முக்கிய இடங்களுக்கும் சுற்றுலா அழைத்துச் சென்று ஆர்வத்தோடு காண்பித்தனர். இத் தருணங்களில் தமிழரின் பண்பையும் அவர்தம் இனிய சுபாவத்தையும் மனத்தின் எளிமையையும் விருந்தோம்பும் இயல்பையும் கண்டு மட்டிலா மகிழ்ச்சி கொண்டேன்.

தொன்மையும் வளமும் பெற்றது நம் தமிழ் மொழி. அம் மொழிக்குப் புதுவாழ்வும், புதுப் பொலிவும் கொடுத்திருக்கிறது இத் தனிப்பெரும் வீழா. இந்தவீழா தந்த நினைவுகள் என் நெஞ்சில் என்நென்றும் அழியா ஒவியங்களாகப் பதிந்து விட்டன.

ஞாநு. சூலேந்திரன்

Students Section

A Street In A Big Town

My favourite pastime is to watch people. This is quite different from bird watching and is far more interesting. Bus stands, railways stations and cross-streets are the best places to watch people without being observed. We are able to learn a lot of interesting things about human beings without any difficulty. I would like to relate to you some interesting things I have observed about the people who go up and down Main Street, Jaffna.

Early in the morning the whole town is still except for the cawing of crows. A bus or two rush along the road with hardly a passenger on it. The milk man and a few other pedestrians move busily about the street. Gradually it gets brighter. The traffic on the road begins to increase. Cars, Lorries and Buses rush madly down the street. Officers in their well starched uniforms and sober faces walk with quick steps to their working places. Now the shops have put up their shutters and the people are busy buying things. The bus stops are crowded with school children, officers and elderly people all anxiously awaiting the bus.

A little later an interesting batch of people come down the street. They are the school girls. They are a perfect treat to the eyes, in their clean uniforms and beautiful hair-dos. Hugging their school books they chatter away like chimpanzees. Drowning the merry voices of the girls are the bass voices of the boys. They are on their bicycles trying to follow the girls and attract their attention. Some of them do not possess a cycle but this is not going to daunt them. They just get on to another's cycle so we find doubles and trebles recklessly riding down the street. They follow the girls till they turn into their school; Then they move off lazily to their schools.

After this there is a little peace for some time. Then women with their marketing bags are seen going to the market. Some times there are men also who go out to do the family shopping.

Some ladies undaunted by the cooking and marketing, are determined to do a spot of shopping, while the children are away in school. So we see them at the counter pulling out sarees and materials for closer scrutiny.

Soon all have gone back home, and the day is at its warmest. Yes its time for lunch. Then again there is a mad rush, men women and children, rush back home, hurriedly for the long awaited rice and curry meal. After this quick rush for meals, peace reigns for a few hours

Its evening now, and all the people are determined to have a few hours relaxation. Of course their methods of relaxing differs, while the older folk prefer a slow walk down the street, the younger folk believe in madly rushing down the road on a cycle or in a car. The boys are fully dressed from suede shoes to the latest in sun glasses. Fully confident of themselves they stand at street corners. The girls are equally matched to the boys. Young girls in their mod shirts and fashionable hair dos, come out into the street to air their fashionable clothes. At once an admiring set of boys send out a wolf

whistle. These girls are satisfied and walk past with smiling faces. A little later a timid young miss comes down the street accompanied by her brother. The boys determined to have a little more fun, comment about the girl's clothes. The angry brother comes to the rescue of his sister and soon there is a fight. Even the people who had nothing to do with the incident have joined the fight. Then in the distance I hear the siren of the police jeep but they have not heard it and they continue to fight. The jeep comes closer and stops. The constables jump down and soon are separated. One by one the mischievous boys are packed into the truck. I watched all this standing alone in a corner. Then the jeep starts out on its way to the Police Station. I stand there alone, a lonely figure in the growing darkness of the night waving my hands vainly to the boys. Thus ends a really interesting day in our street.

CHITRA RAJADURAI

WOMEN IN MODERN SOCIETY

A great majority of people in the world have a misconception that women are feeble, have less thinking power, and therefore cannot render any useful service to society. Another erroneous

notion that people have is that women should not go out of the house and work in the government and private sectors just as males do, but are only fit to be inside the house always. Some

people assert that they do not have the dominating personality of men and therefore they cannot manage anything on their own.

Women have assailed and infiltrated the strict male preserves like the Engineering profession. In the mercantile services too they have occupied every post from that of counter girls and filing clerks to coveted posts of executives. Women are on the scene in every field:- Science, Agriculture, and Education. They put their heart and soul into whatever they do, and work untiringly for the betterment of society. Women also play a great role in the field of medicine. Many women are trained as nurses and they work day and night unceasingly. It is patience and sincerity which enable them to work in an orderly manner, and a large number of people are benefitted by them. We can now boast of women astronauts, Prime-Ministers, Barristers, Lawyers, Police women and Administrators too. The Prime-Minister of India is a woman; Israel's woman Prime-Minister Mrs Golda Meir and our own

Mrs. Bandaranaike are examples of emancipated women.

Women play a great part at home as well. Mother-hood is something precious. Every boy and girl, every statesman and scholar was once lulled by the lullaby of a mother, once felt the fulness of her embrace and was trained and nurtured into an adult by her. As we go through the pages of history, we notice that many women have left indelible foot prints on the sands of time. Sarojini Naidu, Madam Curie, Florence Nightingale, to name a few who have dedicated their lives for the welfare of humanity.

So I come to the conclusion, that women are capable of serving society in many ways. It is not only education, but the qualities of gentleness and sincerity that are the hallmarks of women in the modern world and if they are given full opportunity to work with others there is no doubt that they will be shining jewels of the nation.

SWENDRINI ABRAHAM
H. S. C. 1st Year Arts.

Mahatma Ghandi on Ahimsa

If the essence of the most ancient religion in the world could be extracted and expressed in a single word to suit the world of mini-skirts, mini-cars and mini-maxims in which we dwell today, that word would be Ahimsa or non-violence of which Mahatma Ghandi was the finest exponent. The doctrine of non-violence is basic to the Hindu religion. It forms the way of life by which Indian Saints as well as the common people lived and died down the centuries until materialism debased Oriental Culture and tradition so that spiritual values lost their appeal as well as their meaning. It was Ghandi who regenerated this creed in India and made it the faith by which he lived and died.

Ahimsa or non-violence is not mere dogma, but a vital and beneficent force which has the power to banish all evil influences by its very presence in men. It is the special attribute of the soul. All mystics and all men who have realised, Truth in its highest form possess it to a greater or lesser degree. If I were asked, says, Ghandi to define the Hindu creed I should simply say "Search after Truth through non-violent means". Ahimsa-dharma as enunciated by

sages of old in India means love in its highest form, the moral code of not hurting any living being, of goodwill to all humanity and forgiveness even towards enemies, assassins, criminals and persecutors.

Ghandi showed that this moral rule could be applied even to politics as it could be practised in personal and public life. He stated plainly, "My goal is friendship with the world and I can combine the greatest love with the greatest opposition to wrong". Before Ghandi's day public life was the sphere of politicians and practical men of the world realists who understood human strength and human weakness, who saw in the struggle for freedom a political battle to be fought with political weapons such as resort to diplomacy, equivocation, even violence. In the first two decades of this century young India had attempted to attain freedom by using the methods of physical force. Anarchical outrages, underground conspiracy and assassination were considered the sanctioned methods of advanced politics. Subhas Chandra Bose organised his movement for freeing India from bondage to the British, but he died before it could be effected.

The Mahatma revolutionised the struggle for political independence by teaching the people another method, the method of Satyagraha or the use of non-violent moral force. He thus elevated the political means of achieving freedom to the moral plane. Ghandi openly declared, "Buddha would have died resisting the priest-hood if the majesty of his love had not proved to be equal to the task of bending the priesthood". Christ died on the Cross with a crown of thorns on his head defying the might of a whole empire and if I raise resistance of a non-violent character, I simply and humbly follow in the footsteps of the great teachers"

He successively unfolded the policy of civil-disobedience to particular unjust laws, refused to pay taxes (such as the tax on salt) and non-cooperated with the British Government in power. He opposed passive resistance to police bludgeoning and baton-charges and instructed his followers to go to jail for whatever terms their judges sentenced them to to serve. Thousands flocked to prison, men as well as women volunteers and hundreds had their heads or limbs injured in the brutal police methods use to check the movement by the British Raj. Yet not all his followers had Ghandiji's spirit of toleration and endurance or his moral

capacity to forgive his enemies. Angered by the violence they encountered, some of them resorted to terrorist tactics such as derailing trains, throwing hand-bombs and cutting telegraph wires, causing loss of life and damage to Government-owned property. Ghandiji's immediately had the grace to apologise in memorable words "I have comitted a Himalayan blunder" and recalled the volunteers by undertaking a fast in atonement of their sins. So powerful was the moral force thus generated that it roused the conscience of the British Public to accede to the demand of independence to India. Thereby the Labour Government of Attlee was moved to grant autonomy to India at last. Thus did India win Swaraj or self-government by peaceful means through the leadership and guidance of Ghandiji, who was henceforth known as the Father of the Nation. In his own words Ghandi put forward the case for independence achieved by Ahimsa, thus "Buddha fearlessly carried the war into the enemy's camp and brought down on its knees an arrogant priesthood, Christ drove out the money-changers from the Temple of Jerusalam and brought down curses from Heaven upon the hypocrites and the Pharisees". Both were for intensive direct action. But even as Buddha and Christ

chastised, they showed unmistakable gentleness and love. They would not, raise a finger against their enemies but gladly surrendered themselves, to the truth for which they lived'

The Mahatma considered religion above all else in the world. It was the religion that enobled his policy and programmes. Ghandi himself declared, "My patriotism is subservient to my religion" The triple ideals of truth, love and service were the concepts that inspired his life and activities. Ghandi showed the way to self-purification along the road of Truth, Love and Service. He called upon his followers to rid themselves of all egotism, all prejudice and to give up the distinction of race, class and creed that separated Man from his fellow-beings. "True religion is not external observance. It is faith in God and living in the presence of God, it means - Ahimsa" Ghandi said, "Without Ahimsa, it is not possible to seek and find Truth. Ahimsa and Truth are so intertwined that it is not possible to disentangle them. They are like the two sides of a coin or rather of a smooth unstamped metallic disc. Who can say which is the obverse and which is the reverse? Nevertheless Ahimsa is the means. "Truth is the end"

Ghandiji's religion transcends all creeds, is above all denominations and soars beyond divisions of bigotry and sectarianism. Service to others is true sacrifice. Love is the only remedy for hate. Ghandi enunciated this supreme law thus: "Hatred ever kills, love never dies. What is obtained by love is retained longer and what is obtained by hatred proves a burden in reality for it increases hatred. The duty of a human being is to diminish hatred and to promote love. There is no deliverance and no hope without sacrifice, discipline and self-control." It necessarily involved the abjuration of eating fish or flesh, for all life was sacred. The principle of Ahimsa, which Ghandi followed meant even more to him. He explains it in these words: "Living faith in God means acceptance change over to your faith".

Such a life of perfect dedication, a life of continued selfless service to his fellow-men, did Ghandiji live daily. He served the village and the city, men and women, old and young, rich and poor alike, trying to solve their problems of body and mind. He served the sick and the suffering, the out caste of society, the leper and the untouchable, for his vision was based on the oneness of humanity and he served India as an integral part of the

world. He expressed his ideal clearly; "Where I cannot help, I must resolutely refuse to hinder. Love never claims, it ever gives. Love ever suffers, it never resents, never revenges itself. Where love is there God is also."

Mahatma Ghandi's contribution to India's deliverance from the British yoke will be honoured by generations to come, for his name will be written in letters of gold on the scrolls of History. Martin Luther King, the assassinated Negro leader in America, was Ghandi's most famous disciple, in that he successfully applied Ghandiji's principle of non-violent, non co operation to win democratic rights for the oppressed Negro.

An American Christian Missionary in his spontaneous tribute to the martyred saints summed up all that Ghandi stood for when he said that "The best living example of Christs teachings embodied in the sermon on the mount was Mahatma Ghandi".

History can offer no parallel to Ghandi's unique contribution to Mankind, for he successfully provided unexampled political leadership to the Indian people which combined the highest human ideals of a true saint with the practical realism of one of the greatest reformers of mankind.

RANJINI MURUGIAH
G. C. E. (AL) Sc.

The invasion of the 'Mini' in the World of feminine fashions.

The word woman, and fashion, have gone together from the inception of the world. Women followed the fashions, set by their ancestors. They were afraid to break the rules, fearing ridicule and criticism.

The present day women are baffled, by the complexities of the modern human science. They are forced by circumstances to war with the fashions handed down by their mothers.

First and foremost the rising cost of living has made them cut down on cloth. The ankle length frocks had to go up gradually to the Mini. The gloves had to be discarded, and sleeves had to reach the shoulders.

Fashion designers made capital out of this, and it is interesting to note that they have made legs come into lime-light. American cosmetic manufacturers have come out with leg make-up and body paint. One can grow green, blue, mauve or gold with 'Mini' frocks and fancy stockings, and give legs a gleaming smooth finish.

Every fashion conscious woman wants to look chic, and elegant and be the centre of attraction in society. The men want them

to be the envy of other women and so dress them like fashion models. The 'mini' not only makes one look an attractive sweet sixteen, but is also exciting to dance the jig in!

More-over the majority of women, do not have a personality of their own. They do not want to grow old gracefully, but copy set fashions whether it suits them or not. So the mini of course!

The modern woman has to work hard and look comfortable, cool and elegant with the minimum of time and effect. Hence the invasion of the 'Mini' in the world of feminine fashions.

DHARAKA THAMBYAH

G. C. E (A. L.) 1st Year Science

SEMBADI GIRLS' HIGH SCHOOL IN 2000 A. D.

Rip Van Winkle of 1970 lay asleep for thirty years. He awoke in 2000 A. D. and made his way to Sembadi to meet his grand daughter.

As he approached the gates they flew open on their own. He

drew back a step in alarm. He gradually gained courage and walked through. The gates closed after he had passed through. He could not understand this mystery.

He was surprised to find the place completely changed. An

array of multi-storeyed buildings had sprung up in the vast campus. There were elevators and escalators in all the buildings.

The class rooms were air-conditioned and luxuriously finished with foam-rubbered chairs and polished tables. At the rear portion of the classroom were high stools and a circular table. Students could sit there and sip coco-cola. There were easy chairs, for relaxing. There were radios, tape-recorders, record players, amplifiers, ear-phones and refrigerators with iced drinks.

In each block there was a library with comics and the latest books on all subjects. In addition there were social halls, music rooms, a modern cafeteria, a beauty parlour, a dress designing parlour, a gymnasium and a swimming pool.

At the centre of the campus was a large open air theatre with modern equipment. There were also cameras for shooting films.

There were a number of cars parked in the large area. There was also a petrol station close to it. Rip Van Winkle wondered

whether this was a Taxi Stand. He was told that the cars belonged to the students studying in Vembadi.

The Science laboratories had the latest scientific instruments and equipment. The students were taught a variety of subjects. Some of them were Architecture, Archeology, Photography and even car mechanism.

Enjoying all these facilities in the class rooms were a group of mini clad girls. What was fascinating was that each teacher was assigned only eight students. The teachers were in black jeans.

A modern administration block was built fairly close to the main gate. Computer machines were installed in the office to do most of the work.

After walking round the campus of Vembadi in a daze, Rip - Van - Winkle left the place as confused as ever. It was only then that he realised that he had slept thirty years.

SAROJINIDEVI RAGUNATHAN

Grade 10 C Science

A POOR RELATION

At my father's table was to be found, every Sunday, the mysterious figure of an aged gentleman clothed in a neat black suit, of a sad yet comely appearance. His deportment was of the essence of solemnity, his words few or none, and I a small child was not to make a noise in his presence. I did not like to be silent but I used to admire him in silence. A particular arm-chair was always assigned to him, which none of us dare occupy.

"Egg Hoppers and Seeni-Sambol" was a special menu which distinguished the days of his coming. My mother used to supervise in the making of these hoppers in order to escape his criticism — as he had on certain occasions shown his disappointment and dissatisfaction if the egg hoppers were not to his taste. At times he was humorous. Whenever we children asked for a few cents to buy sweets he would empty his pockets and say "Clean Suit, Empty Pockets". This was his stock joke.

I used to think of him as a prodigiously rich man. All that I knew of him was, that he and my father were school mates years ago at Jaffna, and that he came from Vaddukoddai. In spite of the respect we had for him if ever we made any adverse comments about him my father would immediately defend him and try to give some explanation.

My father and he had played in the same cricket team in school. Sometimes they had competed with each other to see who scored more runs or took more wickets. He would often say that he was a better player than my father. But my father would say that he was better. Many and hot were the skirmishes they had on this topic — the only one occasion on which the old gentleman would get annoyed. But my father generally contrived to turn the conversation adroitly to something else.

After some time his visits suddenly stopped. We were worried and wondered whether he had taken displeasure over something

we had done. One Sunday we received a sad message that he had passed away to the world beyond. We also heard that he had left sufficient money for

his burial expenses. We attended his funeral and paid our last respects to A Poor Relation.

BHAVANI ARMSTRONG

I dreamt I was An Astronaut

The advancement of science has made man very ambitious and he is in an age of exploration. This is the Lunar Age and scientists in National Aeronautics and Space Administration say that in a year's time U. S. Apollo Astronauts will not only land on the moon but also drive off in a Lunar Rover exploring the moon. The marvellous achievement of Neil Armstrong, Edwin Aldrin and M. C Collins was their unique journey to the moon.

One sunny Poya afternoon as I lay in bed the lunar mission kept haunting me.

Then suddenly I found myself dressed in a Batik trouser suit

and my brother in a dyed suit wearing a tie. We were both driven in our father's land rover to a hill just behind our bungalow.

And there we saw a large space-craft named 'Bono-13' ready to carry us to the moon. We got in and shut the door and I pressed a button. To our horror the craft started off like a bullet. Later I perceived a change as we were floating in space. My brother was at the controls and I had ample time to explore the craft. There were plenty of blankets to keep us warm and food in containers. We despised dehydrated food, so we had string-hoppers, and chicken-curry. There was

plenty of Mineral Water to quench our thirst.

After I explored the craft and the Eagle which was joined to it I took over from my brother the manipulation of the craft. I found it very easy and I manipulated it much better than him. My brother was astonished to see all the food and clothing being hurled from side to side. He screamed at me to move over or else he would jump off. I asked him to relax his muscles and explained to him that we were cut off from all exterior gravitation and were flying from the earth at a tangent. After a very long journey I could see that we were nearing the moon. It was a splendid view with vast extinct volcanoes, craters, cracks and deep hollows. By now our transmitter which was out of order started working. My brother was transmitting messages to his friends who wanted to know whether he could see any females clad in micro-minis!

Then while my brother was operating the command ship and orbiting the moon, I got into the Eagle and separating myself from the mother ship went towards the moon. I landed carefully on the surface of the moon and after resting for a while I crept out on the moon land placing my right foot on the ground. Fear over-

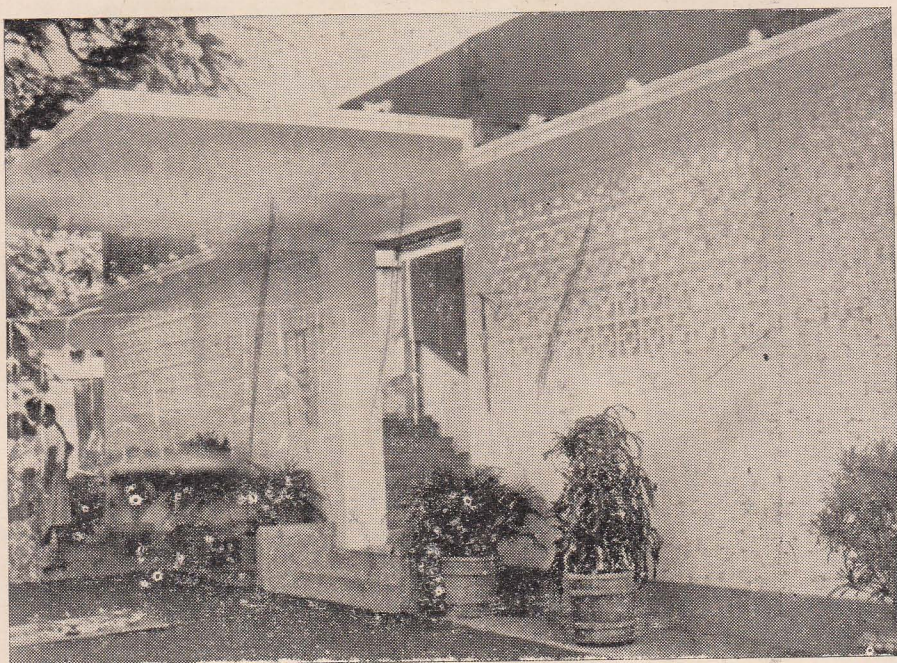
came me as I realised that I was all alone in a new and unknown world.

After a short Lunar walk, I separated the Lunar Rover which was attached to the Eagle and went exploring the surrounding moon scape.

I took many photographs and planted a flag of my Mother-land—Lanka! I also collected many gems and precious stones and some golden soil for my brother's fish tank as I had promised him

Then I returned to my Eagle and carefully joined the mother craft in which my brother was orbiting the moon. I was thrilled as the most difficult part of our journey had been accomplished. We transmitted messages to the earth and every one was full of praise. Our friends applauded us for our achievements. We were heading for a splash down at the Maskeliya Dam, among the green tea bushes of the hill country. I was quite proud and even happier than Neil Armstrong, and the other Apollo astronauts as I was the first female to set foot on the moon.

Then suddenly I felt chilly and I realised that I was fully drenched to the skin. Well, it was only April Fool's Day and

THE NEW SCIENCE BLOCK

Opened by the School Board
 Exhibition by the Board
 Chief Exhibition Officer - March 1933

Opening of The School Science
Exhibition by Mrs. R.S.PARMER
Chief Education Officer Jaffna - March 1969

my brother and sister had carried me while I was asleep and thrown me into our garden swimming pool. Was'nt I furious when I realised that I had a Lunar dream and my brother and sister were making fun of me as though I was a lunatic!

MENAKA KANAGASABAY
Grade 10A, Arts.

The Opening of the Science Block

March 15th 1969 is a red letter day in the history of Vembadi Girls' High School. It was on this day that the newly built Science block was opened by Mr. G. G. Ponnampalam M. P. for Jaffna. A well equipped and up-to-date Science Laboratory had been a long felt need at our school. Being a premier institution in the island, our school has attracted students from various parts of the country. In recent times the numbers have swelled to well over two thousand. The existing laboratories and classrooms have proved inadequate for the large number of students in the school. Thanks to the untiring efforts of our Principal, a magnificent building has now come

into being within the four walls of Vembadi.

The highlight of the opening ceremony was an Exhibition of the work of the school in Arts, Crafts, Geography and Science. Preparations for the exhibition started a month earlier. The school was a bee hive of activity. With the able guidance of our teachers we were able to organise an excellent exhibition. This exhibition would have clearly demonstrated to all, the all round nature of the education imparted in this school. We are really fortunate in getting an opportunity of studying at Vembadi.

On the 15th of March 1969 all the arrangements were ready

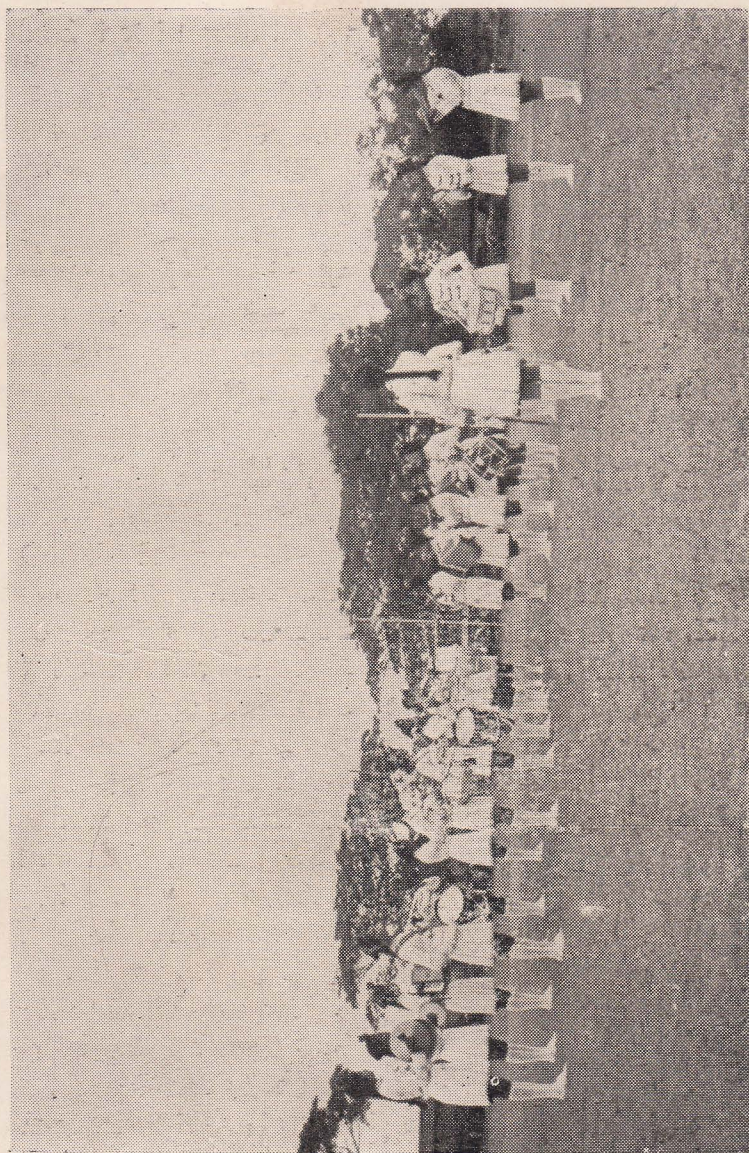
The finishing touches had been given. The Principal, staff and students were anxiously awaiting the arrival of our Chief Guest. To us time seemed to move very slowly. At about 4 p. m. the news that our Chief Guest had arrived reached our ears. We rushed towards the gate to have a view of our Chief Guest. He had come on time. Mrs. R. S. Parmer who represented the Director of Education, Northern Region had also come. There was a very large gathering. The school compound was fully packed.

Mr. G. G. Ponnampalam was garlanded by the Lower School prefect. The Girl Guides formed a guard of honour. The School band led the procession and the Chief Guest went up to the beautifully decorated platform. It was indeed a lovely sight. Beaming with smiles our Chief Guest looked pleased with the welcome accorded to him. Miss Thambiah welcomed the Chief Guest and then he spoke. He congratulated the school on the good name they had earned all over the island. He also paid a great compliment to the missionaries who had laboured at

Vembadi for many years to build up such a school. Mrs. R. S. Parmer also congratulated the school on its progress and achievements. The Chief Guest distributed the Certificates of Merit for those who had distinguished themselves in various school activities.

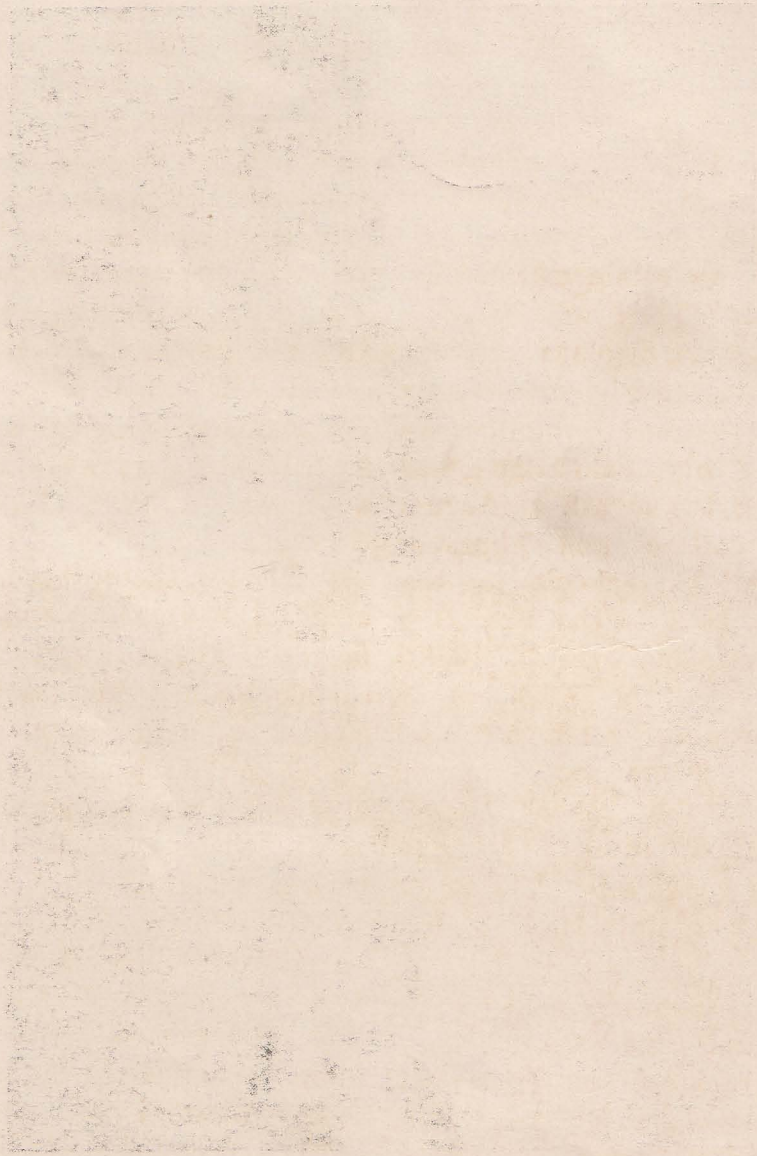
Next our Principal led Mr. G. G. Ponnampalam and Mrs. R. S. Parmer to the entrance of the the new building. He lighted an oil lamp and cut the ribbon thus declaring the building open. The long awaited ceremony had been at last performed. Mrs. R. S. Parmer opened the Science section of the building. Both of them were taken round the Exhibition. They seemed to show very great interest in the various exhibits. Students in charge of each section explained all about the exhibits. The public also viewed the exhibits. The proceedings came to an end with a dance performed by a few girls in the Lower School. Thus ended the ceremony which all of us had longed to see.

SULOCHANA PARAMANANTHAM
G. C. E. (A L) 1st Year Maths

Smartest and Best Band at the All Island
Band Competition 1968

Very Respectfully,
Your Obedient Servant,
J. M. Smith

The Siyawasa Exhibition in Colombo

Siyawasa is a Sinhala word. It means a century. The Department of Education which was established in 1869 completed a hundred years of state education. Celebrations were held all over the island to commemorate this great event. They were in the form of contests, displays and exhibitions. The most important item was the Siyawasa Exhibition in Colombo. This exhibition was held during the month of August at Royal college and Thurstan College. All the schools in the island took part in the exhibition and sent valuable exhibits.

The opening ceremony was impressive. There was a march past of all the school bands. The marathon runners brought messages of good will. The Siyawasa flag was unfurled.

There were many exhibits in Arts and Crafts and Science. There were Geographical and Historical pictures, models and charts, and also teaching aids. Different government departments had their own exhibits. The agricultural department through charts and

pictures exhibited its development from the very start. The Irrigation department through models, and pictures showed the development of Irrigation in Ceylon. The Gal-oya and Walawa Ganga projects were very well illustrated. The Health Department, Police Department and the Department of Industries too had their exhibits. All departments co-operated in making the Siyawasa Exhibition a success.

Besides these there were all kinds of amusements and entertainments. There were merry-go-rounds, swings, and other amusements. There were ice-cream stalls, milk-bars and snack bars. The place was beautifully illuminated with electric bulbs of various colours.

Every night thousands of people visited the exhibition. The Ministry of Education obtained a large amount of money by their exhibition.

The exhibition has done immense good to the people of Ceylon. It has enlightened them

on the various types of development that have taken place in the country. Teachers and Parents were able to learn more about the new methods of teaching the different subjects. The students were able to learn much more than they would have

learnt in school. The newspapers were full of photographs and descriptions of the various stalls. It was a very great event in my country.

SRI RANJINI ESVARAPATHAM
9 C, Science

THE HAPPIEST DAY IN MY LIFE

It was on Wednesday, 27th August 1969 that my parents decided to go to Colombo by plane. I was thrilled at this idea as I had not gone by plane before, I was anxiously waiting for the plane trip.

A day before the intended plane trip we packed our clothes and made the necessary arrangements. I found it difficult to sleep that night as I was thoroughly excited. At last the day dawned bright and clear. My mother and I got out of bed quite early. After break-fast we got dressed and went to the Air-

port by car. There were a few other passengers seated in the waiting room patiently waiting for the plane.

An officer at the airport checked and weighed our things and took charge of them. We then went into the waiting room and sat there with the other passengers. We heard a sound far away, it gradually grew louder. We knew the plane was going to land. I left my seat and walked into the open space to see it land. After the passengers had got down from the plane we were asked to get in. The

door was shut. The passengers waved good bye to their friends and relations who were at the air port. was a loud noise as the plane descended slowly and finally touched the ground.

The air hostess gave us cotton wool to plug our ears with. The plane started with a roar which frightened me. Then it went higher and higher. The trees and houses looked smaller and smaller as we rose above. I enjoyed looking down at the landscape. After some time the air hostess gave us some short eats.

After an hour we reached the Ratmalana Air port. Again there

We all got out of the plane and went to a room in the air port. Our uncle met us there and took us to his home in his car. I enjoyed the journey and spent the rest of the day in Colombo visiting places.

VINOTHINI GUNANAYAGAM

Grade 8 A.

A trip to the Moon

A few days after man's historic flight to the moon, I was reading the newspaper articles about it. Suddenly I heard a terrific explosion. I felt I was being transported upwards. I had a reeling sensation. Then I had a black-out.

I felt uneasy and helpless. I did not know where I was. Suddenly I heard my friend

call me by name. It was good to hear voices. She was as puzzled as I was and wondered what this strange experience could be. Before long we heard a faint voice asking us how we were after the terrible explosion. It was from Ground Control. It was only then that we realised that we were going to the moon in a space ship.

We were thrilled that we were being given this wonderful experience. Once we were out in space we looked out of the window. We saw a number of planets and heavenly bodies floating about. We saw the earth moving away from us. It had a beautiful greenish blue colour with patches of brown. We received instruction from Ground Control to swallow a few food capsules and go to bed. We did so.

What was interesting about this trip was that we had nothing to do except eat and sleep till we reached the moon. The space ship moved by itself.

The next morning we were wakened by Ground Control. They asked us to be ready to land on the moon. We put on our space suits, swallowed a few pills and got ready to step off. Suddenly there was a bump. Our space ship was now on the moon.

Our excitement knew no bounds. As soon as we got orders from Ground Control to step out I climbed down the ladder. My friend followed me. We tried to walk a few steps

but found that we were rising gracefully and coming down on the hard surface with ease. In a few minutes we found that we had gone several hundred feet away from the space ship. Suddenly my friend paused and reminded me that I was the first Ceylonese to set foot on the moon and she was the second. We were thrilled that our names would go down in history and that every newspaper would have our names in bold print on the cover page. We wondered what our colleagues and staff would say about our marvellous feat.

I tried a hop, step and a jump on the moon surface. I was carried a very long distance away from my friend. I smashed all world records. What a pity I had no measuring tape to find out how much I had cleared. My friend had to do a similar leap to be with me. We decided to leave behind some articles to prove that we had visited the moon. I had a copy of the Ceylon Times. We scribbled our names on it and left it in a crater. My friend had a Vembadi report book. Her marks and grades were not too good but we decided to leave it there to prove that we were from Vembadi.

We decided to explore more of the moon when suddenly we heard Ground Control asking us to hurry back to the space ship with our rock samples. We began walking hurriedly towards the space ship when we fell by accident into a crater. Down,

down, down we went into a dark hole. I screamed in fright. My cries and sobs made my brother laugh. He shock me and asked me why I was crying. Only then I realised that I had been dreaming.

DEVAKI VAMADEVAN
Grade 9 A Sc .

Reading for Knowledge and Pleasure

Reading maketh a full man and broadens ones mind and outlook in life. It is said that knowledge is power. This power of knowledge can be attained by reading. One who does not indulge in reading is like a frog in a well. Unlike other hobbies, no time or place can be fixed for reading.

Reading is one of the most interesting and useful hobbies. It keeps us absorbed for hours together. Sometimes we do not feel the passing of time. People even forget the objects around them.

By reading magazines, books and periodicals we know what is happening in every part of the world. Reading lifts the poor out of their misery and the sick out of their suffering. They are friends to the lonely.

A poet once said,
" My never failing friends are they, With whom I converse day by day " .

NALINI THAMAYANTHY MARKANDAYER
Grade 8 C

AN UNFOGETTABLE DAY IN MY LIFE.

My school closed on the 5th of May and I planned to go on a trip to Hatton by car along with my parents and brothers. We made all necessary arrangements for the trip. I did not have a restful night thinking of the interesting trip yet to come. At last the sun came up and was now peeping through the tall palmyrah palms. I did not have the time to admire the rising sun as we had to leave home at 6-30 a. m. We packed up everything quickly and were there in the car sharp on time. We started our journey after breaking a coconut and praying at the nearby temple.

Now the sun had risen a bit and its beams were pouring into the car. We were driving fast along Kandy Road, towards the east. Our first halt was at Murukandy where we had our breakfast in a cafe. After breaking a second coconut and praying at the temple, the "Triumph Herald" in which we were travelling,

started with a jerk and we were soon driving through forests. We passed Vavuniya and Anuradhapura and reached Kurunegala at about 1-30 p. m. We saw monkeys on the trees and along the sides of the road. We had our lunch at Kurunegala and resumed our journey towards Hatton hoping to reach Hatton in about three hours, not knowing what misfortune was in store for us.

We looked out and saw the valleys and mountains covered with tea and rubber plantations. Here and there were a few factories. Now the weather suddenly changed and warned us of a heavy downpour. At last the expected shower came-unfortunately for us, but fortunately for the car which had not been washed for a week or so.

The heavy rain lasted only a few hours and soon it cleared. But there was a thick mist that covered the surrounding area and prevented us from admiring the natural beauty around us.

Suddenly we felt the car slipping off the road. There was a jerk the car bounced and tumbled into a valley, I fell dizzy and shut my eyes tight. I did not know what happened next.

When I opened my eyes, I found myself on a spring bed. My parents and brothers were also lying on beds near me. Now I was able to hear my mother say that God is great, and that He had saved us from severe injury and death. I thought to myself, that the two coconuts which had been broken early in the day had not been broken in vain.

Later when I was at my sisters' place in Hatton, I came to know that the valley into which our car had fallen, was not deep and that the car had landed on the mud, rather gently. But, I had been unconscious for a couple of hours, due to severe shock.

I cannot forget this strange experience during my lifetime and continue to thank God daily, for having been our saviour.

VASUNDRADEVI KATIRAVETPILLAI
Grade 8 D

MY FIRST DAY AT VEMBADI

With mixed feelings of sorrow, fear and anticipation, I entered the gates of Vembadi Girls' High School wondering what my life in this school would be like.

After being ushered to the office, I had to wait for one painful hour.

The principal sent for me. I arose from my seat and entered her room in great fear, but her smile allayed my fears quickly. After questioning me, she directed me to the Form I C class. I followed the clerk. My heart was beating fast at the thought of meeting a group of new girls. I entered the class.

and the teacher welcomed me kindly and showed me to a seat.

All the girls stared at me as if I was a savage who had come from the jungles of Africa. They giggled and whispered to each other but they could not make their comments aloud as the teacher was there. I overheard some of their comments. One said "Look at her hair style" The next said "Look at her face." "She appears to be a stuck up girl" was another remark. A girl who sat behind me whispered aloud to her neighbour, "I think she is a Sinhalese." The remarks made me uneasy. I felt like running back to my old school. The bell rang, it was the interval. The girls surrounded me armed with many questions. "What is your name?" "How old are you?"

'Are you Sinhalese?' I answered in English they winked at each other and asked me. "Do you know Tamil?" I said "Yes" After thorough cross questioning me they left me alone.

I would have been very lonely the whole day had I not met an old friend of mine. In the afternoon the principal called me and told me that I had been put in the Form I D class. Those girls welcomed me kindly.

Thus the first day ended. Now I am accustomed to life at Vembadi. I am a part of Vembadi. Now I join my class mates and bully new comers who come to my class

SIVASOTHY SABARATNAM
Grade 10 C Science.

THE AGONY CALLED VACATION

The year has ended. The examination is over; but the results are not known. My friends have left me. I have a month to spend without my friends, my teachers and the thrill of

waiting for the school bus which is never on time and always crowded to capacity.

My parents are happy that their little daughter will be with

them for a month to help them in the daily chores. I do like my parents, my sisters and brothers. I also like to help my parents. But, to be away from school for a month is an agony.

Even a holiday, in the best holiday resorts will not give me the joy I miss when I am away from school for long.

PATRICIA ANTHONIPILLAI
Grade 8 A

சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை

நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலைத் தாண்டி நடந்துகொண்டிருந்தார் சத்தியமூர்த்தி. முன்பெல்லாம் இவ் வழியாகச் செல்லும்போது ஒரு கணம் நின்று, கையெடுத்துக் கந்தனை வணங்காமல் செல்லமாட்டார் அவர். ஆனால் அந்தப் பழக்கம் மறைந்து எவனவோ காலமாகி விட்டது. அவர் நாஸ்திகன் இல்லைத் தான். என்றாலும் அவர் மதத்தை வெறுத்தார். அவர் அருமைத் தங்கை தமயந்தியின் வாழ்வையே குலைத்த சாதி பேதம் என்ற ஒன்றை, அது அவசியம் என்று வலியுறுத்துவது இந்த மதம் தானே? மதமனது மனிதனை நல்வழியில் செலுத்தப் பயன்பட வேண்டுமே யொழிய மூட நம்பிக்கைகளுக்கு அடி கோலக் கூடாது. வானளாவி நிற்கும் கோபுரமானது, மனிதனின் சிந்தனைகளை உயர அழைத்துச் செல்லவேண்டுமேயொழிய, சிந்தனைகளின் தரத்தைத் தாழ்த்தக்கூடாது என்பது அவர் கொள்கை.

தங்கை தமயந்தியை நினைத்ததும் அவர் கண்கள் அவரை அறியாமலே

பனித்தன. பெற்றோரை இழந்த அவளை கண்மடல் கண்மணியைக் காப்பதுபோல் அருமையாகப் பேணி வளர்த்தார். தமயந்தியும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து கலாசாலையையும் எட்டிவிட்டாள். அங்கு தான் அவள் வாழ்வில் விதி சதி செய்யத் தொடங்கியது. இருவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நடித்த ஒரு நாடகம், தமயந்தியையும் சிவராஜனையும் மனமொத்த காதலர்களாக்கியது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் மனமார விரும்பினர். பட்டப் படிப்பு முடிந்ததும் தமயந்தி தன் விருப்பத்தை அண்ணனிடம் கூறினாள். அவள் பெண்ணல்லவா, சிவராஜன் இல்லாமல் தனக்கு வாழ்வே இல்லை என்ற நிலைக்கு வந்து விட்டாள். சத்தியமூர்த்திக்கோ தமயந்திதான் எல்லாம். வியர்வை நிலத்தில் சிந்த அவர் உழைப்பதெல்லாம் ஒரே தங்கைக்காகத் தானே? ஆனால் சத்தியமூர்த்திக்கு ஓர்

பயம் இருந்தது. எங்கே தமது சாதியைக் குறித்துத் தங்கையை ஒதுக்கிவிடுவானோ என்பதுதான் அது. ஆனால் சிவராஜனின் தந்தை யாரென அறிந்ததும் அந்தப் பயமும் சூரியனைக் கண்ட பனி போல் விலகிற்று.

சிவராஜனின் தந்தை ஒரு முற்போக்குவாதி. சாதி வேறுபாட்டை அறவே வெறுப்பவர். எனவே சத்தியமூர்த்தி அவரிடம் சென்று விஷயத்தை விளக்கினார். அவர் கூறிய பதிலைக் கேட்டதும் சத்திய மூர்த்திக்கு உலகமே சுழல்வது போலிருந்தது. சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை. எல்லோரும் இந்த நாட்டு மன்னர்களே என்று மேடையேறி முழங்கும் இவரிடமிருந்து “தம்பிசாதி இரண்டொழிய வேறில்லை என்பது மேடைப்பேச்சிற்கே ஏற்றது. சொந்த வாழ்க்கைக்கு ஒவ்வாது. உமது தங்கை படித்தவளாயிருக்கலாம். அழகானவளாயிருக்கலாம். ஆனால் பெண் என்ன சாதியென்று கேட்டால் நான் சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை என்று கூறமுடியுமா?” என்ற பதிலை சத்தியமூர்த்தி எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்தானே? ‘வார்த்தைகள் உயரப் பறக்கின்றன. எண்ணங்கள் தாழ்ந்து கிடக்கின்றன’ என்ற ஷேக்ஸ்பியரின் வாக்கியம் இவருக்கு எவ்வளவு பொருந்தும். சிவராஜனும் தந்தையின் கருத்தை ஆமோதித்ததைக் கண்ட சத்தியமூர்த்தி மேலும் திடுக்கிட்டார். சே! என்ன மனிதர்கள்! படிப்பது சிவபுராணம், இடிப்பது சிவன் கோயில். இவர்கள் நெஞ்சிற்கும் நாவிற்குமிடையே எவ்வளவு தூரம் என்று நினைத்தார் சத்தியமூர்த்தி. ஆனால் அவர் தன்மானமுள்ளவர். அவர்களுடன் வாதிடாது உடனே திரும்பிவிட்டார்.

சிவராஜனை நினைத்ததும் நேற்று நடந்த சம்பவம் அவர் மனக்கண்ணில் தோன்றியது. அவர் மகள் தன் மகன் அரவிந்தனை உயிரிலும் மேலாக விரும்புகிறாளாம். நன்றாக விரும்பட்டுமே என்று எண்ணிய சத்தியமூர்த்தி அரவிந்தனைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தார். அவனோ அவளைத் தனக்கு சகமாணவி என்ற முறையில் தெரியுமென்றும், அவளிடம் தனக்கு பிரத்தியேகமான காதல் எதுவும் இல்லையென்றும் கூறிவிட்டான். இது போதாதா சத்தியமூர்த்திக்கு? உடனே தனக்கு இதில் சம்பந்தம் இல்லையென்று சிவராஜனிடம் கூறிவிட்டார். சிவராஜன் கெஞ்சினார். இவர் மிஞ்சினார். சத்திய மூர்த்தியிடம் பழிவாங்கும் உணர்ச்சி ஓரளவிற்கு இருக்கத்தான் செய்தது.

இப்படியாக ஏதேதோ சிந்தனைகளுடன் தன் வீட்டை அடைந்த சத்தியமூர்த்தி அங்கு சிவராஜனும் அவர் மனைவியும் நிற்பதைக் கண்டதும் அதிர்ச்சியடைந்தார். சிவராஜனின் மனைவி கண்ணீரும் கம்பலையுமாக சோகமே உருவாகக்காணப்பட்டாள். அரவிந்தன் எங்கோ பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தான். சத்திய மூர்த்தியைக்கண்டதும், சிவராஜனின் மனைவி புலம்பினாள். ஐயா! அவள் எங்களுக்கு ஒரே மகள் ஐயா, அரவிந்தன் இன்றி வாழ்வே இல்லையென்று ஏதோ பிரமை பிடித்தவள் போல் இருக்கின்றாள் ஐயா, இப்படியே போனால் அவளுக்குப் பையித்தியமே பிடித்துவிடும். தயவு செய்து கருணை காட்டுங்கள் ஐயா. என்று கூறி அழுதாள். இதைக் கேட்டதும் சத்தியமூர்த்தியின் சிந்தனையும் பின்னோக்கி ஓடியது. அன்று சிவராஜன் வீடு போய்விட்டு வந்து நடந்ததைக் கூறியதும் தமயந்தியும் இவ்வாறுதான் புலம்பினாள். அவள் நிலையைக் காணச் சகியாத சத்திய

மூர்த்தி திரும்பவும் தன் சுய கௌரவத் தையும் பாராட்டாது திரும்பவும் போய் சிவராஜனின் தந்தையிடம் கெஞ்சினார். “யாவரும் சகோதரர்களே. இவர்களில் சிலரை தீண்டாதார் என ஒதுக்குவதில் நியாயமில்லையே” என்று இனிக்க இனிக்கப் பேசி ஆயிரமாயிரம் எளிய மக்களின் கைதட்டலையும் பெறும் அந்த வெளிவேஷக்காரரின் கல்நெஞ்சம் கனிய வேயில்லை. அடுத்த நாள் வீடு திரும்பிய சத்தியமூர்த்தி தமயந்தியின் அறைக்குத் துடிக்கப் பூட்டியிருப்பதைக் கண்டு பதறிப் போய் கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே புகுந்தார். அங்கு அவர் கண்ட காட்சி அவரைச் சிலையாக்கியது. தமயந்தி அலங்கோலமாக தரையில் உருண்டு கொண்டிருந்தாள். அங்கிருந்த “நஞ்சு” என எழுதப்பட்ட போத்தல் சத்தியமூர்த்திக்கு விஷயத்தை விளக்கியது. சத்தியமூர்த்திக்கு வாழ்க்கையே அஸ்தமித்துவிட்டது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. காலம் அவர் துயரத்தை ஒரு அளவு மாற்றி அவரை ஒரு வைத்தியக் கல்லூரி மாணவனுக்கும் தந்தையாக்கிவிட்டது. ஆனால் அவர் மனத்தில் அன்று தமயந்தி துடிதுடித்து இறந்த காட்சி பசுமையாகப் படிந்திருந்தது. தமயந்தியின் அந்த நிலைக்குக் காரணமாயிருந்த இதே சிவராஜனின் மகனுக்கும் அக்கதி நேரட்டும் என்ற பழிவாங்கும்

உணர்ச்சி மனத்தின் ஒரு பக்கத்தில் இருந்தாலும், அதையெல்லாம் ஒதுக்கி விட்டுவிட்டு, பாவம் அந்தப் பெண், என்று நினைக்கத் தூண்டும் மனிதாபிமானமே மேலோங்கியிருந்தது. அடக்கம், அன்பு, அழகு, அறிவு என்பவற்றின் இருப்பிடமான தமயந்தியை குறைந்த சாதி என்ற ஒரே காரணத்திற்காக புறக்கணித்த இந்த சிவராஜனை அவர் நினைத்திருந்தால் பழிக்குப் பழி வாங்கியிருக்கலாம். ஆனால் சத்தியமூர்த்தி அப்படிச் செய்யவில்லை. திமை செய்பவனுக்கும் நன்மை செய்பவனே உலகில் உயர்ந்தவன். என்பதை அறிந்தவர் அவர். அன்பாலும் பண்பாலும் உயர்ந்தவர். எனவே சிவராஜனின் மகளிற்கும் அரவிந்தனுக்கும் விமரிசையாகத் திருமணம் செய்து வைக்கிறார். தமது மகளின் நல் வாழ்விற்காகத் தானே வந்து சாதி இரண்டொழிய வேறில்லையே என்று தனக்குத்தானே சமாதானங்கூறி அரவிந்தனைத் தனது மருமகனாக்கிய சிவராஜன் அன்று ஏன் தமயந்தியை மணக்க மறுத்தார் என்பது சத்தியமூர்த்திக்கு புரியாத புதிராகவே இருந்தது. ஒருவேளை சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை என்பதை சில சமயங்களில் ஏற்கலாம் போலும்.

சாவீத்தர் சற்குணம்

H. S. C. 1st Yr. A. Sc.

ஆறுமுக நாவலர்

ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் காலம் தொட்டுத்தமிழறிஞர் பரம்பரை தோன்றி வளர்ந்து வருவதாகக் கூறப்பட்டபோதும், ஈழத்தில் தமிழ் வேகமாகவும், ஆழமாகவும் பரந்தும் வளர்வதற்குக் கால்கோளிட்டவர் நல்லை நகர் நாவலர் என்றால் மிகையாகாது. தமிழைப் பொன்னே போற் போற்றி வளர்த்த ஞானப்பிரகாச சுவாமியின் மரபிலே அவர் வாழ்ந்த பதியிலே உதயமானவரே தமிழை வளர்த்த ஆறுமுக நாவலர். ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் எத்தனையோ நாவலர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். ஆனால் நாவலர் என்றதும் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரையே குறிக்கும். இவ்வுலகம் உள்ளவரை நாவலர் என்ற பட்டத்தைச் சிறப்பாகத் தனக்கே உரிமையாகிய நாவலர் பெருமானே ஐந்தாம் குரவராகச் சைவத் தமிழ் மக்கள் வைத்துப் போற்றுகிறார்கள்.

நாவலர் சைவத்துக்கும், தமிழுக்கும் ஆற்றிய தொண்டினை வியந்த சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள், “நல்லை நகர் நாவலரைப் பிறந்திலரேல் சொல்லு தமிழெங்கே கருதியெங்கே - எல்லவரும் எத்து புரானாகமங்களெங்கே பிரசங்கமெங்கே ஆத்தனறிவெங்கே அறை.”

எனச் சிறப்பித்துள்ளார். நாவலரை சைவ சமயத்தினர் மாத்திரமன்றிப் புறச் சமயத்தவரான ஐரோப்பியரும் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள். நாவலரின் ஆங்கில அறிவும் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் மேலுள்ள ஆழ்ந்த அறிவும் பிற சமயத் தாரின் மதிப்பினை இவருக்குத்

தேடிக் கொடுத்தன. இவரது விவிலிய நூலின் மொழி பெயர்ப்பு யாவராலும் சிறந்ததாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத் திலும் பிற நாட்டினரான கிறிஸ்தவர்கள் குடியேறிப்பட்டம் பதவியால் மக்களை ஈர்த்த காலம் நாவலர் வாழ்ந்த காலம்; தமிழ்க் கல்வி கீழ் நிலையை அடைவது கண்ட நாவலர் தமிழின் பெருமையையும் இனிமையையும் விளக்கிக் காட்டித் தமிழரைத் தட்டியெழுப்பினார். தமிழ் நாட்டில் சைவத்தை அழித்து கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்பி நின்ற பாதிரி மாரை நேருக்கு நேர் நின்று போருக் கிழுத்தார். சண்ட மாருதம் போல இவர் செய்த கண்டனப் பிரசங்கங்கள் ஆயிரம் பீரங்கிகளாகக் கிறிஸ்தவரைக் சுட்டுப் பொசுக்கின.

காலத்திற்கு ஏற்ற உரை நடை யைக் கையாண்டு வசன நடை கை வந்த வல்லாளர் என்று போற்றப்படும் நாவலர் அவர்கள் முதன் முதலாகத் தமிழில் வசன நடையைக் கையாண்டவர். மாணவர் தமிழ்க் கல்வியும் சைவசமய அறிவும் பெற வேண்டுமென்பதற்காக அச்சு நிலையங்களை உருவாக்கிச் சைவத் தமிழ் நூல்களைப் புத்தக வடிவில் தந்தார்கள். இவ்வாறு இவர் அச்சிட்டு வெளியிட்ட நூல்களையே பின்பற்றிப் பிற்காலத்தார் புத்தகங்களை அச்சிட்டனர். எனவே தாய் நாட்டிலும் சரி சேய் நாட்டிலும் சரி முதன் முதலாகத் தமிழ் நூல்களைப் பிழையறத் திருத்தி அச்சிட நாவலரே பிறருக்கு முன் மாதிரியாக விளங்கி ஒரு முற்போக்குவாதியாகத் திகழ்ந்தார்.

இன்று மேனாட்டு மொழிகளைப் போல் தமிழும் விரிவுரை ஆற்றக் கூடிய சிறந்த மொழி என்பதைக் காட்டியவர் நாவலரே. முன்பெல்லாம் புராணங்கட்குப் பயன் சொல்லும் வழக்கம் இருந்ததே யொழிய தனியாக ஒரு பொருளைப் பற்றி விரிவுரையாற்றும் வழக்கம் தமிழ் நாட்டில் இருந்ததில்லை. மேனாட்டாரைப் பின்பற்றி நாவலரே முதன் முதலாகத் தனித்த ஒரு தலைப்பின் கீழ் சொற்பொழி வாற்றலாம் என்பதைக் காட்டினார்.

பெய ரெச்ச வினையெச்சங்களை அடுக்கி நீண்ட வாக்கியங்களை எழுதும் முறையை மாற்றிச் சிறு சிறு வாக்கிய மாக அமைக்கும் முறையை ஆரம்பித்து வைத்த நாவலர் தொண்டு பாராட்டுக் குரியதாகும். மாரிமழை பொழிவது போல இடைவிடாது பிரசங்கம் செய்யவல்ல இவருடைய நாவன்மையைக் கண்ட திருவாவடு துறை ஆதீனத்தார் “நாவலர்” என்னும் சிறப்புப் பெயரை வழங்கினார்கள். இவரது ஆற்றலை ஒரு துறைக்குள்ளும் அடக்கி விட முடியாது. இவர் ஒரு சிறந்த தமிழறிஞர். மேடைப் பேச்சாளர். மொழி பெயர்ப்பாளர். சமயவாதி, வடமொழி விற்பன்னர், ஆங்கில அறிஞன், பதிப்பாசிரியர், எழுத்தாளர் எனப் பல துறைகளிலே ஆற்றல் பெற்று விளங்கினார். நாவலரின் பதிப்பு என்றால் அதற்குத் தனிச் சிறப்பு உண்டு. அவர் பதிப்பித்த நூல்களில் எழுதுப் பிழை, சொற்பிழை முதலிய வற்றை காண்ப தரிது. பாட பேதங்களையோ, அடிக் குறிப்புகளையோ காண்பதரிது.

சிறந்த எழுத்தாள ராகிய இவர் சமய, இலக்கிய, இலக்கண நூல்களை எழுதியுள்ளார். பாலபாடம், சைவ

வினா விடை, இலக்கணச் சுருக்கம், நன்னூல் உரை திருவிளையாடற் புராண வசனம் முதலியன இவரது நூல்களாகும். கந்த புராணம், பெரிய புராணம், திருக்கோவை உரை திகக்குறள் பரிமேலழகர் உரை ஆகியவற்றை திருத்தி வெளியிட்டார்.

நாவலர் சமூக சமய சீர்திருத்த வாதி. நல்லூர் ஆலயத்தில் நிகழ்ந்த பவியிடுதலை எதிர்த்து அக்கோயிலுக்குச் செல்வதையே நிறுத்தி வண்ணார்பண்ணைக்குச் சென்று வாழ்ந்தார். கல்விச் சாலைகள் பலவற்றை ஸ்தாபித்து சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் அருந்தொண்டாற்றினார். சிதம்பரத்தில் ஒரு பாடசாலையை ஸ்தாபித்த இவர் வண்ணார்பண்ணையிலும் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை யையும் ஆரம்பித்து வைத்தார்.

நாவலர் அரசியல்துறையில் அதிக ஆரவாரம் செலுத்தாதபோதும் அரசியல் அறிவு நிரம்பப் பெற்றவர். சேர். பொன், இராமநாதன் அரசியலில் ஈடுபட்டுப் புகழடையவும், சட்ட நிருபணசபைத் தேர்தலில் வெற்றி பெறவும் நாவலரின் கருத்துச் செறிவான பிரசங்கங்களே காரணமாயின,

சொல்வது யாருக்கும் எளிது. செய்வது எவரக்கும் அரிது. செய்யும் சொல் வல்லாளர் சிலர் தான் வையத்தில் தோன்றுவார்கள். ஆனால் ஆறுமுகநாவலரோ சொல்லையும் செயலாக்கும் செயல் வீரர். அவர் மற்றவர்களின் வாழ்விற்காகப் போதித்த போதனைகள் தம் வாழ்வில் வாழ்ந்து காட்டிய சாதனைகள். இவர் தனியே நாவன்மை மாத்திரம் படைத்தவரல்லர். ஆத்மீக வல்லமை அமையப் பெற்ற இவர் வாழ்வு அறத் தொடு கலந்த அஞ்சாத வாழ்வு. எனவே

அறம் உள்ளவரும் சைவத் தமிழ் உணர்ந்த உள்ளங்கள் உள்ளவரும் நாவலர் பெருமானது பெயர் ஒலித்துக்கொண்டேயிருக்கும், அன்று நாவலர் பெருமான் தோன்றியிராவிடில் இன்றுள்ள சைவத் தமிழ் மக்களை விரல்விட்டு எண்ணியிருக்கலாம்.

**“கற்றனர் புலவர் உட்களிக்கும்
முற்றனர் ஆறுமுக நாவலன்”**

என்று கவிஞர் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையால் பாராட்டுப் பெற்ற நாவலர் எப்பொழுது, எங்கே, எந்நேரத்திற் தோன்ற வேண்டுமோ அப்பொழுது தோன்றினார். நாவலர் பெருமான் இரு கண்ணெனப் போற்றிய சைவமும், தமிழும் நிலைத்து நிற்கும் வரை அவர்புகழும் நிலைப்பதாக.

பாக்கியலக்ஷ்மி செகரஜிங்கம்
H. S. C. III (Arts)

என் மனதைக் கவர்ந்த

பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசி

உலகின் பல்வேறு சமயங்களில் தீர்க்கதரிசனம் இடம் பெறுகிறது. “தீர்க்கதரிசனம்” என்பது நிகழப்போகும் ஒன்றை முன்னறிவித்தல் எனும் விளக்கம் தீர்க்கதரிசனத்தின் முழு இலக்கணத்தையும் விளக்கமாட்டாது. முன்னறிவித்தல் என்பதுடன் முற்றுப்பெறுமானால் அதன் தரம் “குறி சொல்லுதல்” “மாந்திரீகம்” ஆகியவற்றின் நிலையில் தாழ்ந்து விடும். தீர்க்கதரிசனம் இவற்றைவிட உன்னத நோக்கத்தைக் கொண்டதாகும்.

தீர்க்கதரிசி என்பதற்கு அகராதி கொடுக்கும் பொருள் திருநாவுரையார், அருட்போதகர் என்பனவாகும். தீர்க்கதரிசி என்பவன் கடவுளுடைய வாய் எனத் தகுவான். தன்னுணர்வற்ற

நிலையில் பேசும் இத்தீர்க்கர்கள் கூட்டத்தார், சமூகத்துக்கு ஏதும் பயனற்றவராகக் கருதப்பட்டனர்; பயித்தியக்காரராய் எண்ணப்பட்டனர். இத்தீர்க்கர்கள் வாயிலாக அருட்போதனைகளையோ, அறநெறி விளக்கங்களையோ எதிர்பார்த்தலரிது. இத்தகைய தீர்க்கர்களுள் என் மனதைக் கவர்ந்தவர் ஆமோஸ் தீர்க்கதரிசி ஆகும்.

கி. மு. 8. நூற்றாண்டில் தெக்கோலா ஊர்மேய்ப்ப்பர்களுள் ஒருவரான ஆமோஸ் என்னவர் தீர்க்கதரிசியாகப் பணி புரிந்தார். தீர்க்கதரிசனப் பாரம்பரியத்தினின்றும் பல விதத்தில் வேறுபட்டிருந்தார். கடவுள் தீர்க்கர்களை அழைக்கிறார் எனும் உண்மையைக் காட்டினார்.

“நான் தீர்க்கதரிசியுமல்ல, தீர்க்கதரிசன சங்கத்தானுமல்ல, நான் ஆடுமாடு மேய்க்கிறவன், அத்திமரத்தோப்பு பார்க்கிறவன்” என்கிறார் ஆமோஸ்.

அப்படிப்பட்டவரைக் கடவுள் அழைத்தார். அவருடைய சமய நம்பிக்கை மிகவும் ஆழமானது. கடவுள் இஸ்ரவேலரை எகிப்திலிருந்து மீட்டு, வனாதரத்தில் வழி நடத்தி, சீனிய மலையில் செய்த உடன்படிக்கை மூலம் அன்றரைத் தமக்கு சொந்த ஜனமாகத் தெரிந்து கொண்டார். அந்த ஆண்ட வளை விட்டுப் பிரிவது இஸ்ரவேலரின் அழிவு எனத் தீர்க்கர் கண்டார்.

இவ்வடிப்படையில் இஸ்ரவேலரை எச்சரிக்க இவர் தூண்டப்பட்டார். ஜெகோவா வழிபாட்டின் தூய்மையைக் காத்துக் கொள்ளுவது ஆமோஸின் மேல் விழுந்த பொறுப்பாகக் காணப்பட்டது. சமூகத்தின் மறைவான சீர்கேடுகளை அம்பலப்படுத்தி கடவுளின் நீதியின் நியாயத்தீர்ப்பைக் கூறி எச்சரித்தார். மக்கள் அதிகலாபத்தை நாடி ஏழைகளை ஒடுக்கினர். லஞ்சம் கொடுத்து நீதியைப் புரட்டினர். இவையாவும் தீர்க்கரின் கண்களுக்கு சகிக்கொணாத தீங்குகளாகக் காணப்பட்டன. இத்தகைய சீர்கேட்டுக்குக் காரணமாக இஸ்ரவேலரின் சமய வாழ்க்கையின் வீழ்ச்சியை அவர் சுட்டிக்காட்டினார்.

ஆமோஸ் தன் தீர்க்கதரிசன உரையில் ஏழை எளியவர் வாழ்க்கையைத் தத்ருபமாக வர்ணிப்பதிலிருந்து அவரும் அத்தகைய வாழ்க்கையில் பழக்கப்பட்டவர் என்று நாம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. ஓர் இடையாக தெக்கோவா

வின் வனாதரப்பகுதிகளில் அலைந்து திரிந்து வரட்சியும் கடினமுமுற்ற வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட நாட்கள் ஆமோஸ் தீர்க்கனுக்கு பயிற்சியின் நாட்களாகக் காணப்பட்டன. தீர்க்கதரிசனப் பணிக் கான பல உருவங்கள் அக்காலத்தில் அவரின் உள்ளத்தில் மிக ஆழமாகப் பதிந்தன.

சிங்கம் கர்சித்துத் தன் இறையின் மேல் பாய்வதை அவர் பார்த்திருக்க வேண்டும். வனவிலங்குகள் ஆடுமாடுகளைக் கொன்று தின்று எஞ்சிய எலும்புகளையும் தசைத்துண்டுகளையும் அவர் கண்டிருக்கவேண்டும். நிலையற்றமழை, தண்ணீர்த்தாழ்ச்சி முதலியன அவருக்குப் பழக்கப்பட்டவை. மக்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட பல சீர்கேடுகள் அவர் கவனத்தை ஈர்த்தன. அவர் கடவுளின் நீதியின் பயங்கரத்தைக் கண்டார். கடவுளின் வார்த்தை தன்மேல் விலக்க இயலாத வல்லமைபாக வந்து தன்னைப் பேசச் செய்வதாகக் குறிப்பிட்டார்.

தெய்வநீதியைக் குறித்துச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் வேளையில் வெட்டுக்கிளிகள் முளைத்த புல்லைப் பட்சிக்கும் காட்சி ஒன்றைக் கண்ணுற்றார். கடவுள் பாவம்மிக்க இஸ்ரவேலரைச் சந்திக்கப் போவதை உணர்ந்து தம் ஜனத்துக்காக மன்றாடினார். இரண்டாம் முறையாக நெருப்பு பள்ளங்களைப் பட்சிப்பது போல் ஒரு காட்சி, கடவுளின் நியாயத்தீர்ப்பை உணர்த்துவதோ என எண்ணித் திரும்பவும் தீர்க்கர் தன் ஜனத்துக்காக மன்றாடினார். கடவுள் செவிசாய்தார். இன்னமும் ஜனங்கள் திருந்தின பாடில்லே. இந் நிலையில் இன்னொரு காட்சி ஓர் தூக்கு நூல். அதாவது கடவுள் தம் நீதியின் கிரியைகளில் வெளிப்

படவேண்டிய காலம் சமீபமாயிற்று என அறிந்தார். இன்னொரு காட்சி—கனிந்த பழங்கள் நிறைந்த கூடை. ஆம்! இஸ்ரவேலருக்கு முடிவு வந்தது இனி அவர் கட்டு மன்னிப்பில்லை என உணர்ந்ததும் தாம் செய்யப்போவது இன்னதென அவருக்கு நன்கு புலப்பட்டது,

இஸ்ரவேலருக்கு வரப்போகின்ற அழிவைக் கூறத்தொடங்கினார். கடவுளைத் தேடுங்கள் அப்போ பிழைப்பீர்கள், தேடாவிட்டால் பட்சிக்கும் அக்கினி பற்றி எரியுமென்றார், (ஆமோஸ் 5; 6) இது இஸ்ரவேலருக்கு நம்பக்கூடாத செய்தியாக இருந்தது. இஸ்ரவேலர் தம்மைக் கடவுள் தரிசிக்கப்போகும் நாளை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தனர். அது மீட்பையும் ஆசீர்வாதத்தையும் கொண்டுவரக்கூடிய நாளாக இருக்கும் என்பது அன்னார் எதிர்பார்ப்பு. அம் மக்களைப் பார்த்து ஆமோஸ் அந்நாள் வெளிச்சமல்ல அந்தகாரமே என்றார் துணிவுடன். சமய சடங்காசாரங்கள் சிலவற்றைக் கைக்கொண்டு நடந்தால் ஓர் வளமான வருங்காலம் கிட்டுமென்று இறுமாந்திருந்த இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு ஆமோஸின் செய்தி பெரும் அதிர்ச்சியையே அளித்தது.

தாம் தீர்க்கதரிசனம் கூறியும் ஒன்றும் நிறைவேறுததைக் கண்ட தீர்க்கன தாமதமானாலும் தன்னுடைய தீர்க்கதரிசன உரைகள் நிறைவேறும் என்ற எண்ணத்துடன் இவற்றைத் தன் கரத்தாலோ அல்லது தன் சீடர்களைக் கொண்டோ எழுதிப் பத்திரப்படுத்தி யிருக்கலாம். முதல் ஆறு அதிகாரங்களிலும் ஆமோஸின் உரைகள் மூன்று பகுதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு பகுதியும் இந்த வசனத்தைக் கேளுங்கள் என்ற தொடருடன் ஆரம்பமாகின்றது. ஆமோஸின் பணியால் அதிகமாகக் கவரப்பட்ட மக்கள் இவ் வார்த்தைகள் பிற்காலத்தில் பயனுடையதாக இருக்கக்கூடுமென்ற எண்ணத்துடனேயே இவற்றை எழுத்து நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருத்தல் வேண்டும். இந்நிலையில் கி.மு. 721-ல் சார்க்கோனின் படையெடுப்பால் ஆமோஸின் முன்னறிவிப்பு நிறைவேறியது. ஆமோஸின் தீர்க்கதரிசன பணியால் கவரப்பட்ட நான் எனது விருப்பமான தீர்க்கதரிசியாய் ஆமோஸைத் தெரிவு செய்தேன்.

மாலத் தாமோதாம்பீள்ளை
H. S. C. 1st yr. B. Sc

அம்புலியும் நாமும்

அம்புலி மாமா வா,

வந்து ஒரு ஆசை மொழி சொல்ல வா
எங்கு நீ செல்லுகின்றாய்? — தனிமையில்
அங்கு நானும் வரவா?

சிறு வயதில் இப்படிப் பாடியது பலருக்கும் நினைவிருக்கலாம். இரவு நேரத்தில் வானில் பவனிவரும் அம்புலி மாமாவுடன் கொஞ்சாத குழந்தைகள் உண்டா? “சந்திரனைப் பிடித்து கையில் தா” என்று குழந்தையாயிருந்த இராமபிரானே கூறினாராம். குழந்தைப் பருவத்தில் பாட்டியின் அரவணைப்பில் அவள் கூறிய நிலவைப்பற்றிய கற்பனைக் கதைகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்தவள் நான். அப்பொழுதெல்லாம் நிலவென்பது ஓர் ஒளித் தோற்றமே தவிர வேறெதுவுமில்லை என நினைத்திருந்தேன். ஏன் நான் மட்டுமா? எந்தக் குழந்தையின் மனத்திலும் இத்தகைய அபிப்பிராயமே இருந்தது. குழந்தைகளின் உள்ளத்தை மட்டுமா அந்தச் சந்திரன் கவர்ந்துவிட்டான்? இல்லை, நிலவின் தண்ணொளியில் காதலர்கள் இன்பக் கதைகள் பல பேசி கனவுகள் பல கண்டனர். நிலவைக் காட்சியாக வைத்து எழுதப்பட்ட பல கதைகள் நமது உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்டுள்ளன. கவிஞர்களும் நிலவை விட்டு வைக்கவில்லை. நிலவைப் பெண்களின் முகத்துக்கும், குளிர்ச்சிக்கும் உவமை கூறினர். இவ்வாறு எல்லோர் மனத்தையும் கொள்ளை கொண்ட சந்திரமண்டலத்திற்குச் சென்றுவிட்டுத் திரும்ப வேண்டும் என்ற எண்ணம் மனிதனுக்கு ஏற்பட்டது. சாதாரண மனிதனுக்கு

வெறும் ஆசையாயிருந்த இது, எழுத்தாளர்களுக்கு கதைகள் புனைவதற்கு வேண்டிய கற்பனையாகவும் அமைந்தது.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஜூல்ஸ் வேர்ன் என்ற எழுத்தாளர் சந்திரமண்டல யாத்திரையைப் பற்றி ஒரு கற்பனை நாவல் எழுதினார். பல மைல் தூர நிலவின் யாத்திரையைப் பற்றி இந்நூல் சுவையுடனும் சிந்தனையைத் தூண்டும் வகையிலும் கூறுகிறது. இதில் ஓர் அதிசயப்படும் படியான உண்மை உண்டு. ஜூல்ஸ் வேர்ன் எவ்வாறு தமது நூலில் கூறியுள்ளாரோ அதேபோலவே சமீபத்தில் நடந்த சந்திரமண்டல யாத்திரையும், இயந்திர வேகமும் அமைந்திருந்தது. அந்நூலில் அவர்கள் பார்த்து வர்ணித்தபடியேதான், இன்றைய விண்வெளி வீரர்கள் பார்த்ததும் அமைந்துள்ளது. இந்த அதிசயப்படும் படியான ஒற்றுமையைக் கண்டு உலகமே வியந்தது. இவ்வாறு எழுத்தாளர்கள் நிலவுக்குப் போய் வந்ததாக கற்பனை செய்து எழுதி ஆசை காட்டினார்கள். அதைத் தொடர்ந்து விஞ்ஞானிகள் “ஏன் முடியாதா, என்ன?” என்ற துணிவுடன் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டார்கள். இம் முயற்சியில் அமெரிக்கர்களின் முயற்சிக்கு காலஞ் சென்ற அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜோன் எப் கெனடி எல்லைக்கோடு போட்டு விட்டார். ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத் தொன்றில் அவர் “சந்திரனில் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எழுபதிற்குள் மனிதனை இறக்கும் முயற்சியை இலட்சியமாகக் கொண்டு உழைப்போம்” என்று அறைகூவினார்.

நாம் புதிதாக ஒரு பொருளைப் பார்த்ததும் அதைத் தொட விரும்புவோம். ஆனால் எடுத்த எடுப்பில் தொட்டு விடுவதில்லை. அருகில் கையைக் கொண்டு போவோம், மடக்கிக் கொள்வோம் இன்னும் அண்மையில் மீண்டும் கையைக் கொண்டு செல்வோம். இழுத்துக் கொள்வோம். கடைசியில் ஒரு வழியாக அந்தப் பொருளைத் தொட்டு வைப்போம். இந்தநிலையில்தான் இருந்தது அமெரிக்கர்களின் சந்திர மண்டப் பயணமும். கெனடியின் வாக்கை வேத வாக்காகக் கொண்டு நிலவுப் பயணத்திற்கான ஒரு பூர்வாங்கத் திட்டத்தை ஆரம்பித்தார்கள் அமெரிக்கர்கள். இத்திட்டத்தின் முதல் இரண்டு படிகள்தான் மெர்குரி, ஜெமினி என்பனவாகும். இத்திட்டத்தின் கடைசிப் படிகள்தான் இப்பொழுது நம்மெல்லோருக்கும் மிகவும் பழக்கமான பெயரான, மூவர் பயணஞ் செய்யும் ‘‘அப்போலோ’’, ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து அறுபத்தெட்டாம் ஆண்டு டிசம்பர் வரையும் அமெரிக்கர்களின் விண்வெளிக் கலங்கள் நிலவைச் சுற்றிவந்து ஆர்வத்தைத் தூண்டின. மனிதனைச் சந்திரனுக்கு மிக அண்மையில் கொண்டு சென்ற கலம் அப்போலோ 8 ஆகும். அப்போலோ 10ல் மூன்று விண்வெளிவீரர்கள் பயணம் செய்தனர். இக்கலத்திலிருந்து ஒரு சிறு கலம் பிரிந்து சந்திரனைப் பத்து மைல் தூரத்தில் சுற்றிவர மறுபகுதி நிலவில் இறங்குவதற்கு வசதியான இடத்தை மேற்பார்வையிட்டுத் திரும்பி தாய்க் கலத்துடன் இணைந்து பூமிக்குத் திரும்பியது. சந்திரனில் மனிதனை இறக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ள கலம் அப்போலோ 11 ஆகும்.

சுமார் அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ‘சந்திரமண்டலத்தியல் கண்டு தெளிவோம்’ என்று பாடினார் கவி பாரதி. அவர் கண்ட அக் கனவு ஜுலை மாதம் இருபத்தொராம் திகதி நனவாயிற்று. அன்றுதான் விண்வெளி வீரர் நீல் ஆம்ஸ்ரோங் நிலவின் மேற்பரப்பில் தன் காலடியை எடுத்துவைத்தார். வருங்காலத்தில் சந்திரமண்டலப் பயணங்கள் பல ஏற்படலாம். ஏன், சந்திரனுக்கு அப்பாலும் பயணங்கள் நடைபெறலாம். ஆனால் ஒருலகை விட்டு மறு உலகில் மனிதன் காலடி வைப்பது என்பது ஒரு முறைதானே நடைபெற முடியும்? இந்த வகையில் பெருமைக் குரியவராகிறார் நீல் ஆம்ஸ்ரோங். மனிதவரலாற்றில் பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய மனிதனின் மாபெரும் சாதனையை, அண்டம் விட்டு அண்டம் தாவும் விதத்தை, மனித வரலாறே கண்டிராத புதுமையைச் செயல்படுத்தி பெருமை பெற்றவர்கள் அமெரிக்கர்கள். உலகின் மூலமூடுக்குகளிலுள்ள மக்களெல்லாம் இப்பேராச்சரியத்தைக் கேட்டு பிரமித்தனர். விண்கலம் நிலவுக்குப் புறப்பட்ட ஜுலை பதினாராம் திகதியிலிருந்து விண்கலம் மீண்டு வந்த ஜுலை இருபத்து நான்காம் திகதிவரை மக்கள் பத்திரிகைகளை வாங்கி விபரங்களை அறிந்தனர். வசதியுள்ள இடங்களில் உள்ளவர்கள் தொலை நோக்கியில் (Television) கண்டு களித்தனர். சந்திர மண்டலப் பயணத்தினால் நாம் அடையும் பயன் யாது? என கேட்கலாம் நம்மில் சிலர். சமீபத்தில் வாடுவோ பயிற்சி நிலைய அதிபரொருவர் ஒரு கற்பனைக் கதை எழுதினார். இன்னும் சில ஆண்டுகளில் உலகம் கொள்ளாத அளவு சனத்தொகை பெருகிவிடுமாம். அப்பொ

முது நம்மில் சிலர் நிலவுக்கு அனுப்
பப்பட்டு அங்கு நிலவின் மேற்பரப்பின்
கீழ், காற்றுச் சீராக்கம் செய்யப்பட்ட
அறைகளில் வைக்கப் படுவார்களாம்.
அப்போது அவர்களின் மனநிலைகளும்,
வாழ்க்கை முறையும் எவ்வாறு இருக்கும்
என்று ஆராய்கிறார் இதன் ஆசிரியர்.

இந்தக் கதையில் கூறப்பட்டுள்ளது
போல் சனத்தொகைப் பெருக்கத்தை
கட்டுப்படுத்தும் மார்க்கத்தில் மனிதன்
இவ்வித ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்
டான். இதற்காகவா நிலவுப் பயணம்
மேற்கொள்ளப்பட்டது? இல்லை மனி
தன் தனது பிரபந்த அறிவை விருத்தி
செய்து கொள்வதற்காகவே இந்த
ஆராய்ச்சிகளையும் பயணங்களையும் மேற்
கொண்டான். மனித வர்க்கமே பெரு
மைப்படவேண்டிய விஷயம்தான். இந்த
நேரத்தில், இந்த நாளில், இந்தச்
செயலைச் சாதிக்கத் துணைபுரிந்து ஆயி
ரக் கணக்கான விஞ்ஞானிகளுக்கும்
நேரே சென்று வந்த விண்வெளி வீரர்
களுக்கும் மனித குலமே அஞ்சலி
செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளது. ஆயி

ரத்து அறுநூற்றுப் பத்தாம் ஆண்டு கலி
வியோ சந்திரனைப் பற்றி ஆராயத்
தொடங்கினார். விண்வெளி யுகம் தோன்றி
இந்தப் பத்து ஆண்டுகளில் மனிதனின்
விஞ்ஞான அறிவு மனிதனைச் சந்திர
னில் இறக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுத்தி
யது பெருமைக்குரிய விஷயமாகும்.
இப்பொழுதே சில செல்வந்தர்கள்
சந்திரமண்டல பயணத்திற்காக தங்கள்
பெயரைப் பதிவு செய்து விட்டார்
களாம். இதிலிருந்து மனிதனுக்குத்
தன் உழைப்பில் உள்ள நம்பிக்கை
புலனாகிறது. விஞ்ஞானம் விளைக்கும்
அற்புதங்களுக்கு அளவே இல்லை. ஆதி
யிலிருந்தே நிலவுக்கும் நமக்கும் கற்
பனைத் தொடர்பு இருந்து வருகிறது.
இந்தத் தொடர்பு மனிதன் சந்திரனில்
இறங்கியதன் மூலம் இன்னும் நெருக்க
மாகிவிட்டது. வருங்காலத்தில் நாமே
நிலவில் குடியேறி 'அம்புலியில் நாம்'
என்ற தலைப்புடன் கட்டுரை எழுத
நேரிட்டாலும் ஆச்சரியமிருக்காதல்லவா?

நளினி ராசாத்தினம்

Grade 10 C. Sc.

பண்டைப் பாவலரும் காவலரும்

ஆண்மையும், பண்பும், அறநெறி நின்றொழுகும் சான்றாண்மையும் தம் அணிகலன்களாகக் கொண்டு பண்டைக் காவலரவையினை அணிசெய்து, தம் மணிமொழிகளால் உலகை மகிழ்வித்தவர்கள் கவிவன்மை படைத்த பாவலரேயாவர். மன்னனின் செங்கோலாட்சிக்கு உறுதுணையாக, நல்லமைச்சராக அறிவுரை கூறும் ஆலோசகராக, நற்புகழ் பாடும் பாவலராக திகழ்ந்தவர்கள் புலவர்களேயாவர். அரசனைப் புகழ்ந்து பாடி அவன் கொடுக்கும் பரிசில்களைப் பெற்றுப் புலவர்கள் வாழ்ந்த வரலாற்றைச் சங்ககாலச் செய்யுள்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

பண்டைய மன்னர்கள் எவ்வாறு மக்கள் நலனை தம் நலனை எண்ணி ஆட்சிபுரிந்தார்களோ, அவ்வாறே பாவலர்களும் அரசனின் புகழே தம் புகழெனக் கருதி அவனைப் புகழ்ந்து, அவன் மரபு, கொடை ஆட்சிச் சிறப்பு முதலிய வரலாற்றைத் தம் இனிய பாடல்களின் பொருளாகக் கொண்டு பாடினர். இவ்வாறு இயற்றப்பட்ட பாக்களே, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து முதலிய சங்ககாலச் செய்யுள்களாகப் பொலிகின்றன. பண்டைய மன்னவர்களும், மக்களும் விருந்தோம்பலில் மிக்க விருப்புடையவர்கள். அதிலும் பாவலர்களை வரவேற்று உபசரிப்பதில் மிக்க ஆர்வம் கொண்டவர்கள். பண்டைய காவலர்கள் பாவலர் வாழ்வில் எத்தகையே அக்கறை உடையவர்கள் என்பதற்குப் புலவரின் வறுமையைத் தீர்ப்பதற்காக குமணன் என்னும் மன்னன் தன் தலையை அறுத்துக் கொடுக்க முயன்ற வரலாறு ஒரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக அமைந்துள்ளது.

தம் அரசவையில் இருந்து நல்லமைச்சராய் விளங்கும் புலவர்கள் மீது அரசு

சர்கள் கொண்ட அக்கறையை, அதியமான் சேரலாதன் என்னும் மன்னன், என்றும் இறவாமல் இருப்பதற்காக இறைவனால் அருளப்பட்ட நெல்லிக் கனியை ஓளவையாருக்கு கொடுத்து அவரை நீண்ட காலம் வாழச் செய்ய விரும்பிய வரலாறு எடுத்துக் கூறுகிறது. இன்னும் தனக்கென எதையும் எண்ணாது வாரிவழங்கும் காவலரின் பண்பை, முல்லைக்குத் தோர்ந்த பாரியின் கதை எமக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றது.

காவலர்கள் எவ்வாறு பாவலரைப் புகழ்ந்து பேணிநார்களோ அவ்வாறே அவர்களும் மன்னர்கள் மீது மிக்க அன்புடையவராய் இருந்தனர். பாரி என்னும் வள்ளல் இறந்ததைக் கேட்டு கபிலர் என்னும் புலவர் வடக்கிருந்ததும், பின் அம் மன்னனினது புதல்வியைத் தான் வைத்து ஆதரித்ததும் காவலருடன் பாவலர் கொண்டிருந்த அன்புரிமையை எமக்கெடுத்துக்காட்டுகிறது.

சேரமான் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரவிரும்பொறை என்ற மன்னன், முரசு வீற்றிருக்கும் கட்டிலில் துயில் கொள்பவர் வழிநடையாற் சோர்ந்து வந்த புலவரென்பதறியாது அவரைக் கொல்லவாளெடுத்தும், பின் புலவரென்றறிந்ததும் வாளை வீசிவிட்டு சாமரை வீசியதும் நாமறிந்ததே. பின்னர் அப்புலவர் விழித்தெழுந்ததும் அவ்வரசனை நோக்கி 'வாளால் என்னை வெட்டாமல் விட்ட தொன்றே நீ தமிழை முற்றும் உணர்ந்திருக்கின்றாய் என்பதைக்காட்டுகின்றது' எனப் புகழ்ந்தார். இதிலிருந்து அம்மன்

என் தமிழ்மீதும் பாவலர்மீதும் கொண் டிருந்த அளப்பரிய அன்பை அறியலாம்.

அதே மன்னவன் பின்னர் அதியமானே வென்று அவன் நாட்டைக் கைப்பற்றிச் செல்கையில் அதனைப் புகழ்ந்து பாடிய அரசிற்கிளார் என்னும் புலவருக்குத் தன் கோயிலில் உள்ளவரும் அரசும் கொள்க என வழங்கினான். இதைத்தவிர அந்தகனாகிய ஒரு யாழ்ப்பாடியின் கவித்திறனைக் கண்டு ஒரு மன்னன் 'யாழ்ப்பாணம்' எனப் போற்றப்படும் பெரும் பூமியினையே வழங்கிய வரலாறும் நாமறிந்ததே. இவையெல்லாம் அவ்வரசர்கள் பாவலர் மீது கொண்டிருந்த அன்பினை விளக்குவதாய் அமைந்திருக்கின்றன.

கிள்ளி வளவனென்னும் மன்னன் தன் பகைவனான மலையமானே வென்று அவனின் இரு குழந்தைகளையும் மத யானையின் முன் விட்டுக் கொல்லக் கட்டையிட்ட போது இதையறிந்த கோலுர்க்கிளார் என்னும் புலவர் அரசனை அடைந்து "நீயோ புருவுக்காகத் தன்னை அரிந்த சிபியின் மரபில் அவதரித்தவன். அவர்களோ வரையாது வாரி வழங்கும் வள்ளற் பரம்பரையில் உதித்தவர்கள். அதிலும் மிக இனையவர்கள். இம் மன்றினை மருண்டு நோக்குகின்றனர்" எனக்கூறி மன்னனை அவ்விதம் செய்யாவண்ணம் தடுத்தார். இதிலிருந்து அக்காலப் பாவலர்கள் காவலர்களைப் பாவ வழியில் செல்லாது தடுத்து அறிவுரை கூறி அடக்கினமையும் பாவலர்மீது மன்னர்கள் கொண்டிருந்த பணிவினையும் காணுகின்றோம்.

சோழன் மாவளத்தான் என்னும் மன்னனும் தாமற்பல்கண்ணார் என்னும் புலவரும் வட்டாடிக் கொண்டிருந்தபோது வட்டொன்று புலவரை அறியாமல் அவர்

காலினுள் மறைந்து கிடப்ப அரசன் கோபமுற்று அவ்வட்டால் புலவரை அடித்தான். உண்மையை உரைத்தும் செவிமடுக்காத அம்மன்னவனை நோக்கிப் புலவர் "வேந்த நின்செயல் பொருந்துவதன்று. நின் குலத்துதித்தோர்க்கு இச்செயல் இயல்பன்றாதலின் நின் பிறப்பின் கண்ணயுகின்றேன்". எனக் கூறினர். இது லிருந்து பண்டைய பாவலரும், காவலரும் நட்புரிமையோடு பழகினாலும் மனம் நோக நடக்கும் வழி எதனையும் பாவலர்கள் கண்டிக்காது விட வில்லை என்பது அறியக் கிடக்கின்றது.

இன்னும் கம்பர் என்னும் புலவர் தன்னை ஆதரித்த மன்னன்மீது கோபங் கொண்டு "மன்னவனும் நீயோ! வளநாடும் உன்னதோ! உன்னையறிந்தோ தமிழை ஒதினேன்" என்று கூறுவதிலிருந்து அப்பாவலர்கள் காவலர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் அஞ்சி நடக்கவில்லை என்பதையும், மனமுடைந்தால் அம்மன்னவனைத் துறந்து செல்வதற்கும் சித்தமுள்ளவராய் இருந்தனர் என்பதையும் அறியலாம்.

இங்ஙனம் பாவலர்கள் காவலரை போற்றியும் தூற்றியும் வாழ்ந்தாலும் மன்னவர்கள் அனேகமாக அப்புலவர்களை மதித்தே ஒழுகினர். "நீறில்லா நெற்றிபாழ்" என்பது ஆற்றோர் வாக்கு அதுபோல அக்காலத்தில் பாவலரில்லாத காவலரவையும் பாழானதாகவே கருதப்பட்டது. இதனால் காவலர் பாவலரைப் பேணி நடந்தனர். தம்மைப் பேணிய காவலரது அறநெறிப்பட்ட ஆண்மையையும் அவர்களது உள்ளத்தோடு ஒன்றுபட்டு உயிர்ப்பண்பாய் நிற்கும் வாய்மை அறத்தினையும் பாவ

லர்கள் தம் கவிதைகளில் அமைத்து அவர்களை வாழ்வித்தனர். இதனால் அவ்வரசர்களின் புகழ் திகக்கெட்டும் ஒங்கச் செய்தனர். இவ்வாறு பாவலர்கள் காவலரவையினை அணி செய்து, சபையின் ஜீவநாடியாய் விளங்கி அரசனின் பெருமைகளைப்பாடிப் பொலிவுற வைத்

தமையினூற்றான் இன்னும் அக்காவலரினதும் பாவலரினதும் பெருமைகள் மங்காத தீபமாய் நிலைபெற்றுப் போற்றும்படுகின்றன.

செல்வாஞ்சனி செல்வத்துணா

10 B. Sc.

மாங்கனி

தமிழ் பாடும் செந்தமிழ்ப் புலவர் மத்தியிலே சுடர்விட்டது ஒரு ஒளி முத்து. சாதாரண முத்தல்ல. செந்தமிழ்க் கவிமலர் பலவற்றை அள்ளித் தெளித்த கவிதை முத்து. புதுக்கவிதை பூத்திடும் புதுமைச் சோலை. யார் இந்தக் கவிச் சோலை? வேறெவருமில்லை. கன்னலென இனிக்கும் கவி பல தந்திட்ட முத்து என்றழைக்கப்படும் கவிஞர் கண்ணதாசன் தான். இளமையிலே கவியார்வம் மிக்க இக்கவிஞனுக்கு காவியம் புனையவேண்டுமெனும் ஆர்வம் மிகவுண்டு. காவியம் புனைய அமைதி நிறைந்த சூழல் வேண்டும். கண்ணதாசனின் சுலையார்வத்திற்கு கைகொடுத்தது திருச்சி மத்திய சிறைச்சாலை, நண்பர்களுடன் கல்லக்குடியில் நடைபெற்ற ஒரு வழக்கின் காரணமாக சிறையிருந்த போது, அமைதி மிகுந்த

அந்தச் சூழலிலே கவிஞரின் கற்பனையில் கனிந்தது ஒரு கனி. திகட்டாத தேமாங்கனி. கண்ணதாசனின் கற்பனைத் திறனுக்கு “மாங்கனி” ஒரு சிருந்த சான்று. கன்னி முயற்சிடானிது. ஆனால் கன்றிப் போகவில்லை. கனிந்து சுவை தந்து இனிக்கிறது.

தேன் சிந்தும் கனிபலவற்றில் பண்டைத் தமிழர் மாங்கனியைத் தேர்ந்தனர். மாங்கனியா? தேங்கனியா? என வியக்கின்றனர் அயலார். இயற்கை தரும் மாங்கனியோ வாய்க்குச் சுவையாயின் கவிஞர் கண்ணதாசன் தரும் இம் மாங்கனியோ உள்ளத்திற்குச் சுவை. செந்தமிழில் நவமணிகளை அள்ளித் தெளித்து இன்பத் தமிழ்ப்பாவில் இழைந்தோட விட்ட அழகிய நாடகக் காப்பியம் இது. தெள்ளு தமிழ்ப் புலவோர் பலரும் போற்றும் தீஞ்சுவைக்

காவியம். நாடகமாக எழுந்த இக் காவியத்திலே இசையும், இயலும் பொங்கும் கடலெனக் குமுறி எழுகின்றது. இசைத்தமிழால் மட்டும் ஆனதல்ல இது. முத்தமிழும் இசை பாடத் தழைத்து மலர்ந்தது. ஓரிடத்தில் தென்றலென வந்து மென்மையாக எம்முள்ளந்தன்னைத் தொடும். இன்னோரிடத்தில், புயலெனமாறிக் குமுறவைக்கும்.

சொல்லுக்குச் சொல் செந்தமிழின் இனிமை கலைதந்த இசை நயத்தின் ஓசை; மாங்கனியின் சுவை சொல்லில் அடங்குமா? சொல்ல முடியுமா? காவியம் தொடங்குகின்றது. ஆரம்பத்திலே ஏனையோர்போல் இறை வணக்கம் அங்கு இல்லை. ஆனால் “நம் தாய் தமிழ் வணக்கம்” மிளர்கின்றது. இதில் புலவரின் புரட்சி உள்ளம் பூத்து மலர்கிறது. கற்பின் செல்வியாம் கண்ணகிக்குச் சிலையெடுத்த மாபெரும் வீரன் சேரன் செங்குட்டுவன் காலத்திலே மலர்கிறது இக் காவியம்.

கற்பு மகள் விழாக் கோலாகலத்துடன் கண்ணதாசன் தொடங்குகின்றார் தன் கவியை. விழாவழகைத் தன் சொல்லழகிலே காண வைக்கிறார். கற்பின் செல்வி கண்ணகியின் விழாவினைக் கண்டோர் இன்று எவருமில்லை. ஆனால் மாங்கனியைச் சுவைத்தோர் அங்ஙனம் கூறார்.

“வஞ்சியிலும் வெளிப்புறத்தும்

நாடு முற்றிலும்

வற்றாத கலையழகே

திகழ்ந்த நன்னான்”

— என்று கூறி விழா வெறும் விழாவாக நடைபெறவில்லை, கலை விழாவாக நடந்தது என்கிறார். அச் சமயத்தில்

சேரர் தம் கலைச் செல்வி “மாங்கனி” அவையிலே ஆடுகிறான். ஆட்டமா அது? கலையின் சாரமனைத்தும் மாங்கனியெனும் ஓர் உருவமெடுத்து ஆடுகின்றது. அவள் ஆட்டத்திலே மயங்குகின்றான், அமைச்சர் மகன் அடலேறு, அவ்வொருதலைக் காதல் கனியுமுன்பே போர்க் களம் அழைக்கின்றது அவனை. வீர மகன் செல்கிறான் களம் நோக்கி. களைத்திடும் வீரருக்குக் கலைகொண்டு களிப்பூட்டச் செல்லும் கணிகையருடன் செல்கிறாள் மாங்கனி. களத்திலே மலர்கிறது காதல். முறை தவறாத தமிழ்க் காதல். பாண்டியர் கோட்டையினுள் நுளைகிறான் அடலேறு. நுளைந்தவனை அணைக்கிறான் வெற்றித் திரு மகள். அச்சமயத்தில் தனிமையில் விடப்பட்ட கன்னிகளைக் கவர்ந்து செல்கிறான் பாண்டிய வீரனான மலைமேனி எனும் காழகன். அவனிடமிருந்து தன் கற்பைக் காக்க போராடுகிறாள் மாங்கனி. குலத்திலே அவள் கணிகைதான். ஆயினும் குணத்திலே கற்பு மகள் அவள். இதற் றிடையில் கன்னியரைத் தேடி வருகிறான் அடலேறு. விட்ட இடத்திலே மாங்கனியைக் காணாது ஆற்றொணைத் துயரில் தவிக்கிறான். மாங்கனியை இழந்து மனம் மயங்குகின்றான். காழகனிடம் சிக்கிய மாங்கனி பல இன்னல்களுக்கிடையில், கற்பதனைக்காத்து, காதலனை நாடி சேரநாடு மீண்டாள். தாய் நாடு வந்தவனைத் தாங்கொண இடி வரவேற்றது. அன்புக்காதலன் ‘பாண்டியன் மகள் பெண்ணரசியின் பதியாகும் நாளின்று’ என அறிந்து மயங்குகிறான். நள்ளிரவில் காதலன் முகந்தனை மறைவாகக் காணச் சென்றான். தனைமறந்து குரல் கொடுத்தான் குரல் கேட்டுத் துடித் தெழுந்தான் அடலேறு. தவறுணர்ந்த மாங்கனி தப்பியோடினாள். ஓடியவனைத் தொடர்ந்தான் அடலேறு. அட

லேறின் பின் ஓடினாள் பெண்ணரசி. கொஞ்சனையைத் தழுவின மாங்கனியைத் தொடர்ந்தான் அடலேறு. காதல் அமரத்துவம் எய்திற்று காதல் கூடிவிட்டது. ஆனால் கரையில் நின்று கண்ணீர் விட்டாள் கற்பின்நிறை பெண்ணரசி. காதலின் நிழலிலே அமைதியுற்றனர் காதலர். காதலன் உயிர் நாடிச்சென்றான் பெண்ணரசி.

அம்பிகாபதி — அமராவதி கண்ட காதல்காவியத்தின் பின் இன்று மற்றொரு அமரகாவியம். காதலின் அமரத்தத்துவத்திற்கே ஒரு காவியம் தருகின்றார் கவிஞர். கண்ணதாசனின் உணர்விலே உணர்ச்சிப் பிரவாகமாக மலர்கின்றது காவியம். உணர்ச்சிகளின் சங்கமம்தான் “மாங்கனி” உணர்ச்சி மிகும்போது சொல்லின்றித் தடுமாறுவார் பலர். ஆனால் கண்ணதாசனின் உள்ளம் தடுமாறவில்லை. உணர்ச்சிக் கோவையை தெள்ளு தீந்தமிழ்ச் சொற்களிலே வடித்துத் தருகின்றார். கவிஞரின் கவிநயம் மிகவும் திறமையானது. பாத்திரங்களை எமக்கு அறிமுகப் படுத்தும் ஆற்றல் மிக அழகாய் உள்ளது. மாங்கனியின் அழகைக் கூற முயலும் கண்ணதாசன் அதைத் தன்வாயால் கூறுது அவைப்புவர் ஒருவர் கூற்றாக்கும் தன்மை போற்றப்படத்தக்கது.

“கலைமுகம் எழிலேனும் காண்பார் தம் நெஞ்சம்”

“கடல் மீனுக்கிணையாகத் தடுமாறும் நிலையில்” என்னும் அடிகளினால் மாங்கனி என்னும் அழகோவியத்தை எம்கண்முன் நிறுத்துகின்றார். அவள் அழகு சாதாரண அழகன்று. கலையழகு என்றுமுணர்த்துகின்றார்.

இதேபோல் காதலில் சிக்கித் தவிக்கும் அடலேறு நிலைதனைப் பயில்கையிலே

அவனது பித்தம் பிடித்த நிலையைக் கண்ணுற்றதும் எமக்கே இரக்கம் தோன்றுகின்றது. அவன் காதல் வெற்றிபெற வேண்டுமென எம்மனமும் நாடுகின்றது. தன் காதல் வேகம் தாங்கொணுது மாங்கனியைச் சென்றடையும் அடலேற்றைத் தவறாகக் கருதி அவன்மீது சினமுறுகிறான். அச்சமயத்திலே அடலேறின் மீது பரிதாபப்பட்டாலும் மங்கையவள் மாங்கனியை மனமாரப் போற்றுவோம். அவள் கற்பின் திறமையைப் பாராட்டுவோம். குலத்தில் கணிகையெனினும் குணத்தில் கற்புக்கரசியான அவள் உள்ளப் பாங்கை

“தேவடியாள் குலம்தான் நான் குணத்திலல்ல” ...எனுமடியாலும்

“கள்ளமனம் எம்குலத்தின் பழைய சொத்து”

காளையதைக் கொண்டுவரல் நன்றேயல்ல” .. எனுமடிக

ளாலும் எமக்குத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கும் கண்ணதாசனின் திறன் போற்றத்தக்கது. வேறும் பல இடங்களிலே கற்ப தனைக்காக்க வெண்ணி மாங்கனி படும் துயரை உணர்ச்சிமிகு கோவையிலே சொற்களை சேர்த்து எமக்களிக்கின்றார். “தாசிகள் என்றாலும் கற்புக் காக்கும் தமிழ்மகள் சேரமகள் மூர்ச்சையாக” எனும் அடிகள் படிப்போர் விழியினிலே விழிநீரை வரவழைக்கும். மங்கையவள் படுத்துயரோ சொல்லும் தரமன்று. சோகரசந்தனைப் பிழிந்தெடுத்து தன் தீந்தமிழ்வார்த்தைகளில் எமக்குத் தருகின்றார். இதில் மட்டுமல்ல மாங்கனியைக் காணுது அடலேறு அடையும் துன்பத்தை மிகச் சுவையாக எமக்களிக்கின்றார்.

கயவர் கையினின்று மீண்டுவந்த மாங்கனி காதலனை நாடிச் செல்கின்றாள்

ஆனால் அங்கோ பேரிடி காதலன் இன் னொரு பெண்ணை மணந்து விட்டான். அப்போது அவள் நிலை எத்தனை வேதனை மிக்கது.

“அழவில்லை ஆனாலும் அமைதியில்லை அடி மண்ணும் சுடும் ஆங்கே தீக்கங்கில்லை பழத்தோட்டம் சருகாக நின்றால்”

எனும் அடிகளினால் துயர்மிகும் அவள் நிலைதனை விளக்குகின்றார்.

சோதனையின் சூழலிலே தவித்த அவள் வேதனையின் விளிம்பிலே தடுமாறு கின்றாள். முடிவு? புகலிடம் அவளிற்கு கானாறு. கானாறு நோக்கிச் செல்கின்றாள். தொடர்கின்றான் காதலன் காதல் கானாற்றின் அடியில் சங்கமிக்கின்றது. காதலர் அமரத்துவம் அடைகின்றனர். கணவனை இழந்த பெண்ணரசி கண்ணீர் விட்டுக் கதறியழுது அவனுயிர் நாடிச் செல்கின்றாள். கண்ணதாசனின் கற்பனை வெள்ளம் இவ்விடங்களிலே அணை கடந்து பிரவாகிக்கின்றது.

“காற்றோடு குரல் கலந்தது

கண்முடி உயிர் பறந்தது

ஆற்றோடு எழில் மறைந்தது

ஆனாலும் பொழுதலர்ந்தது”

எனும் வார்த்தைகளினால் எம்மை மீளாத் துயரில் ஆழ்த்தி விட்டார்.

இவ் அழகுத் தமிழ்க்காவியத்தில் என்னதான் இல்லை? செந்தமிழின் சுவையில்லையா? சுவை தரும் பொருளில்லையா? நகைச்சுவைகளிலே எச்சுவைதான் குறைந்துள்ளது? காதலிலோ, வீரத்திலோ, சோகத்திலோ வேறெதிலுமாவது குறைவா? எச்சுவையிலேனும் குறைவு போயிற்றா? இக் கவியில் இல்லை எனும் பொருளே இல்லை எனலாம்.

சுவையழகு மட்டுமா? சுவையழகும் மிளிர்கின்றது. பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டிலே விளைகின்றது இக் காவியம். சொல்லழகும், சொல்கூறும் பொருளழகும், பொருள் பொதிந்தே கவியழகும் கலந்து மிளிர்கின்றது “மாங்கனி” கண்ணதாசனின் கற்பனையாற்றலும் கவியழகும் பெரிதல்ல பண்டிதர் மட்டுமல்ல பாலகரும் படித்து ஒன்புறுமாறு செந்தமிழின் இனிமைதனை இலகு தமிழில் ஈன்ற ளித்தாரே அத்திறமைதான் பெரிது. வரலாறு கருகொடுக்க கவிஞர் கற்பனையில் விளைந்த இது ஒரு அருமபெருங் காவியம். தமிழ்பாடும் நல்லுலகில் தெவிட்டாததே மாங்கனியிது.

தேவமனோஹி விஜேந்திரா
க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பு
முதலாம் ஆண்டு

இயற்கை எழில்

வானத்திலே பரிதி தனது அழகிய பொற்கதிர்களால் வெண்முகிற் படலங்களை அழித்து அழித்து தீட்டுகின்றது. இயற்கை அன்னையும் காலை யிலே தன் தங்க நிறமான அங்கத்தை ஏழுநிற வர்ணஜாலம் விளங்கும் படலத்தால் போர்த்திருக்கின்றாள். நேரத்திற்கு நேரம் வெவ்வேறு வர்ணங்கள் பொருந்திய எழில் வஸ்திரங்கள் அணிந்து பார்ப்போர் மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும் வர்ண மோகினியாகிவிட்டாள்.

இருள் போர்த்த போர்வை அகன்றதும் வானம் செக்கச் செவேலெனச் சிவந்து காணப்படும். இரவு முழுவதும் குதூகலித்துச் சிரித்த குழுதமலர்கள் இப்போது திகைப்படைய, செந்தாமரைகளும், வெண்டாமரைகளும் தலைநிமிர்ந்து தமது நாயகனை வரவேற்கின்றன. வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்து கொண்டு அவற்றிலுள்ள நறுந் தேனை உண்டு மகிழ்கின்றன.

இயற்கை அழகில் தான் என்ன புதுமை? என்ன இலட்சியம்? காலை மாலை நேரங்களில் வானத்தின் அழகிலே மயங்கிய பாரதியாரின் வாயிலிருந்து கவிதை ரூபமாக அவ்வழகு வெளிப்படுகிறது.

‘பாரடியோ! வானத்தின் புதுமை எல்லாம்

உவகையுற நவநவமாகத் தோன்றுங்காட்சி

கணந்தோறும் வியப்புக்கள் புதியதோன்றும்

என்னடி இந்த வண்ணத்தியல்புகள் எத்தனை கலவை!

ஆஹா! எங்கு நோக்கிடினும் ஒளித்திரள்! ஒளித்திரள்! வண்ணக் களஞ்சியம்!’

என அதன் அழகிற் திளைந்த பாரதியார் கவிதை வெறிகொண்டு பாடுகிறார். இயற்கை அழகைக் கண்டுகளித்த வேரோர் கவி உணர்ச்சி மேலீட்டால் வானத்தை மயிலின் அழகான தோகைக்கு ஒப்பிட்டு ‘‘வானத்தின் மீது மயிலாடக் கண்டேன்’’ என்று பாடுகின்றார்.

இயற்கையை உற்று நோக்குங்கால் உள்ளமானது நம்மையறியாமலே இறைவனைப் போற்றுகின்றது. இயற்கையின் ஒவ்வொரு அம்சமும் நம்முடன் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றது. வெறித்தோடிக் கொண்டிருக்கும் கடலிற்கூட அலைகளின் அலாதி அழகு, கூரிறுளின் மத்தியில் கூட விண்மதியின் அழகு, சேற்றின் மத்தியில் கூட செந்தாமரையின் அழகு, கொடிய முட்களின் மத்தியில் கூட ரோஜாமலரின் அழகு. ஆஹா! எவ்வளவு புதுமை இது.

‘‘கானெலாம் மலர்ந்த முல்லை

ககனமீதெழுந்ததென்ன

வானெலாம் வயங்குதாரை நிரை நிரை மலர்ந்து தோன்ற

வேனிலான் விழவின் வைத்த வெள்ளி வெண் ரும்பமென்னத்

தூநிலா மதியம் வந்து குணதிசை தோன்றிற்றம்மா.’’

என்று கவிஞர் ஒருவர் பாடும் பொழுது எங்கள் கண்களின் முன்பு வரும் காட்சி எங்கள் உள்ளத்தைத் துள்ளவைக்கின்றது. எழில் பெரும் வெண்

மதியம் குணதீசையில் உதித்து மெல்ல மெல்லப் பவனி வருகின்றது. கானகத்திலே பகல் முழுவதும் மலர்ந்திருந்த மூல்லை மலர்கள் இல்நிலா நேரத்தில் ஆகாயத்தில் எழுந்துவிட்டனவோ என்று ஐயம் ஏற்படுகின்றது.

அந்திமாலையின் அழகிலே ஈடுபட்ட புலவர் ஒருவர் அந்தியை ஒரு சிற்றரசனாக உருவகம் செய்து கூறுகின்றார்.

“மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டுதே
வான்கருப்பு
வில்லி கண்தெரிந்து மெய்காப்ப —
மூல்லையெனும்
மென்மலை தோளசைய மெல்ல
நடந்ததே
புன்மலை அந்திப்பொழுது”

வண்டுகள் மல்லிகையாகிய சங்கை ஊதுகின்றன. மன்மதன் வில்லேந்திய படிமெய்க்காவல் புரிகின்றான். மூல்லை மலை தோளிலே அசைய அந்திமலை என்னும் அரசன் அடிமேல் அடிவைத்துப் பவனிவருகின்றான் என்று கூறுகின்றார்.

மலையின்மேல் படிந்திருக்கும் முகிற் படலங்கள், அங்கிருந்து சலசலவென்று வழிந்தோடிவரும் அருவிகள், அக்கம்பக்கங்களில் பார்ப்போர் மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும் பறவையினங்கள், காட்டுப் புஷ்பங்கள், சோலையின் அருகே துள்ளி

விளையாடும் புள்ளிமான்கள் இவைகளை யெல்லாம் நோக்குங்கால் இவ்வியற்கையை இவ்வளவு அழகாகவும் விவேகமாகவும் படைத்த ஓரிறைவன் உண்டு உண்டு, என்று எங்கள் உள்ளம் கூறுகின்றது. இவ்வியற்கை எழிலில் உண்மையாக ஈடுபட்டவர்கள் எல்லாம் வல்ல இறைவனை மறுக்கவே முடியாது. இதனால் அல்லவோ கவிமணி தேசிககவிநாயகம்பிள்ளையவர்களும்

“உரையிறந்து பெருமைபெற்றுத்
திரைக்கை நீட்டி
யொலிக்கின்ற கடலேயிவ் வுலகஞ்
சூழக்
கரையுமின்றி யுண்ணைவைத்தாரி
யாரே யென்பென்
கானகத்திற் பைங்கிளிகாள் கமல
மேவும்
வரிசிறை வண்டினங்காணோ திமங்
காடுது
மார்க்கமன்றோ நீங்களிது வரையி
லேயும்
பெரியபரி பூரணமாம் பொருளைக்
கண்டு
பேசிய துண் டோவொருகாற் பேசு
மென்பேன்.”

என்று இறைவனை பெரிய பரிபூரணமாகிய பொருள் என்று மகிமைப்படுத்துகிறார்.

ஷாந்தீஸ் சற்குணம்

Grade 9 A Arts

எடுப்பது பிச்சை ஏறுவது பல்லக்கு

எல்லா ஜீவ சிருஷ்டிகளும் படைக் கப்பட்டது இறைவனாலேயே. ஆயினும் மனித வர்க்கத்தின் ஏற்றத் தாழ்வினை இறைவன் படைத்தானே அன்றேல் மனிதன்தான் படைத்தானே என்று எழும் கேள்விக்கு இலகுவில் விடைபகர எவராலும் முடியாது. செல்வம் படைத் தவன் சகல போகங்களையும் அனுபவிக்கின்றான். ஏழையும் இவ்வுலகில் வாழ்கின்றான்.

சிலர் ஏழைகளாக இருந்தாலும் வறுமையிற் செம்மையாய், அத்து மீறிச் செல்லாது வாழ்க்கையை நிம்மதியாய் நடாத்துகின்றார்கள்! ஆனால் வேறு சிலரை நோக்குவோம். இல்லத்தில் வறுமை தாண்டவமாடுகிறது. பிள்ளைகள் பஞ்சாய்ப் பறக்கிறார்கள். மனைவி அடுத்து இருக்கும் வீடுகளிற் சென்று நாடோறும் பொருள் இரந்து, பசியால் வாடும் பாலர்களின் பசியைக் களைகின்றாள். ஆனால் கணவன் என்ன செய்கின்றான். எடுத்த நாலுசல்லி உழைப்பையும் கொண்டு மற்றும் சிநேகிதரையும் சேர்த்துக்கொண்டு, மற்றோர் தன்னைப் பார்த்து “எவ்வளவு செல்வன்” என்று கூறும்படி வெளிவேஷத்துடன் நடக்கிறான். ஒரு குடும்பம் இப்படியாக, வேறு ஒரு குடும்பத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். பெற்றோர் கிண்ணிப் பிச்சை எடுக்கிறார்கள், மகனோ கும்பகோணத்திற் கோதா

னம் செய்கிறானும், என்னே இவ்வுலகம்! இதை விளக்க ஒரு சிறு கதை கூறுவோம்.

செல்வர்கள் வாழும் ஒரு பெரிய நகரம் அது. அதன் சிறப்புக்களையும் நவீன சாதனங்களையும் கண்டால் ஏழைகளுக்கும் இங்கே இடமுண்டோ என்று யாராவது கேட்கலாம். அமராவும் அவள் குடும்பமும் அங்கேதான் வசித்து வந்த தனர். அவளுக்கு ஆறு பிள்ளைகள். கணவனுக்கோ மிகவும் சிறிய உழைப்புக் காலவேளையில் அந்நகரில் வாழும் செல்வர்கள் எல்லோரும் கந்தோர்களுக்குச் சென்றால் அமராவின் கணவனும் அவர்களில் ஒருவராகவே பாவனை செய்து கொண்டு எங்கேயோ போவார். அவர் போவது அயலில் இருக்கும் சிறிய கிராமத்திற்கே. ஏனென்றால் தனது வலைத் தொழிலை அங்கே செய்வதுதான் அவருக்கு வசதியாக இருந்தது. அக்கிராமத்திலிருந்துதான் கடலில் சென்று மீன் பிடித்து விற்றுவிட்டு தினை, குரக்கன், சாமி முதலியவற்றை வாங்கிக் கொண்டு வீடு செல்வார். அமராவின் குடும்பத்திற்கு இவற்றைத்தவிர வேறு உணவுகளின் சுவையே தெரியாது. வீட்டில் வேறு ஏதாவது இருந்தால் தானே அதைச் சுவைக்கலாம்.

மக்கள் ஆறுபேரும் தங்கள் தகப்பன் வலைஞரை இருந்தாலும் தங்களைப்

பெரிய பதவியில் இருப்பவர்களென்றே பாலனை செய்தார்கள். அவர்களுக்கோ பெரிய வீட்டுக் கொண்டாட்டமும் பெரியவர்களின் நட்பும் ஏற்பட்டது. வீட்டில் வறுமை தாண்டவமாடினாலும் வெளியில் பார்ப்பவர்களுக் கெல்லாம் அவர்கள் செல்வர்களாகவே காட்சியளித்தனர்.

மூத்த மகள் கமலாவிற்கு ஓர் குமஸ்தாவின் மகளான ஷாந்தி உயிர் நண்பியாக இருந்தாள். ஷாந்திக்கோ கமலாவின் குடும்பத்தைப்பற்றி பெரும் எண்ணம். ஒருநாள் ஷாந்தி கமலாவின் வீட்டிற்கு வருவதாகக் கூறினாள். அன்று கமலா விரைந்து வீட்டிற்குச் சென்றாள். அடுத்தடுத்த வீடுகளில் கதிரை, மேசை எல்லாவற்றையும் வாங்கி வீட்டை அலங்கரித்தாள். பக்கத்து வீட்டில் கடன் வாங்கித் தயாரித்த இன்சுவைப் பண்டங்கள் மேசையை அலங்கரித்தன. ஷாந்தி வந்துவிட்டாள். இவர்களுக்கிடையே சிறிது நேரம் சல்லாபம் நடந்தது. கமலாவின் வீடு மிக அலங்காரமாக இருந்ததைக் கண்டு அயலவர்கள் எல்லோரும் எட்டி எட்டிப் பார்த்தனர். கோபத்தால் சொண்டைக் கடித்துக்கொண்டாள் கமலா. இனிய பண்டங்களைச் ஷாந்திக்குக் கொடுத்த பின்பு ஷாந்தி தானும் தகப்பனும் அன்று ஹாட்டலில் அறுசுவை அடிசில்கள் அருந்தியதாகக் கூறினாள். கமலாவும் வீட்டுவைக்கவில்லை. அன்று தாங்களும் நெய்ச்சாதமும் பலவித மாம்சமும் இனிய பட்சணங்களும் உண்டதாகக் கூறிவிட்டாள். கமலா நீ, சமைத்த பாயாசத்தை சிறிது உருசி பார்ப்போம் என்று கூறியபடி எழுந்து பக்கத்தில் முடியிருந்த கூடையை நீக்கினாள். அதற்குள் அவள்

கண்டது யாது? சில தினை ரொட்டிகளும், அனைந்து அள்ளி உண்ணப்பட்ட குரக்கன் கூழுமே. ஷாந்தி ஏங்கிவிட்டாள் கமலாவின் முகம் மாறிவிட்டது.

நிலைபரம் இப்படியிருக்க கமலாவின் அப்பாவும் வந்துவிட்டார். வந்தவர் கம்மா வந்தாரா? அதுவும் இல்லை. வலைகளையும் சுமந்துகொண்டு இன்னும் வேறு சில மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் வந்து இறங்கினார். கமலாவிற்கு அவமானம் தாங்க முடியவில்லை.

கமலாவின் மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களையெல்லாம் அவதானித்த ஷாந்தி கூறுவாள். கமலா வெட்கப்படாதே இன்றுதான் நான் எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொண்டேன். நானும் நீயும் ஒன்று தானே. நானும் குமாஸ்தாவின் மகளுமல்ல பெரிய குலத்தைச் சேர்ந்தவளுமல்ல நான் உன்னை நினைத்தது போலவே நீயும் என்னை நினைத்திருந்தாய். எடுப்பது பிச்சை ஏறுவது பல்லக்கு. இதுவரை எங்கள் கஷ்டங்கள், வறுமைகளைப் பிறருக்குக் காட்டாமல் மறைப்பதனால் மீண்டும், மீண்டும் துன்பத்திற்காளானோம். வாபோவோம் என்று கூட்டிச் சென்றாள். ஷாந்தியின் வீடும் ஒரு திண்ணைதான் என அறிந்த கமலா நிம்மதி எய்தினாள்.

இவ்விதமாகத்தான் உலகத்தில் பலர் நடந்து கொள்கிறார்கள். தொல்லைகள், கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டாலும் அதைச் சரியான முறையிலே மேற்கொள்ளாமல் ரூபருமையாக நடித்து உலகத்தில் தாங்களும் பெரியோர்களென பாவனை செய்து கொண்டு தங்கள் நிலைபரத்தை பிறர் அறியாவண்ணம் சீவிக்கின்றார்கள்.

கீர்ஜா சண்முகசுந்தரம்
Grade 9 'A' Sc.

நான் கண்ட கனவு

கார்த்திகைக் காரிருள்த் திரையைக் கிழித்துக் கொண்டு வெண்ணிலவு சிரித்தது. பெளணர்மித் திங்கள் தண்ணொளி பரப்பி பூ உலகை குளிர்வித்துக் கொண்டிருந்தான். அன்று அல்லிக் கொடியோ தன் காதலனாகிய வட்ட நிலாவின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வட்ட நிலாவோ நல்வரவுக் கூறி தன் வண்ணக் கையை நீட்டிய வண்ணம் உன் வண்ணமலர்க் கையால் உன் மலர்களை மூடிவிடாதே என்று கூறிக் கொண்டு வானவீதியிலே மிகவிரைவாக வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அன்று நானும் எனது நண்பர்களும் நிலாச்சோறு சாப்பிடுவதற்காக எமது ஊர் ஆற்றங்கரைக்கு அருகாமையில் இருக்கும் தீவுத்திடலுக்கு ஒரு வள்ளத்தில் சென்று கொண்டிருந்தோம். நாம் போகும் வேளையில் ஆடிக்கொண்டும் பாடிக் கொண்டும் சென்றோம். சிலர் தங்களுக்குத் தெரிந்த விகடத்துணுக்கு களைக் கூறி தாமும் சிரித்து மற்றவர்களையும் சிரிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள், இவற்றை யெல்லாம் மிகவும் கவர்ச்சிகரமாக ஆற்றங்கரையிலுள்ள தென்னஞ் சோலைகளும் பனஞ்சோலைகளும் கேட்டு அகமகிழ்ந்து கொண்டிருந்தன. குளிர்காற்று ஜில்லென உடம்பைத் தழுவிச் சென்றது. சிறிதுநேரத்தின் பின் வட்டநிலா தன் கதிர்களை சிறிது சிறிதாக மறைத்தாள். வானம் இருண்டு அவற்றிலேற்படும் முகில்கள்

ஒன்று சேர்ந்து மலையாகவும் மலை மரையாகவும், மரை மாண்களாகவும், மாண்கள் மந்திகளாகவும், மந்திகள் மாடங்களாகவும் வித்தையைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. குளிர்காற்று பேய்க் காற்றாக வீசத்தொடங்கியது. எங்கு நோக்கினாலும் ஒரே இருள். எங்கள் இதயங்கள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. எங்களுக்குப் பயமும் உண்டானது. வானம் அழுதது. காற்று பலமாக வீசியது. எங்கள் படகு திசைமாறிச் செல்லத் தொடங்கியது. எங்கள் பயம் ஒரு படி உயர்ந்தது. ஏனெனில் எங்கிருந்தோ வந்த நரி ஊளையிட அதனுடன் சேர்ந்து ஒரு கோட்டானும் கூவிற்று. எங்கிருந்தோ வந்த சுழல் காற்றினால் எங்கள் படகு கவிழ்ந்தது. எங்கள் அதிர்ஷ்டம் நாங்கள் எல்லோரும் படகின் விளிம்பை பிடித்துக்கொண்டோம். படகு செல்லும் திசையிலேயே நாமும் சென்றோம். எங்கள் சாப்பாடு தண்ணீரில் நனைந்து நாசமாகியது. பசி வயிற்றை வாட்டியது. குளிர் உடலை வருத்தியது. அவ்வேளையில் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்க காதபடி கடவுளே தஞ்சம் என்ற வகையில் உன்மத்தம் பிடித்தவர்களாய் இருந்தோம். சிறிது சிறிதாக மழைநின்றது. வெளிச்சம் வரத்தொடங்கியது. சில நிமிடங்களின் பின் நாங்கள் எல்லோரும் கரையிலே ஒதுக்குண்டு இருப்பதை அறிந்தோம். நாம் எழுந்து பார்த்த போது அது எனது ஊர்க்கரை என்பதை அறிந்து நடந்த துன்பங்களை

யெல்லாம் மறந்து வீடு நோக்கி ஓடினேன் அப்போது எனது வீட்டில் உள்ள நாற்காலியுடன் எனது கால் மோதிவிட்டது. அப்போது கால்வலி தாங்கமுடியாது “அம்மா” என்று கூக்குரலிட்டேன். அப்போது சில வினாடிகளின் பின் வெளிச்சம் பிரகாசித்தது. அதன் வாயிலாக எனது தாயார் என்னைநோக்கி வந்து

என்னவென்று கேட்டாள். அப்போது தான், நான் கண்டது கனவு என அறிந்து மீண்டும் நான் தூங்கினேன். இக்கனவை எனது வாழ்க்கையில் ஒரு போதும் மறக்க முடியாது.

செல்வீ சாரதாமணி நடராஜா

9 C. Sc.

உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனைசெய்வோம்

இது அமரகவி பாரதியின் உணர்ச்சிமிக்க பாடல்களில் ஒரு பகுதி. உழவும் தொழில் வகைகளில் ஒன்றாக இருப்பினும் அதற்கோர் தனியிடத்தை முதலாவதாகத் தருகிறார் பாரதியார். பாரதியார் மட்டுமல்ல சங்க காலப் புலவர் பெருமக்களும் உழவுத் தொழிலின் மேன்மையைப் பற்றிப் பல விடங்களில் வலியுறுத்தி யுள்ளார்கள். உழவுத் தொழிலின் மேன்மையும் அவசியமும் பல்லாண்டு காலங்களுக்கு முன்பே உணரப்பட்டுவிட்டன.

“உழுதுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லைக் கண்டிர் பழுதுண்டு வேரோர் பணிக்கு” என்னும் ஒளவை பாடலின்

ஒரு பகுதியும், “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெலாம் தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்” என்பதும் உழவுத் தொழிலின் மேன்மையைக் காட்டுவனவாயுள்ளன. போலிக் கௌரவத்தைத் தேடும் உறக்க நிலையிலிருந்து விடுபட்டு உண்மையைத் தேடுவார்க்கு இக்கருத்து இனிதாய் அமையத்தான் செய்யும்.

ஆதியில் மனிதன் மிருகங்களோடு மிருகமாய்த்தான் வாழ்ந்தான் என்கிறது சரித்திரம். மந்தை மேய்த்து நாடோடிகளாய்த் திரிந்த மனித இனம், நதிதீரங்களில் நிலைகொள்ள ஆரம்பித்த போது பயிரிடவும் கற்றுக் கொண்டது.

இந்த ஆரம்பந்தான் இன்றைய சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும் நாகரீக வளர்ச்சிக்கும் வித்திட்ட தெனலாம். கூடி வாழ்தலும், பிரயாண நோக்கங்களும், சிந்தனை வேகமும், நதி தீரங்களிற் றங்கியிருந்து பயிரிடப் பழகிக் கொண்ட மனிதரிடையேதான் மிக வேகமாக வளர்ந்தன. நைல் நதி பாயும் எகிப்து தேசமும், இந்து கங்கையுடன் காவேரியும் பண்ணையும் பாய்ந்தோடிவளமாக்கும் பாரத தேசமும் நாகரீகத்தால் முற்பட்டவையென எண்ணப்படுவதற்கு உழவைத் தவிர வேறு என்ன காரணங்களைச் சிந்திக்கலாம்? அங்குள்ள பிறதொழில் நலன்களும் உழவால் உண்டானவையே.

“இலமென்று நசைஇ இருப்பாரைக்
— காணில்

நிலமென்னும் நல்லாள் நகும்”
என்கிறது வள்ளுவர் வேதம்.

பொருளில்லை, வாழ்வில்லை, உணவில்லை வளமில்லை அமைதியில்லை என வீணாக வருந்தி வாழ்வைப் பாழ்படுத்திக் கொள்வோரைக் காணில் நிலமென்ற நங்கை நகைகொள்ளுவாள் என்பதே மேற்போந்த குறள்களுக்கு விளக்கமாய் அமைகிறது. டக்களுக்கு எல்லாவகை நலன்களும் உழவாலேயே கிடைக்க முடியுமென்பது வள்ளுவருக்கு ஒத்த கொள்கையாயிருந்தது.

விவசாயத்தை மையமாகக் கொண்டு தான் பிற தொழில்களின் தேவையும் வளர்ச்சியும் உண்டாயின. இந்த உண்மையைச் சிந்திக்க வைக்கத்தான் வந்தனை செய்யும் தொழில்களிலே முதலாவதாக உழவைச் சொல்லிவைத்தார் பாரதியார்.

கல்வி புகட்டும் நல்லறிவாளர்க்கும்
நோய் தீர்க்கும் மருத்துவருக்கும்,

விந்தை பல செய்யும் விஞ்ஞானிகட்கும்
உழவனின் மனம் விசாலமான தாயில்லாவிடில் வாழ்வுதான் ஏது? அற்ப உயிர்கள் கூட அவன் உழைப்பால்தான் உயிர் வாழுகின்றன. இயற்கை நியதிகளான மழையும், காற்றும், வெப்பமும் கூட அவனுக்குத்தான் அதிக அளவு ஒத்துழைப்புச் செய்கின்றன.

தனிமனிதனின் ஒழுங்கான வாழ்க்கைக்கும் சமுதாய அமைப்பு முறைகட்கும் உழவுத் தொழிலுடன் பிறதொழில்களும் அவசியம். அத்தொழில்களெல்லாம் ஊக்குவிக்கப்படவேண்டும்.

இத் தொழிலாளர்களைப் புரிவோரது சிந்தனையும், பேச்சும், செயலும் ஒன்றாகவும் அதேசமயத்தில் தூய்மையானவையாகவும் இருக்கும். இத் தூய்மை நிலையிலுள்ள செயல்கள்தான் சமுதாயத்தின் நலங்களைக் கட்டிக் காக்க உதவும். தீமைகளை விரட்டியடிக்க உதவும்.

இத் தொழில்களுடன் தொடர்பு கொள்ளாதவரும் அவற்றின் மதிப்பை உணராதவரும் வெறும் வீணர்களே. பூமிக்குப் பாரமானவர்கள். சமுதாயத் துரோகிகள் என்று கூடச் சொல்லலாம். தனக்கும் பிறர்க்கும் பயனற்றவர்களை வீணர்களென்று சொல்வதில் எதுவித தவறும் இருக்கமுடியாது. “பாதகம் செய்பவரைக் கண்டால் அவர் முகத்தில் மோதி உமிழ்ந்து விட்டி பாப்பா” என குழந்தைப் பாடலில் கூறியுள்ளார் பாரதியார். வீணில் உண்டு களித்திருப்பவரை நிந்தனை செய்யவும் வலியுறுத்துகிறார்.

எனவே தத்தம் தொழில் முறைகளில் வழுவாது அவற்றைத் திறம்படச் செய்து நாட்டுப் பணி புரியும் நன் மக்

களெல்லாம் மேன்மக்கள். நன்றிக்கும் விசுவாசத்துக்கும் உரியவர்கள். போற்றப்படவேண்டியவர்கள். சமுதாயத்தில் முதலிடம் வகிக்கவேண்டியவர்கள்.

இத்தகைய பெருமையையும் பேற்றினையும் கொண்டவர்களை நாம் வந்தனை செய்வது நியாயமானது அத்துடன் அவசியமானதுமாம்.

இன்றைய உலக அரங்கில் எதையும் எவரையும் ஆட்டிவைக்கும் வலிமை கொண்ட வல்லரசுகளெல்லாம் உழவாலும் ஏனைய தொழிலாலும் உயர்ந்தவையே.

இன்று எமது அரசியலாரின் போக்கிலும் ஒரு மாறுதல் தோன்றுகிறது. அவர்களும் இதுவே மார்க்கமெனத் துணிந்து விட்டார்கள். நாட்டு முன்னேற்றத்திற்காக உழவும் பிறதொழில்களும் ஊக்குவிக்கப் படுகின்றன. பாடசாலை வாழ்விலும் மாணவர்களுக்கு உழவும் ஏனைய தொழில்களும் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்யவேண்டிய அவசியத்தை நாமும் உணர்ந்துவிட்டோம்.

அபிராமி கந்தசாமி
Grade 9 A Sc.

எனக்கு சிறகு முளைத்தால்

என்னுடைய பல, உலகையாளவும், நினைத்ததை நினைத்தபடி முடிக்கவும், எவராலும் செய்யமுடியாத மருமச் செயல்களைச் செய்யவும், என் மனம் நாடியது தற்போது விஞ்ஞான யுகத்திலே வாழும் நான் விஞ்ஞானிகள் செய்யும் வினோதங்களையும் வான் வெளிப் பிரயாணங்களையும் அறிந்தவளாகவும் பார்த்தவளாகவும் இருக்கின்றேன். இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனக்குச் சிறகு முளைத்தால்

பலகாலமாகக் கனவுலகிலே சஞ்

சரித்த நான் நனவுலகுக்கு மாறுவேன். அன்றுமுதல் இன்று வரை அங்கு மிங்கும் பறந்து திரியும் என்னுள்ளத்துடன் சேர்ந்து இனி என்னுடலும் பறக்கும். கற்சிலையைப் போன்று என்னுடல் ஓரிடத்தில் இருப்புக் கொள்ளாது. கட்டவிழ்த்த காளை மாடுகள் போல் எங்கெங்கெல்லாம் செல்ல வேண்டுமோ அங்கங்கெல்லாம் வட்டமிட்டுப் பறப்பேன். தேனினுமினிய தீந்தமிழைப் பாறெங்கும் பரப்ப வேண்டுமென்று பலர்துடிக்கின்றனர். இப்பரந்த வேலையைப்

பொறுப்பெடுத்து பாடுங்கும் பரப்பி வான்வெளியிலே வானவர் காதுகளிலும் ஏனைய அண்ட கோளங்களிலும் இசையச் செய்வேன். வையமும் வானமும் எல்லாம் ஒரேமொழி இராச்சியமாகும்படி கன்னித் தமிழ் சுவிதைகளால் இசை பாடி சிந்தனைப் புரட்சியை உண்டாக்கிச் சிறப்புறச் செய்வேன். இசையமுதை எழுப்பி மக்கள் மனதை மகிழ்வுறச் செய்யும் வானம்பாடியுடன் சேர்ந்து மேலும் இசையைப் பெருக்குவேன். காலையிலே மக்களைத் துயிலெழுப்பும் கடமையைக் கருத்துடன் செய்யும் காகத்துடன் சேர்ந்து “கரவாது பகுத்துண்ணும்” அடிப்படை நீதியை மனிதர்குலத்துக்குப் போதிப்பேன். கொக்குடன் சேர்ந்து குந்தியிருந்தும், தருணம் வாய்த்தவிடத்து கொத்திப் பறந்தும், செய்ய வேண்டிய காலமறிந்து கரும மாற்றும் உளப்பண்பை உபதேசிப்பேன். தமிழ் மொழியைக் குருவிக் கூட்டங்களுக்கும் பறைவையினங்களுக்கும் கற்றுக் கொடுப்பேன். சிறுவர் விடும் பட்டங்களுடன் சேர்ந்து வானவெளியில் நானும் தமிழ் நாதம் செய்வேன். வான ஊர்திகளுடன் சேர்ந்து மோதி வேகத்தைக் காட்டுவேன்.

ஓரினத்தின் மொழி, மதம் ஆகிய வற்றைப்பறித்து அழிக்கும் புலவர் மீது சலக குண்டுகளையும் பொழிவேன். மக்களை அடக்கி ஒடுக்கி ஆளநினைக்கும் அரசர்களை அணுக்குண்டினால் அழிப்பேன். கற்ற கல்வியையும் பின்பற்றிய மதத்தையும் புறக்கணித்து. ‘கண்டதே காட்சி கொண்டேதே கோலம்’ என்று மனம் விரும்பியபடி நன்மை தீமையறியாது நடப்போரை அடியோடழிப்பேன். பத்து

மாதம் படாத பாடுபட்டுப் பெற்றெடுத்த தாயையும் பொருள்தேடி வளர்த்த தந்தையையும் இழிவுபடுத்தும் மக்களை இவ்வுலகில் வாழ விடமாட்டேன். சுதந்திரத்துக்காகப் போராடும் மக்களை வானவருடன் சேர்ந்து ஆசிகூறி வாழ்த்துவேன். பகுத்தறிவற்ற பறவைக் கூட்டங்களை ஒன்று படுத்தி பகைவர் மீது படைதொடுப்பேன். வானரக் கூட்டங்களால் ஒப்புயர்வற்ற இராவண அரசாங்கம் மண் கவ்வியது போல பறவைக் கூட்டங்களால் பகைவரை அழித்து பரணி பாடுவேன். அல்லது நவீன இராமாயணத்துக்கு அத்திவார்க்கல் நாட்டுவேன்.

வான முகட்டிலே இமாலயச்சிகரத்திலே குந்தியிருந்து இயற்கையின் இன்பங்களை ரசித்து அனுபவிப்பேன். நான் பெற்ற இன்பத்தை எனது இனமக்களும் பெறும் பொருட்டு பாருக்குப்பறந்து வந்து பரப்புவேன். விண்மீன்களுடன் கூடிக் கண்ணைச் சிமிட்டி பொல்லாத பூவுலகத்தைப் பரிகசிப்பேன் உலகில் வாழும் எமக்கே குறைகள் பல இருக்கின்றன. இவற்றை நிறைவு படுத்த ஆட்சியாளர் எடுக்கும் முயற்சிகள் அத்தனையும் வீண்போகின்றன. இதனால் மக்கள் மேலும் பல இன்னல்களுக்கு ஆளாகின்றனர். இவற்றை நீக்குவதன் பொருட்டு கைலாயஞ் சென்று நெற்றிக் கண்ணை நேரில் கண்டு எமது குறைகளைக்கூறி வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்கப் பாடுபடுவேன். சந்திரமண்டலத்தைத்தரிசித்த விஞ்ஞானிகள் செவ்வாய் மண்டலத்துக்குப் பறக்க இரவு பகலாகக்கனவு காண்கின்றனர். இவர்களின் கனவு நனவாகுமுன் நான் செவ்வாய் மண்டலத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள

மக்களோடு கூடி வாழ்ந்து இன்புறுவேன். அம் மக்களின் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் நல்லொழுக்கத்தையும் எம்மக்களிடம் பரப்புவேன். பறக்கும் தட்டுக்களின் குட்டுகளையெல்லாம் அம் பலப்படுத்தி விடுவேன்.

பாரிலே பறந்து வாழும் கோழிக் குஞ்சின் வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்தும் பருந்தைக் கழுத்தில் பிடித்துக்கொண்டு வந்து ஏற்ற தண்டனை விதிப்பேன். மேலும் பருந்தும் கோழியும் ஒரு கூட்டில் வாழ வழி வகுப்பேன்: வெளவால்களுடன் சேர்ந்து தலைகீழாக உலகத்தைப் பார்ப்பேன். கருடன்களுடன் சேர்ந்து, இருட்டில் இறுமாப்புக் கொண்டு மனிதனைப் பயமுறுத்தும் பாம்புக் கூட்டங்களின் சீட்டைக் கிழித்துப் பாடம் கற்பிப்பேன். இனத்துரோ

கிகளினதும், மொழித்துரோகிகளினதும், மதத்துரோகிகளினதும் மண்டையில் குத்திப் பழிவாங்கிவேன். ஆயுதப்பலத்தால் உலகை அழிவுப் பாதையில் எடுத்துச் செல்ல ஆயத்தமாகும் வல்லரசுகளை வாழவிடேன். சமாதானத்துக்குப் பங்கம் விளைவிக்கும் பிரபுக்களையும் பாமரர்களையும் பழிவாங்குவேன். கற்ற கல்வியையும் பெற்ற பொருளையும் பேணிப் பாதுகாக்காது புறக்கணிக்கும் புல்லறிவாளர்களைப் புதை குழியில் தள்ளுவேன்.

இதைப்போன்று இன்னும் பல என்னால் செய்ய முடியும். ஆனால் எனக்குத்தான் சிறகு முளைக்காதாமே!

CHANDRAKUMARY NAGALINGHAM
9 C. Sc.

விஞ்ஞானமும் வாழ்வும்

தற்காலத்தில் விஞ்ஞானம் மனித நாகரிகத்தின் வளர்ச்சிக்குச் சிறந்த நண்பகைவும், அனைத்தையும் அழித்தொழிக்கும் காலனாகவும் விளங்குகிறது. விஞ்ஞானம் பல இன்னல்களைக் கடந்து இந்நிலைக்கு வந்துள்ளது. இப்படி முன்

னேறும்போது ஏற்பட்ட ஒவ்வொரு திருப்பமும், அறிவை வளரச் செய்துள்ளது. இவ்வாறு சேர்க்கப்பட்ட அறிவே, விஞ்ஞானம் ஆகும். பல விஞ்ஞானிகளின் முயற்சியினால் விஞ்ஞானம் இன்று மருத்துவம், விவசாயம், சமயம், போர்,

கைத்தொழில் ஆகிய துறைகளில் மிகவும் முன்னேற்றம் கண்டு, அத்தியாவசியமாகியுள்ளது.

முன்பு மனிதன் சிரமப்பட்டு உழுது, விதைத்து, நீரிறைத்து, அறுவடை செய்து வந்தான். பயிர்களுக்கு நோய் ஏற்பட்டால் அது தன் துரதிஷ்டம் என்று இருந்துவிட்டான். ஆனால் இப்பொழுது கழனிகளில் உழுதல், விதைத்தல், நீரிறைத்தல், அறுவடை செய்தல் என்பன இயந்திரங்களினால் செய்யப்படுகின்றன. பயிர்களுக்கு நோய் ஏற்படு முன்னரே பல மருந்துகளை உபயோகிக்கின்றனர். பல இரசாயன உரங்களும் உபயோகிக்கின்றனர். இவை, விஞ்ஞானம் விவசாயத்திற்குச் செய்துள்ள சில நன்மைகளாகும்.

முன்பு, பல நாட்கள் செலவு செய்து மனிதன் நாள் முழுவதும் உழைத்தும் ஒரு வேலையைச் செய்வதற்குப் பல நாட்கள் சென்றன. ஆனால் நீராவிச் சக்தி, எரி பொருட் சக்தி என்பன கண்டுபிடிக்கப்பட்டபின் குறைந்த செலவில் கூடிய உற்பத்தி கிடைத்தது. அதனால் தொழிற் புரட்சியும் ஏற்பட்டது.

முன்பு எங்கு சென்றாலும் மக்கள் கால் நடையாகவே சென்றனர். ஆனால் தற்போது தரை, கடல், விண் ஆகிய மூன்றின் மீதும் செல்வதற்குப் பல போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால் பலநாள்

பயணம் சிலநாளாக, இப்பொழுது சில மணியாகி விட்டது.

வீடுகளில் மின்சாரம் பல நன்மைகளைப் புரிகிறது. வீட்டிற்கு ஒளியூட்டுகிறது. வாடுவோலி மூலம் பல செய்திகளை அறிய உதவுகிறது. செய்திகளை விரைவாக அறிவிப்பதற்கேற்ற தந்தி, தொலைபேசி ஆகியவற்றில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

இவையெல்லாவற்றிலும் பார்க்க மேலாக மருத்துவத்துறையில் பல நூற்றுக்கணக்கான நோய்களுக்கு மருந்துகளை உருவாக்கியுள்ளது. தொற்று நோய்களைத் தடுப்பதற்குத் தடுப்பூசிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. நோய்களால் ஏற்படும் மரணத்தைத் தடுக்கமுடியாவிட்டாலும் நோயின் துன்பத்தைத் தடுக்கமுடிகிறது. இன்று, ஜீவராசிகளின் உயிர்மையமாகிய இதயத்திலே சத்திர சிகிச்சை நடைபெற்று, மீற்று இதயமும் கொடுக்கின்றனரென்றால், என்னே விஞ்ஞானத்தின் பெருமை!

மனித சமுதாயத்திற்கு அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியவற்றைக் கொடுத்து, வளமான வாழ்வு அளித்தல், விஞ்ஞானத்திலேயே தங்கியுள்ளது. எனவே, உலகநாடுகளைத் துறையும் விஞ்ஞானத்தை, அனுகூண்டு, சலவாயுக்குண்டு என்பன தயாரிக்கும் அழிவுத்துறையில் பயன்படுத்தாது, ஆக்கத் துறையிலே பயன்படுத்தல் இன்றியமையாதது.

சீவநங்கை புத்திரசீங்கம்
எட்டாம் வகுப்பு 'D'

STUDENT COUNCIL 1967

Students Council 1968

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Reports

Report of the Student Council 1968

Principal

Miss M. Thambiah

Head Prefect

Yasothara Sinnadurai

Prefects

Vimala Arumugam

Panchanayaki Arunachalam

Gowri Manickavasagar

Devaki Nadesan

Sivaja Sivanathan

Kanakambihai Kanapathipillai

Shanthakumari Gunaratnam

Nanthini Sivathasan

Kalayini Thambiah

Sulochana Ponniah

Advisor

Mrs. S. Balasubramaniam

Games Captain

Umayal Ratnasingam

House Captains

Hornby: Gnaneswari Sivagnanam

Creedy: Varathaluxmy Bramanantham

Lythe: Sridevi Arumugam

Scowcroft: Jeyanthi Poopalasingam

Middle School Prefects

Eswari Packianathan

Rohini Selvaratnam

Lower School Prefect

Thanuja Sivathasan

It is with pleasure that I write the report of the Student Council for the year 1968. During this year the Council carried out its duties successfully.

The year began with the Student Council elections. The girls participated in the election with great enthusiasm. In fact the Student Council elections prove a good training for the girls in democratic practice.

At the first meeting the Principal informed the members of the Council of their duties, such as helping to keep the school clean and supervising and maintaining discipline. Sulochana Ponniah was elected Secretary. During the year the Prefects carried out these duties with enthusiasm and success. They also helped to collect money for worthy causes. The Head Prefect and some other Prefects represented the school in debates with other schools. In all spheres of activity the Prefects worked unitedly and conscientiously.

In conclusion let me urge future Student Councils to carry on the same tradition and thus work for the betterment of the school and the fulfilment of its ideals.

SULOCHANA PONNIAH

Secretary.

II

Report of the Student Council for the Year 1969

Principal

Miss M. Thambiah

Head Girl

Nirmala Nadarajadurai

Prefects

Rupashree Vijeyaratnam
Premala Balaranee Balasingham
Suganthi Panchalingam
Sathiathevi Abraham
Pangayatchelvi Ponnambalam
Manoranjini Shanmugam
Pathmasothy Paranjothy
Dorothy Strong
Jebaranjini Veluppillai
Arunthathy Sabaratnam

Middle School Prefects

Vasuki Ramalingam
Parimalarane Kumarapapillai

Sponsors

Mrs. S. Balasubramaniam
Mrs. S. Ponnambalam

Games Captain

Sulochana Ganeshan

House Captains

Hornby: Manjula
Sivasankaranathar
Lythe: Kalamani Nalliah
Creedy: Mathivathana
Subramaniam
Scowcroft: Vyjayanthimala
Thalayasingham

Lower School Prefect

Vytheki Thambiah

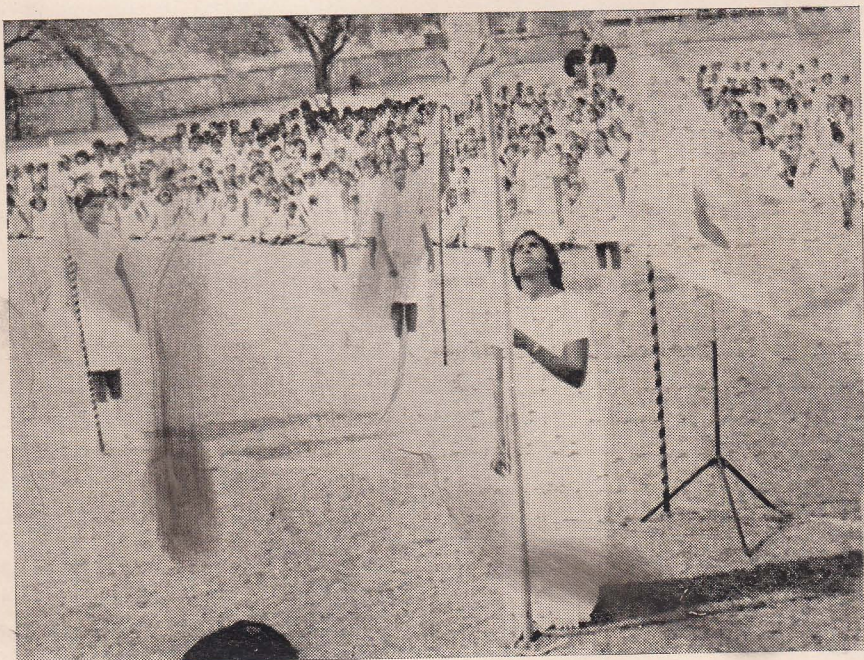
I deem it a great pleasure to submit the year's report of the Student Council, one of the important student organisations that comprises elected representatives of the student population. It is our duty to help the Principal and the staff to maintain discipline in school and also help in organising student activities.

As usual the council took over responsibilities from the out going board of Prefects and Captains at a colourful 'Investutive Ceremony'.

Though the council did not have opportunities this year to participate actively in many functions the routine work kept us very busy. However the opening of the new Science Block gave us an occasion to play our role efficiently.

I would not be wrong in saying that the council has worked as a team to achieve student ideals. We wish our readers a very happy and prosperous New Year.

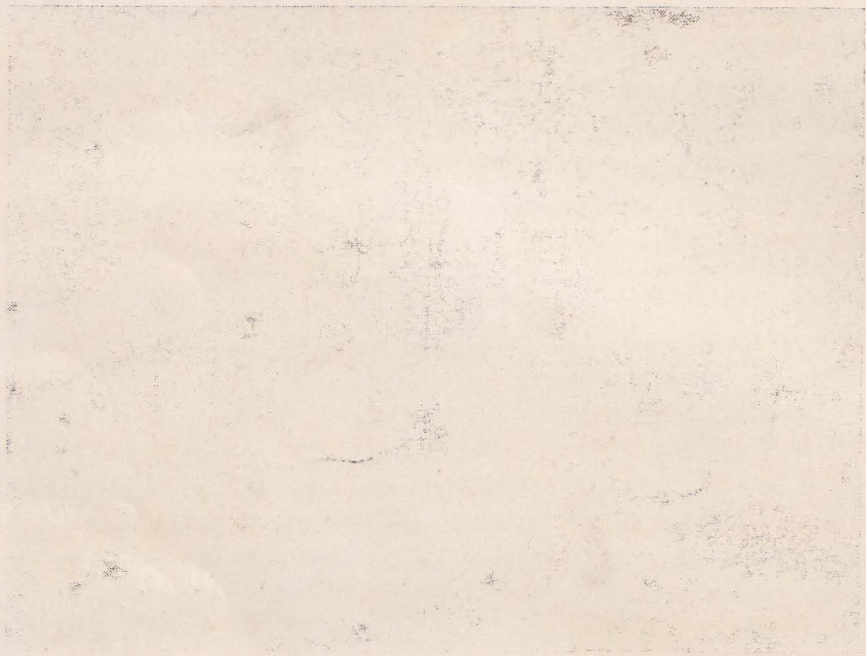
Secretary.

PREFECT INVESTITURE 1968

STUDENTS COUNCIL 1969

1931 JULY 10

1931 JULY 10

III

Games Report 1968

Games Mistresses

Miss S. Dharmalingam

Mrs. R. Ganeshalingam

Games Committee

Miss S. Sinnathamby

Mrs. C. Mylvaganam

Miss P. Gunaratnam

Mrs. G. Kulendran

Miss K. Sangarapillai

Miss R. Thambiah

Mr. K. Shanmugaratnam

It is with pleasure that we record the activities of the year under review. The beginning of the year saw our under 13 and under 16 squads entering the P. T. Competition. Although the under 16 team failed to secure a place in the All Island Competition we are proud to state that it won the District Championship and was awarded the cup for the best squad.

Our Junior and Senior Badminton teams entered the Inter School Badminton tournament, and the Junior team did well to win the Championship. The credit for this achievement goes to Mohini Paramanathan, Nithiyawathy Jayasinghe, Sumangala Vadivelu and Subathra Navaratnarajah.

The Lower School Sports Meet was held under the distinguished patronage of Mr. S. Thurairajah. Hornby House won the Championship with 70 points and the following won the Individual Championships - Punithavathy Arumugam—Intermediate division, and Revathy—Junior Division. The upper school sports meet, one of the important functions in our school was held under the distinguished patronage of Dr. T. Shanmuganathan and Hornby House did extremely well to win the Championship with 136 points. Our Athletes displayed high standards of performance and many existing records were broken. The performances of Malaimahal Ratnasingam who set up a new record in Long Jump, Maheswary Periathamby who set up new records in the throwing events and Vamy Thilagar who secured the 1st place in High Jump merit special mention. Malathy Sivaguru and Nithiyawathy did remarkably well in Hurdles and Long Jump respectively. Among the Juniors Saroja Rajadurai and Suendrini Ariaratnam—deserve special mention for their performance. The following emerged champions in this meet. Suendrini Ariaratnam—Junior Champion, Vamy Thilagar and Malaimahal Ratnasingam—Intermediate Champions and Manohari Sivagurunathan and Sulochana Ganeshan—Senior Champions

In the Inter School Athletic Meet our Athletic team carried away the championship shield and most of the coveted trophies. Malaimahal Ratnasingam set up a new record in Long Jump with a leap of 15' 4" and won the best performance cup for field events and the Mahalingam Memorial Shield for best performance. Malathy Sivaguru won the best performance cup for track events for setting up a new record in the 80 metres Hurdles event.

The performance of our Athletes who participated in the Junior and Juvenile Athletic Meet held in Colombo is commendable. Malaimahal and Nithiyawathy secured the

IV

1st and 2nd places respectively in Long Jump. Malathy obtained 1st place in the 80 metres Hurdles, Vamy and Malaimahal won the 1st and 2nd places in High Jump and Maheswary the 3rd place in Putt Shot.

In the Net Ball tournament held during the third term the Senior and Junior teams came out Victorious winning the Senior and Junior Championship trophies.

I wish to thank our Games Mistresses, House Mistresses, the Games Committee and the House Captains for their loyal support and co-operation which made my task an easy one.

UMAYAL RATNASINGAM
Games Captain

Games Report 1969

Games Mistresses

Miss S. Dharmalingam

Mrs. R. Ganeshalingam

Games Committee

Mrs. I. Kiruparajah

Mrs. S. Dharmasangari

Miss N. Ratnasabapathy

Miss D. Dharmalingam

Miss R. Thambiah

Miss R. Sethukavalar

The year began with the under 16 P. T. Squad failing to secure a place in the P. T. Competition but our marching squad won the District Championship and was runners up in the All Island Competition held in Colombo.

The Lower School Sports Meet was held under the distinguished patronage of Sister Malar Chinniah. Hornbians did well to win the Championship for the second time in succession with 84 points. The following were Individual Champions—Jeyamalar Ratnam and Yasothara Sellathurai—Intermediates and Shayamala Balachandran—Junior.

The Intermediate Net Ball team won the Championship in the Net Ball tournament conducted by the Education Department.

The Inter House Athletic Sports Meet of the upper school was held in June under the distinguished patronage of Lieutenant Commander A. B. Henricus. At this Meet Malaimahal Rathasingam bettered her own record in Long Jump with a fine leap of 16 feet. The following did well to secure the Individual Championships. Maheswary Periathamby and Manohari Sivagurunathan—Senior Division, Malaimahal Ratnasingam—Inter Division and Punithavathy Arumugam—Junior Division.

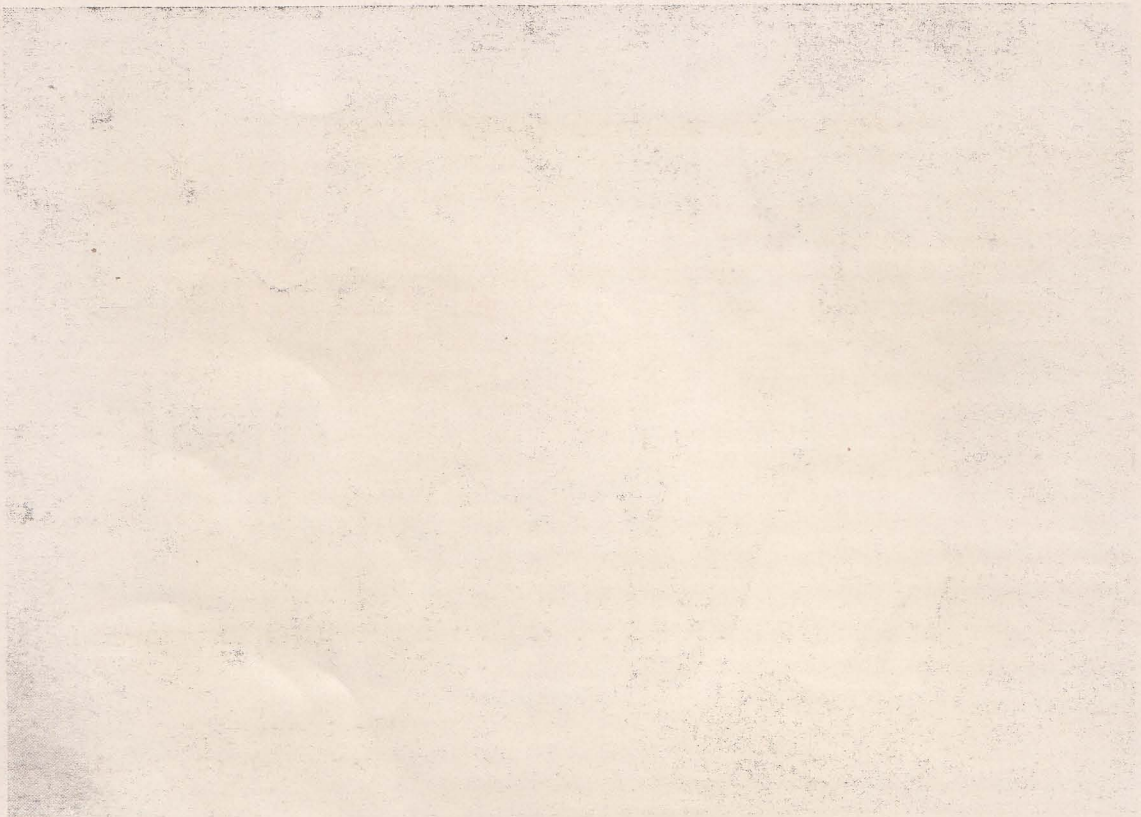
In the Inter School Athletic Meet organised by the J. G. S. S. A, Malaimagal set up new records in Long Jump and 80 metres Hurdles and was awarded the best performance cup for field events and the Mahalingam Memorial Shield for best performance. Vamy Thilagar and Malaimahal secured a joint Championship in the Inter Division with Sarojini Nadarajah of Chuudikuli Girls' College.

NET BALL Champions of Jaffna (Junior) 1968

Junior Net-ball Champions of Jaffna (Juvenile) 1968

NET BALL Champions of 1933-34

NET BALL Champions of 1933-34

V

We entered four teams for the Net ball tournament conducted by the J. G. S. S. A. Our Junior Teams did very well to secure the Championship and the 'B' team was runner up. The Senior and Juvenile teams had to be contented with second places.

Our Badminton team also fared well. The Seniors won the Championship which they failed to do last year. The victorious team members are Sumangala Vadivelu, Sasikala Arumugam, Mohini Paramanatham and Nagula Koneswaramoorthy. The Junior team disappointed us by failing to retain the Championship Shield. Sasikala and Sumangala teamed up well in the All Island Badminton tournament and were runners up. A very high standard of play was witnessed at this tournament. I wish our players all the luck to continue to do well in the coming years also.

Our Athletic team did well in the All Island Women's Meet. Our star performer Malaimahal set up a new record of 16' 11" in Long Jump. Vamy and Malaimahal did well in High Jump.

I offer my sincere thanks to the Games Mistresses and all the others who co-operated with me to make my task an easy one.

SULOCHANA GANESHAN
(Games Captain)

Report of Creedy House for the Year 1968

Staff Advisors

Miss Y. Vinasithamby
Miss P. Duraisingam

Games Captain

Sivaja Sivanathan

House Captain

Varathalaxmy Bramanandarajah

Secretary

Kanagambigai Kanapathipillai

Vice-Captain

Shyamala Vythilingam

Treasurer

Srivathani Rajeswaran

I deem it my privilege as Captain to present our report for the year 1968. This year we can boast only of a few Championships. At the Inter-School Meet our athletes fared well. Special mention should be made of Maheswary Periathamby and Suvendrini Ariaratnam who became Senior and junior Champions respectively.

We would like to thank our staff advisors for their help and advice throughout the year, and all members of the House for the enthusiasm shown in all House activities.

VARATHALAXMY BRAMANANDARAJAH
House Captain

VI

Report of Creedy House for the year 1969

House Mistresses

Miss P. Gunaratnam

Mrs. S. Shanmuganathan

House Captain

Mathivathana Subramaniam

Vice-Captain

Subathra Navaratnarajah

Games Captain

Arunthathi Sabaratnam

Vice-Games Captain

Vijeyaluxmy Nadarajah

Secretary

Arasanayaki Cooke

Treasurer

Kalyani Sivalingam

It is with great pleasure that I submit a report of the activities of Creedy House for the year 1969. Though we failed to shine in the Inter-House Athletic Meet our members brought credit to our house by doing extremely well in some events.

My special congratulations go to Maheswari Periathamby and Swendrini Ariaratnam on their excellent performance at the Athletic Meet. My congratulations to Lythe House for winning the Championship this year.

It is with pleasure that I announce that Creedy House has been placed first in attendance, studies and other activities.

I'll be failing in my duty if I do not thank our House Mistresses for all their help and advice. I also wish to thank all the office bearers for their hard work. Finally I thank all members for their co-operation.

MATHIVATHANA SUBRAMANIAM
(House Captain)

VII

Report of Scowcroft House — 1968

Staff Advisors

Mrs. B. Selvarajah

Miss. N. Ratnasabapathy

Games Captain

Lohini Paramanathan

Secretary

Gowri Manickavasagar

Treasurer

Usha Thirunavukarasu

House Captain

Jayanthy Poopalasingham

Vice-House Captain

Vaijayanthimala Thalayasingham

The year under review has not been a fruitful one in the field of sports though our girls fought courageously.

On behalf of all Scowcroftians I must mention some outstanding performances by our girls. I must congratulate Punithavathy Arumugam who was the champion in the Lower School sports meet

I must also extend my heartiest congratulations to Rohini Poopalasingham, Malathy Sivaguru, Thanaluxmy Kanapathypillai, Pushpagantha Kumaranayagam for their good performance in the sports meet. Malathy Sivaguru and Mohini Paramanathan took part in the Junior A. A. Meet. I also congratulate the Hornbians on carrying away the Sports shield and the March Past cup.

This year we lost many points by late comers. I do hope the Scowcroftians will take note and so avoid doing the same in the coming years.

I would fail in my duty if I did not thank our staff advisors and office bearers for extending their fullest co-operation. And I hope the Scowcroftians will do well in the coming years.

JAYANTHY POOPALASINGHAM
House Captain

VIII

Report of the Scowcroft House—1969

House Mistresses

Miss R. Rajaratnam

Mrs. B. Sri Pathmanathan

House Captain

Vijanthimala Thalayasingam

Vice-Captain

Bremavathy Vythilingam

Games Captain

Janaki Karthigesu

Secretary

Gowrie Manikavasagar

Treasurer

Kohila Arulampalam

In presenting the report of Scowcroft House for the period under review, I am glad to note that on the whole the period was a progressive and encouraging one. It is no exaggeration to say that we members of Scowcroft House were in good form in all spheres of activities and contributed our mite loyally and sincerely.

In this connection I have to make special reference to the outstanding performance of Punithavathy Arumugam who became the Junior Champion.

We should not fail to congratulate Malathy Sivaguru for gaining the first place in Hurdles and Uruthirani Balasubramaniam for winning the track events.

Though our house has not made a mark, still we are proud to say that everyone made an honest attempt and fought to the last with courage and determination.

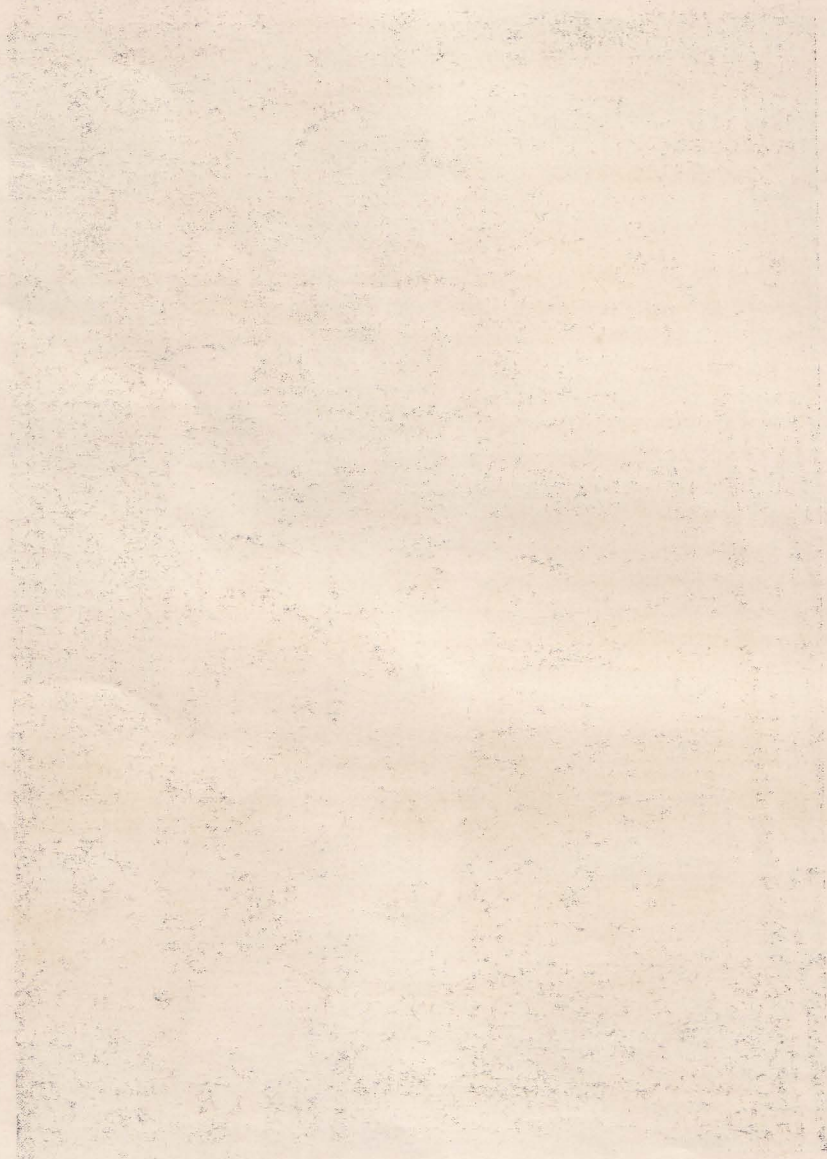
I will fail in my duty if I do not thank our Staff advisors Miss R. Rajaratnam and Mrs. B. Sri Pathmanathan for giving us all encouragement.

VIJANTHIMALA THALAYASINGAM
(House Captain)

SCHOOL ATHLETIC TEAM 1968

SCHOOL HALLWAY LEWIS 1898

IX

Report of Hornby House for the Year 1968

Staff Advisors

Miss S. Ponnampalam
Mrs. W. Gunaseelan

Games Captain

Kauruna wathi Karunapiragasam

Vice-Games Captain

Manjula Sivasangaranathan

House Captain

Gnaneswari Sivagnanasundaram

Secretary

Rajini Rajaratnam

Vice-House Captain

Joyce Thambinayagam

Treasurer

Kalayini Thambiah

I have great pleasure in presenting the report of the activities of Hornby House for the year 1968. This has been a very successful period for us in the field of Athletics. We emerged Champions for the third year in succession. This shows the high standard of achievement of the Hornbians in the field of sports.

We were champions in the Lower School Meet as well. I am proud to say that we carried away the March Past Cup for the second year in succession. My special congratulations go to our Champions Vami Thillagar and Nithiyavathy Jeyasinghe who smashed the records in High Jump and Long Jump respectively. My congratulations to Manohari Sivagurunathan and Jeyantha Gunanayaham on receiving the Senior and Junior Championships respectively.

We are also proud to say that our members are in the College Net-ball team.

I wish to take this opportunity of thanking our staff advisors Miss S. Ponnambalam and Mrs. W. Gunaseelan who willingly helped and advised us with great enthusiasm. My sincere thanks are also due to the office bearers and the other members of the house for their co-operation. I wish the Hornbians a successful 1969.

GNANESWARI SIVAGNANASUNDARAM
House Captain

MANJULA SIVASANGARANATHAN
(Vice-Captain)

Report of the Hornby House for the year 1969

House Mistresses

Mrs. K. Nadarajah

Mrs. B. Selvarajah

House Captain

Manjula Sivasangaranathan

Vice-Captain

Pathmini Ponnudurai

Games Captain

Punithavathi Pararajaseharam

Vice-Games Captain

Ranageswari Sabapathi

Secretary

Yasothara Nagalingam

Treasurer

Sarojini Rajadurai

During the period under review Hornby House did not come up to expectations. However, it met with a fair amount of success in the field of studies and sports. The Hornbians took a keen interest in the welfare of the house.

In the field of Athletics we fared well. Most of the girls won individual prizes. We came second in the Annual Inter-House Meet. Our Relay Team won the Relay Cup this year. I am also proud to say that our March Past squad was judged the best squad and awarded the Championship Cup.

Our congratulations are due to Vami Thillagar and Manohari Sivagurunathan who won the Intermediate and Senior Championships respectively. I extend my congratulations to Swendrini Ariarainam of Creedy House and Malimagal Ratnasingham of Lythe House for gaining the Junior and Intermediate Championships respectively. Let me congratulate Lythe House on securing the first place at the Inter-House Meet.

I take this opportunity to thank our House Mistresses Mrs. Selvarajah and Mrs. Nadarajah and the other teachers who helped and guided us. My thanks are also due to the office-bearers and other members of the House for their co-operation and enthusiasm.

Let me take this timely opportunity in wishing my House better luck in the years to come.

Let the young ladies of Red House march triumphantly forward.

MANJULA SIVASANGARANATHAN
(House Captain)

XI

Report of Lythe House for the year 1968

Staff Advisors

Mrs. I. Nadarajah

Miss N. Nesiah

House Captain

Sridevi Arumugam

Vice House Captain

Sulochana Ponniah

House Games Captain

Lalitha Nadarajah

Treasurer

Sulojana Ganeshan

It is with great pleasure and satisfaction that I submit the report of Lythe House for the year 1968.

"The important thing in sports is not to win but to take part," has been a convenient motto, for us. The Inter House Meet was as usual interesting. In the field of athletics we were placed second. But still we are proud of our athletes who fought to the last with courage, and determination.

My heartiest congratulations to Malaimagal Ratnasingam who won the Intermediate Championship. We are also happy that Lythians have improved in their studies too.

On behalf of the Lythians of the year 1968, I would like to extend my sincere thanks to our staff advisors Mrs. I. Nadarajah and Miss N. Nesiah for the keen interest they have taken in all our house activities. I am very grateful to the committee and all the other members of the House for their ready co-operation and enthusiasm.

I wish the new House Captain and all Lythians a very successful 1969.

SRIDEVI ARUMUGAM

House Captain

XII

Report of Lythe House for the Year 1969

Staff Advisors

Mrs. L. Swaminathan
Miss N. Nesiiah

Games Captain

Nalini Konanayagam

House Captain

Kalaimany Nalliah

Secretary

Punchanayaki Arunasalam

Vice Captain

Saratha Kanagaratnam

Treasurer

Inpavathy Murukesu

It is with a sense of pride and satisfaction that I submit the report of Lythe House for the year 1969. This year has been a very successful one for us in spite of the stiff competition.

I wish to congratulate Malaimagal Ratnasingam on winning the Inter Championship Cup, and also for breaking the record in the long jump event. My congratulations are also due to Manohari Sivagurunathan of Hornby House, Maheswary Periathamby of Creedy House and Punithawathy Arumugam of Scowcroft House for securing the Senior and Junior Championships respectively.

We are also proud that we won the Challenge Cup for relay, jumps and group events. I wish to congratulate the Hornbians, Scowcroftians and Creedyites for carrying away the other Challenge Cups.

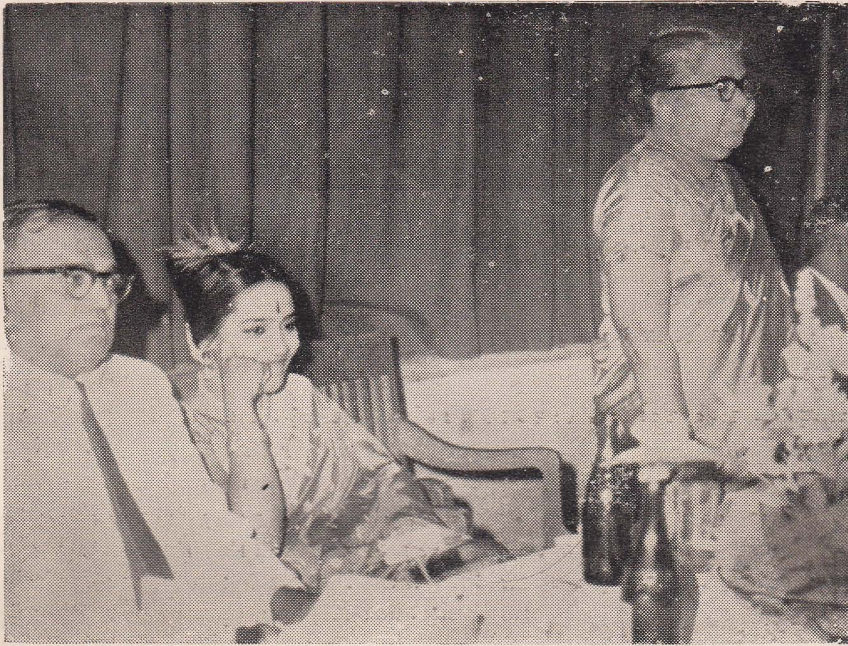
We were disappointed that we did not fare as well as we expected in the Lower School Sports Meet. On behalf of the Lytheans I extend my congratulations to the Hornbians who became the Champions in the Lower School Meet.

Lythe House has also been represented in the College Net-ball team and P. T. squads. Our Girls have done creditably in the field of studies too. Five of our girls have been admitted to the Science and Arts faculties of the University of Eylon.

In conclusion I sincerely thank our staff advisors, Mrs. Swaminathan and Miss Nesiiah for the keen interest they have taken in all our House activities. I extend my sincere thanks to the athletes and the other members of my House who have stood by me and helped me in the various activities of the House. I also thank the office bearers for their enthusiasm.

I wish all the Lytheans a very bright and successful 1970.

KALAIMANY NALLIAH
(House Captain)

"In goes a Dinner, and out
comes a Speech"

G. C. E. (A. L.) UNION ANNUAL DINNER 1968

Wine, Women and Song — what
more can a man want?

G. C. E. (A. L.) UNION ANNUAL DINNER 1969

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

XIII

Report of the Advanced Level Students' Union for the year 1968

Patron

Miss M. Thambiah

Vice-President

Sivaja Sivanathan

Staff Advisors

Mrs. S. Balasubramaniam

Mrs. T. Paramsothy

Secretary

Umayal Ratnasingam

President

Sloshana Ponniah

Treasurer

Vasanthi Edwards

The period under review has been a successful one. In spite of several extra-curricular activities we managed to have regular meetings. At the first meeting we had the introduction of freshers.

Some of our meetings were devoted to impromptu speeches, Spelling bees and quiz contest. We also took part in debates with the A. L. Unions of other schools in Jaffna.

The most glamorous and memorable event of the year was the Annual Dinner held on November 8th. We were indeed glad to have Mr. S. Thanikasalam, Director of Education (Northern Region) as our chief guest. We extend our thanks to him and to our other guests for having responded to our invitation. We also thank the representatives from sister institutions for attending our dinner.

We would like to thank the A. L. Unions of Central College, St. John's College, St. Patrick's College, Chundikuli Girls' College, Hindu Ladies College, Mahajana College, Hartely College, Uduvil Girls' College, and Union College, Tellipallai for inviting us to their annual dinners.

Finally, I wish to thank our Staff Advisors, Mrs. S. Balasubramaniam and Mrs. T. Paramsothy whose untiring effort and valuable advice helped us to accomplish our ideals.

UMAYAL RATNASINGHAM

(Secretary)

Report of the Advanced Level Students Union for the year 1968⁹

Patron

Miss M. Thambiah

Staff Advisors

Mrs. V. Vamadevan

Mrs. I. Nadarajah

Mrs. S. Nambyarooran

Committee: January 1969 — June '69

President

Lohini Paramanathan

Secretary

Sulochana Ganeshan

Vice-President

Pushpamany Nadarajah

Treasurer

Vyjanthimala Thalayasingam

Committee: July 1969 — December '69

President

Nirmala Nadarajadurai

Secretary

Chitra Rajadurai

(July — September)

Vice-President

Yasotha Paramaguru

Arunthathy Thalayasingam

(October — December)

Treasurer

Vyjanthimala Thalayasingam

The year under review began with the affiliation of the Advanced Level Science and Arts Unions to the parent-body, the Advanced Level Students' Union. While the Science and the Arts Unions functioned independently to enable the members participate in a variety of activities such as debates and speeches, for certain activities the two Unions merged with that of the Parent Union.

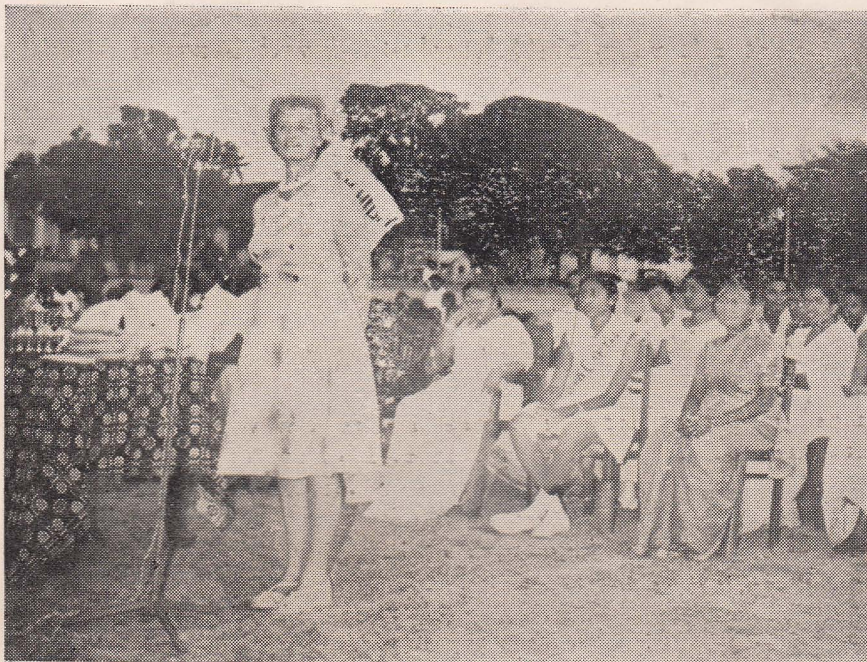
Apart from the activities within the school the debates organised with other schools merit special mention. We met St. John's College, Jaffna, at debates on the subjects "Modern Civilization is leading mankind towards disaster", "வள்ளுவன் கண்ட பெண்மையா பாரதி கண்ட பெண்மையா நவ உலகத்தால் ஏற்கப்படும்". We also met Jaffna Hindu College at debate on the subject — "தமிழர் நாகரீகம் வளர்கிறதா வீழ்கிறதா". We record with pride the skill displayed by our members in the art of debating both in Tamil as well as in English. Among our activities were essay competitions and debates.

The Crowning glory of the years activities came in the form of our Annual Dinner at which Mr. Francis Pieterz, Government Agent, Jaffna was the Chief Guest.

Miss Pathmasothy Paramsothy, Miss Chithra Rajadurai and Miss Manohari Nadarajah of the Arts Union and Miss Sivaja Sivanathan Miss Devaki Nadesan and Miss Vyjanthimala Thalayasingam of the Science Union were Presidents, Secretaries and Treasurers respectively of their Unions for the current year.

We are grateful to our Patron Miss M. Thambiah and our Staff Advisors for the encouragement they have always extended to us at all times. Finally I thank all our members for the enthusiasm and co-operation they have extended in promoting the activities of the Unions.

Secretary.

Miss. BARKER — PATRON
Upper School Sports Meet

Our debut into Social Life
G. C.E. (A.L.) Union Annual Dinner 1969

Report of the Senior Literary Association 1968

It is with great pleasure that I submit the report of the Senior Literary Association. We had our meetings regularly every alternate third day after Poya. Owing to the lack of accommodation we were unable to assemble as a group. Hence each class conducted its own meetings with the class teacher as the advisor. The meetings comprised of impromptu speeches, recitations, songs and short plays. Occasionally we had Spelling Bee Contests or Quiz Competitions with other classes. Meeting in small groups in the class room has enabled more members to participate in the proceedings and overcome their shyness.

The Elocution Essay and General Knowledge Competitions of the G. C. E. and Prep G. C. E. Classes in English and Tamil were held during the third term. My congratulations to the winners of these contests.

This report will not be complete unless I thank the members of the staff for the keen interest and enthusiasm with which they guided us. Our best wishes to the members who will be leaving us at the end of this year.

Secretary

Report of the Senior Literary Association 1969

The year 1969 was a successful year for our association. We had our meetings regularly every fortnight. Our meetings were in the form of Spelling contests, impromptu debates, General Knowledge contests, Essay Competitions and musical and Oratorical Contests. Many of our members took part in the English Day Programme organised by the Ministry of Education in connection with the Siyawasa Celebrations.

Our year's activities came to a close with a social at which our Chief Guest was Dr. Miss E. M. Thilliyampalam.

I wish to thank our Teachers and the Members of the Association for their enthusiastic support and co-operation. Without their help we could never have had such an interesting programme.

Our best wishes to our members who will be leaving us at the end of this year.

Secretary

XVI

Report of the Yuwathi Club for the Year 1968

Staff Advisors

Miss V. Rajakulandran

Mrs. C. K. Paramanathan

Vice-President

Chithira Rajadurai

Secretary

Vimala Jeyasuntharam

President

Shanthakumari Gunaratnam

Treasurer

Vyjayanthimala Thalayasingam

We began the years' programme with a devotional meeting led by the Rev. Bavink of Jaffna College.

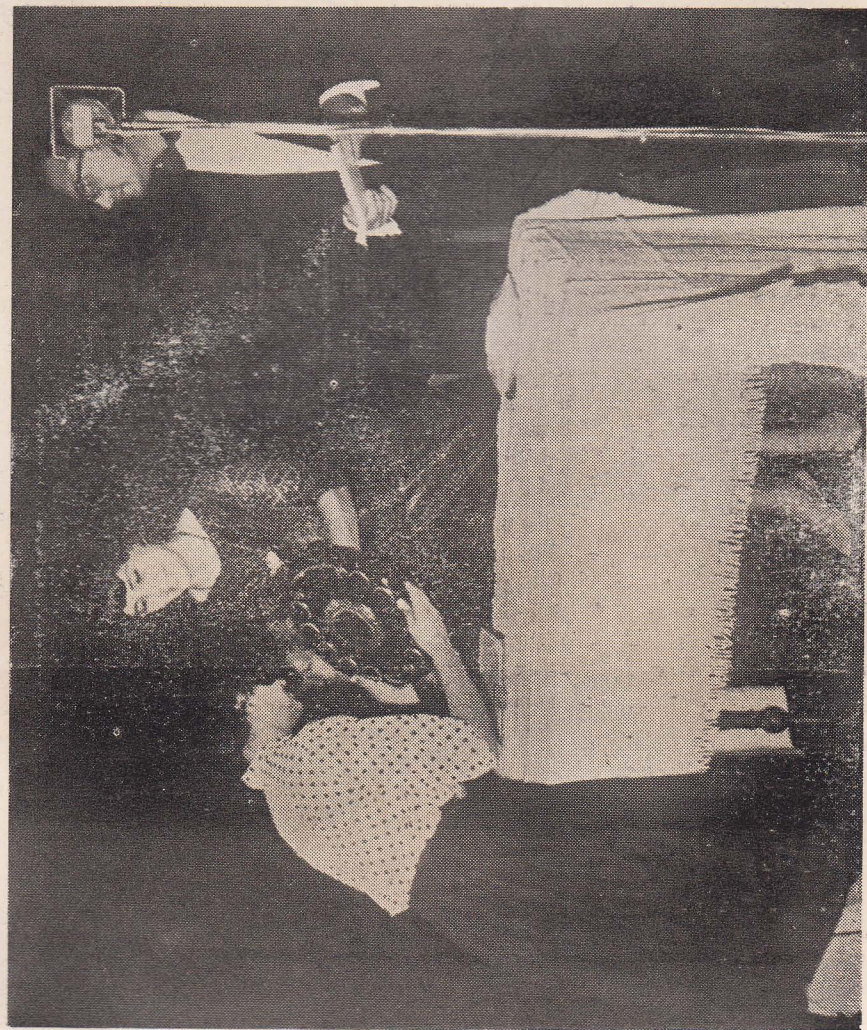
Along with our usual programme, we had a sale during the first term. It was a tremendous success and we netted about Rs. 500/- More important was the real pleasure the members derived out of making and selling the various things

During the last term, in association with the Tower Club, we provided our usual christmas treat for the Nuffield School for Deaf and blind. Needless to say it was a treat both for the recipients as well as for the donors. We closed the year with a Carol service at which Mrs. Aseervatham was the chief speaker.

The Committee would like to thank the members for their co-operation. We hope that the same help and enthusiasm will be forthcoming in the future years.

VIMALA JAYASUNTHERAM

Hony. Secy.

Wife of "HUSBAND FOR BREAKFAST" receiving
Trophy presented by Pradesha Kala Manram 1968

“The Spirit of CHRISTMAS”
as portrayed by the Vembadi Girls.

XVII

Report of the Yuwathi Club for the Year 1969

President

Dorothy Strong

Asst. Secretary

Kanageswary Sabapathy

Vice-President

Vimala Jeyasundera

Treasurer

Sumithra Mather

Secretary

Sathiadevi Abraham

Staff Advisors

Mrs. T. Joseph

Mrs. V. Jebanesan

It is with pleasure that I pen the report of the Junior Y. W. C. A. for the year 1969.

Our activity began with the election of office bearers for the new year. We arrange for morning worship before school every day and also help in conducting religious assembly once a fortnight.

We attended the J. I. C. C. F. meetings held this year at affna Central College and at Chundikuli Girls' College. Some of the members of the school band contributed a musical item for the variety entertainment held after the J. I. C. C. F. meeting at Chundikuli.

During the second term some of our members from Grade 7 participated in the J. I. C. C. F. Camp held at Casuarina beach.

The high light of our activity was the School Carol Service and the nativity plays held on the 3rd of December.

In conclusion I would like to thank the office bearers and members of the Y. W. C. A. for the help they have given to make this year a successful one.

DOROTHY STRONG

Secretary.

இந்துமகளிர் சங்கம் 1968

ஆலோசகர்கள்

திருமதி செ. அழகுசுப்பிரமணியம்
செல்வி ச. சதாசிவம்
திருமதி சுவாமிநாதன்

உபதலை

காரியதரீசர்

மாணவ தலைவர்

செல்வி தேவகி நடேசன்

தனதுதகார்

செல்வி சுபத்திராதேவி இளையதம்பி

செல்வி யோகலக்ஷ்மி மாணிக்கம்

செல்வி உஷா திருநாவுக்கரசு

1968ம் ஆண்டில் எமது சங்கம் நன்முறையில் தனது கருமங்களை ஆற்றியது. சொற்பொழிவுகள், பக்திப் பாடல்கள், ஆகிய நிகழ்ச்சிகளில் மாணவிகள் யாவரும் ஊக்கத்துடன் பங்குபற்றினர்.

சங்கத்தாரின் கூட்டங்களின் போது சொற்பொழிவு ஆற்றியவர் திருவாளர் சின்னத்தம்பி. மற்றும் விசேஷ தினங்களிலும் எமது சங்கம் ஆர்வத்துடன் பங்கெடுத்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சுவராத்திரி விழாவின்போது எம் சங்கத்தினரால் மாணவிகள் திருக்கே தீஸ்வரத் தலத்திற்குச் சென்றனர். அங்கு இச்சங்க அங்கத்தினர் ஒன்றுகூடிப் பக்திப் பாடல்களைப் பாடினர்.

சென்ற நவராத்திரி விழா மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. கீழ்ப் பிரிவு, மத்தியபிரிவு, உயர்தர பிரிவு ஆகியவற்றின் மாணவிகள் இவ்விழாவை தம் கலை நிகழ்ச்சிகளாலும் பஜனைப் பாடல்களாலும் சிறப்பாகக் கொண்டாடினர். அத்துடன் ஸ்ரீமத் சுவாமிநாதத் தம்பிரான் அவர்கள் ‘‘பிள்ளைத்தமிழ்’’ என்ற பொருளில் குமரகுருபர சுவாமிகளது வரலாற்றைக் கதாப்பிரசங்கம் செய்தார். அடுத்து திருவாளர் பொன் முத்துக்குமாரன் அவர்கள் ‘‘கம்பரும் கலைவாணியும்’’ என்ற பொருள்பற்றி சொற்பொழிவு ஆற்றினர். கடைசித் தினமான விஜயதசமி யன்று மாணவிகளுக்கான விசேட பிரார்த்தனைக் கூட்டமும் வழிபாடும் நடந்தன.

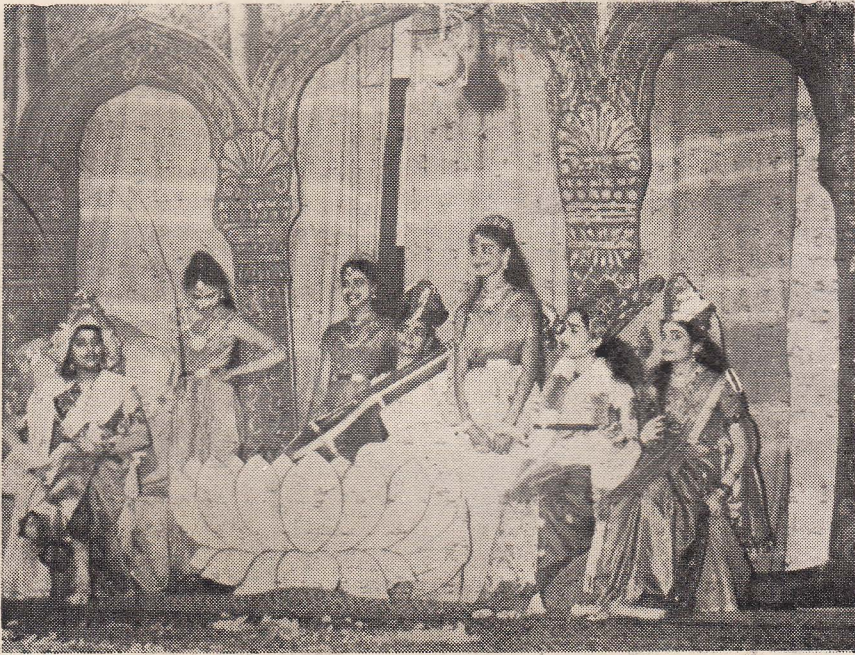
கார்த்திகை மாதம் 20ம் திகதி திருவாளர் ஆனந்தர்க்கு என்பவர் எம் சங்கத்தின் வேண்டுகோளின்படி வருகைதந்தார். இவர் பாலித்தீவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட விநாயகர் சிலையில் ஆராய்ச்சி செய்ததன் பொருட்டு அதனைப்பற்றிய குறிப்புரைகளை ஆங்கிலத்தில் கூறினார். இவ் விநாயகரது புதைபொருட் குறிப்பும், படங்களும் எம் சங்கத்தினால் மாணவர்கட்கிடையே விற்கப்பட்டது.

இவ்விதம் இந்துக்களின் விசேட தினங்களைக் கொண்டாடியதற்கு, எம் சங்கத்தின் ஆதரவாளர்களாக விளங்கும் செல்வி சதாசிவத்திற்கும் திருமதி செ. அழகுசுப்பிரமணியத்திற்கும் திருமதி சுவாமிநாதனிற்கும் எம் சங்கம் கடமைப்பட்டுள்ளது. இவ்விதம் இச் சங்கம் சமயத் தொண்டில் முக்கிய பங்கெடுத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

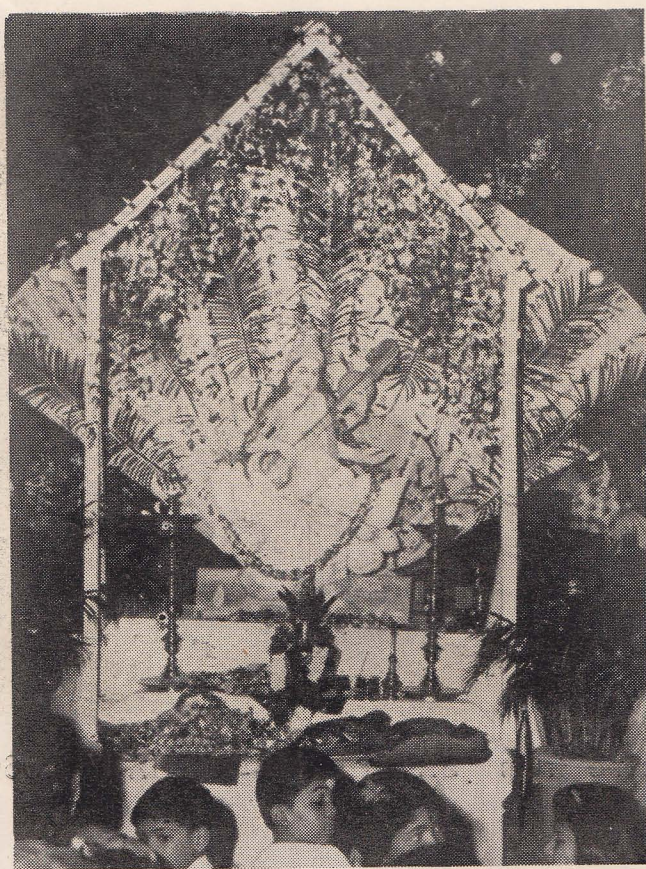
இங்ஙனம்

உஷா. திருநாவுக்கரசு

காரியதரீசர்

A scene from "SAKTHI MAIYNTHAN" 1968

"AUM SAKTHI AUM"

“குமரகுருபரர்” என்ற நாடகத்தில் ஒரு காட்சி
நவராத்திரி விழா 1969

இந்துமகவீர் சங்கம் 1969

பேயஷகர்

திருமதி அ. இராஜாப்பிள்ளை

உபதலைவ்

சகுந்தலா ஐயாத்துரை

உதவியாளர்

திருமதி தி. கணபதிப்பிள்ளை
திருமதி ஹீ. ஸ்ரீ பத்மநாதன்
திருமதி வீ. சண்முகதாசன்
செல்வி சோ. நன்னித்தம்பி

காரியதர்சி

வசந்தகுமாரி குமாரசாமி

உப காரியதர்சி

பேபி சரோஜா

தலைவர்

வள்ளிநாயகி செல்லையா

தனாதிக்கார்

சுபத்திரா இளையதம்பி

கடந்த எட்டு ஆண்டுகளாக இயங்கி வரும் எமது சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்கும் பலரும் மனமுவந்து அளிக்கும் உழைப்பும் ஆதரவுமே காரணமாகும். இந்து மகளிரின் சமயப் பண்பாட்டை வளர்க்கும் நோக்கம் கொண்ட இச்சங்கம் தனது குறிக்கோளை நிறைவேற்ற இயன்றவரை உழைத்து அதில் வெற்றியும் கண்டுள்ளது.

வழக்கம்போல் இவ்வருடமும் எமது சங்கத்தின் முதல் நிகழ்ச்சியாகத் திருக் கேதீஸ்வர யாத்திரை அமைந்தது. சிவராத்திரி விழாவை முன்னிட்டுத் தொடங்கிய இந்த யாத்திரையில் பெருந்தொகையான மாணவிகள் பங்குகொண்டு சிறப்பித்தனர்.

இவ்வருடம் எமது சங்கம் 'தோத்திரப் பாடல்கள்' எனும் நூலை அச்சிட்டு வெளியிட்டது. மாணவிகளுக்கு ஏற்ற தேவாரங்களை உள்ளடக்கிய இந்நூல் நன்மையுக்கும் ஓர் படைப்பு என்பதில் ஐயமில்லை. அடுத்து 'நவராத்திரி விழா' இவ்வருடம் வெகு சிறப்பாக எமது சங்கத்தினால் கொண்டாடப்பட்டது. நாடகங்கள், நடனங்கள், வில்லுப்பாட்டு இன்னிசை விருந்து போன்ற சிறந்த கலைநிகழ்ச்சிகள் இவ்விழாவில் இடம்பெற்றன. சிறப்பாக நடத்த மாணவிகளுக்குப் பரிசில்கள் வழங்கப்பட்டன. விஜயதசமியன்று மாணவிகள் விசேட பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர்.

'சமயச் சொற்பொழிவு' எமது சங்கநிகழ்ச்சிகளுள் முக்கியமானதொன்றாகும். மாசி மாதம் 15ம் திகதி மகாசிவராத்திரியை முன்னிட்டு செல்வி ஜெகதாம் பிகை சாம்பசிவ ஐயரின் சிறந்த சொற்பொழிவு நடைபெற்றது. ஐப்பசி 4ம் திகதி காந்திமகானின் நினைவுவிழாக் கொண்டாடப்பட்டது. மீண்டும் ஐப்பசி 12ம் திகதி செல்வி புஷ்பா செல்வநாயகத்தின் அறிவுரைகளை மாணவர் கேட்டு மகிழ் எமது சங்கம் சந்தர்ப்பம் அளித்தது. அதுமட்டு மல்ல கலிபோர்னியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு விஜயம் செய்த சுவாமி பவானந்தஜி அவர்களின் சொற்பொழிவைக் கேட்டு மகிழவும் ஒரு அரிய சந்தர்ப்பத்தை எமது சங்கம் ஏற்படுத்தியது யாழ்ப்பாணத்தில் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்ட நாவலர் விழாவில் எமது சங்கத்தின் சார்பாகக் கலந்துகொண்ட மாணவிகள் பலபரிசுகளையும் பெற்றனர்.

எமது சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்காக உதவிய அனைவருக்கும் எனது நன்றி. சங்கத்திற்குத் தேவையான நிதியை மனமுவந்து அளித்து உதவிய ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவிகளுக்கும் எனது நன்றி உரியது. மேலும் எமது சங்கத்தின் போஷகரான திருமதி. இராஜாப்பிள்ளை அவர்களுக்கும், சங்க உறுப்பினருக்கும் எனது உள்ளங் கனிந்த நன்றியைச் சங்கத்தின் சார்பாகத் தெரிவிக்க விரும்புகின்றேன். எமது சங்கம் மேன்மேலும் வளர எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்புரிவாராக!

சகுந்தலா ஐயாத்துரை

உபதலைவர்

Report of the 3rd Jaffna Girl Guide Company for the year 1968

Captain

Mrs. V. Shanmuganathan

Secretary

Sivaja Sivananthan

Lieutenant

Miss R. Setukavalar

Miss R. Thambiah

Miss D. Dharmalingam

Treasurer

Lohini Paramanathan

It is with pride and pleasure I record the activities of the Third Jaffna Guide Company for this year.

There are about 45 Guides in our company. We meet every third day after school in front of the upper school hall. We enjoy ourselves playing games—singing and studying. The entire company is divided into five patrols ie: Rose, Carnation Orchid, Lotus and Forget-me-not. We had an enrolment ceremony when Miss H. R. Thomas, Vice Principal and Division Girl Guide Commissioner presented the Tender Foot Badge to every new guide. We are thankful to her for her ever willing guidance and encouragement.

We are always happy to help at school functions. This year the New science block was opened and we formed the Guard of Honour at the entrance for the chief guest Mr. G. G. Ponnampalam and the Chief Education Officer Jaffna Mrs. Palmer. We also participated in many out of school activities.

I sincerely thank our Principal Miss M. Thambiah for her financial help and Miss H. R. Thomas for her advice to us in all matters on guiding.

I would be failing in my duty if I do not thank our Captain and Lieutenants without whose untiring effort and encouragement we would not have had such a successful year.

Secretary

SIVAJA SIVANANTHAM

Report of the 3rd Jaffna Guide Company for the Year 1969**Guiders Capt**

Mrs. V. Shanmuganathan

Secretary

Sivaja Sivanathan

Guiders Lieut

Mrs. R. Rajasenan

Treasurer

Lohini Paramanathan

The period under review has been a successful one for us, although we did not do anything spectacular. The company now consists of over forty keen and enthusiastic guides, who meet as usual in front of the upper school hall every fourth day after Poya. They are divided into five Patrols namely Rose, Forget me - nots, Orchids, Lotus and Daisy.

Each Patrol leader and second did her best for her Patrol. Badge work was done regularly, We have about twenty-two new guides who have passed the Tenderfoot tests and are ready for enrolment.

We participated in the annual Guide Rally held at the Old Park in spite of the pouring rain. We also formed a guard of honour and participated in the welcome accorded to the Prime-minister on his visit to the North.

On behalf of our company I thank Miss M. Thambiah for giving us financial help whenever we needed it

I also thank our Guiders for their untiring efforts and the encouragement they have given us in our activities.

We wish our company many more years of successful guiding.

SIVAJA SIVANATHAN

Report of the Scowcroft House Union for the year 1968

President

Gnaneswary Sivagnanam

Treasurer

Arunthavarane Pathmanathan

Secretary

Gowri Manicavasagar

Staff Advisor

Miss R. Alagiah

I have great pleasure in presenting the report for the year 1968. The Union commenced its activities this year in the usual way with the election of office bearers, and at the next meeting with the introduction of freshers. This Union enables the hostelers to meet together for fun and frolic.

We entertain ourselves by playing indoor games, and having concerts occasionally. We also had four film shows during the course of the year. In November we had our Annual Hostel Dinner and Girls from each domitory gave items and entertained us.

I would like to thank our Staff Advisor Miss R. Alagiah for the guidance and help. Our sincere thanks to Miss M. Thambiah our Principal, Miss Thomas our Vice Principal and to the members of the Union whose untiring effort — enthusiasm — co-operation and advice helped the progress of our Union. I also thank the Committee for their whole hearted co-operation and wish the Union a Successful 1969.

GOWRI MANICAVASAGAR

Secretary.

XXIII

Scowercroft House Union Report for the year 1969

Staff Advisors

Miss R. N. Alagiah

Secretary

Lohini Paramanathan

President

Srivathany Rajeswaran

Treasurer

Vasundaradevi Periathamby

In submitting this report, I am very happy to say that this year has been a successful one.

This union enables the hostellers to get together for some fun and forlic. We entertain ourselves by having debates, 'Do you know Contests', Plays etc. These reveal the talents of our girls. We hold these meetings on Poya nights in the Lower School Hall.

In October we celebrated 'Saraswathy Pooja'. At these celebrations we staged some religious Tamil plays. Each dormitory in turn took the responsibility of preparing for the Pooja. We entertained ourselves by having a dinner at the end of every term.

Before concluding this report of the Hostel Union for the year 1969, it is my duty to thank our Staff Advisor Miss R. N. Alagiah for all her help and advice. I will be failing in my duty, if I do not thank the committee members of the Union, without whose enthusiasm, this year would not have been a success.

LOHINI PARAMANATHAN
(Secretary)

Examination Results

University Entrance 1967

MEDICINE

Nirmaladevi Jesudasan
Vasanthamalika Kanagaratnam
Rajamānohari Rajaratnam
Rathidevi Sangarapillai
Sivasundara Sivanadiyan
Chrisanthi Vyramuthu

DENTAL SURGERY

Devamani Subramaniam

ENGINEERING

Kathirgamanayaki Kandiah

BIOLOGICAL SCIENCE

Mangayatkāraṣi Kanagaratnam
Navamany Subramaniam
Tharmambigai Tharmalingam

PHYSICAL SCIENCE

Vasanthini Thambithurai
Meenalogini Ramalingam
Chelvarasamani Vyramuthu
Samathanawathy Rajasingham

VETERINARY

Sathiabama Sabapathy

ARTS

Srimathidevi Kanagaratnam
Maseeka Abusala
Rohini Kumaraswamy
Mahendramany Erampoo
Chandrawathy Kandiah
Maharaneē Kanesapillai
Arunthaty Sivasubramaniam
Kalawathy Thirunavukkarasu

University Entrance 1968

MEDICINE

Sivaganga Shanmuganathan
Sivagowri Shanmuganathan

Shanthini Sivagnanasunderum

Kalavathi Sivapathasunderam

Yogaraneē Varatharajah

Shanthini Vasudevan

AGRICULTURE

Kamalarani Selladurai

ARTS

Jeyaraneē Nalliah

Maheswary Ratnasabapathy

Janoona Abdul Cader

University Entrance 1969

MEDICINE

Gowridevi Gurusingham
Ganeswary Sivagnanam
Indraneē Suppiah
Sarojinidevi Velupillai
Jayalini Jeyasunderam

DENTAL

Padmini Balasubramaniam

VETERINARY

Malini Kunanayakam

AGRICULTURE

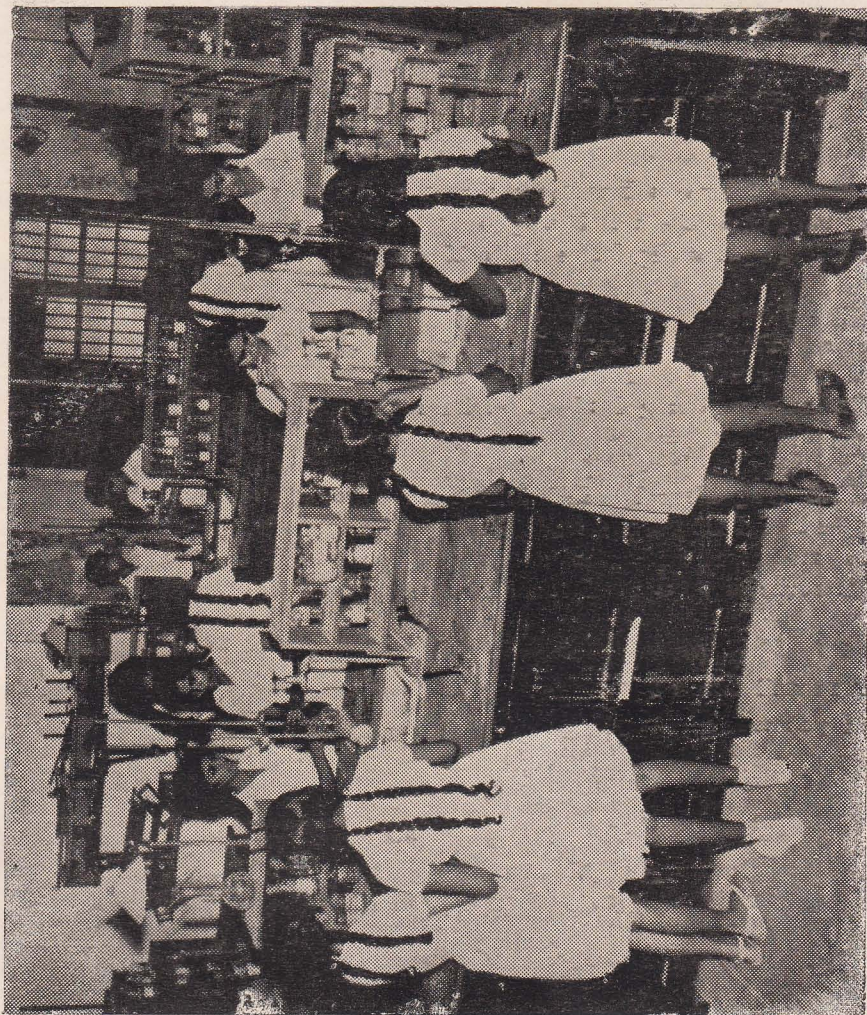
Sridevi Arumugam
Nanthini Sivathanan
Nirmala Vathsala Selvaratnam
Sandravathana Manicavasagar

PHYSICAL SCIENCE

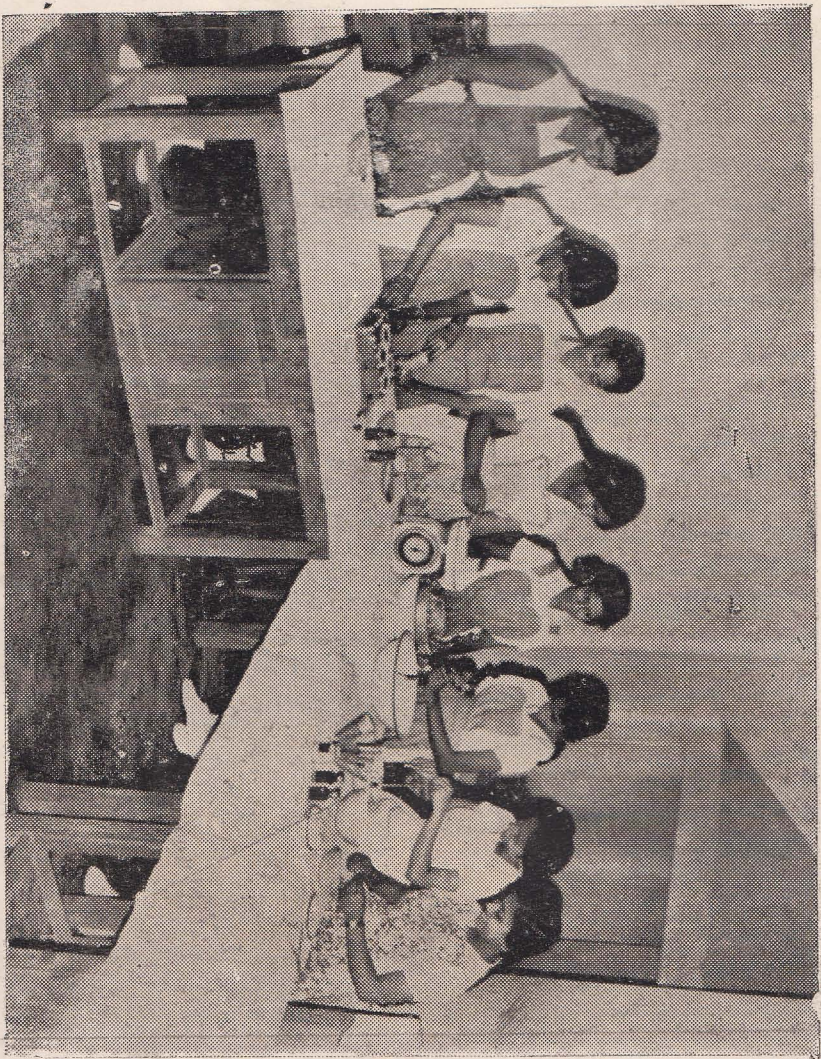
Fathima Vincent

BIOLOGICAL SCIENCE

Nirmala Thalayasingham
Vimala Perumainar
Shyamaladevi Vaithilingam

Do you think you can see the future?
These three women are the future!
SPACE SCIENTISTS OF THE FUTURE!

What are Big Girls fond of?
Sugar and Spice, and all that's nice.

ARTS

Sithy Abupakka
 Shanthlani Arasaratnam
 Chitra Rajadurai
 Kamaladevi Kandiah
 Thaneswary Kumarasamy
 Jegatheswary Chinniah
 Shanthadevi Chelliah
 Nimalalogini Tharmalingam
 Vasanthamala Thuraiajah

Manohary Nadarajah
 Ranjithamalar Navaratnam
 Varathaluxmy Bhramanandam
 Bavanidevi Maharajah
 Vasanthamala Muthuthamby
 Gnanambikai Vallipuram
 Vimalawathy Jeyasundaram
 Jayanthi Annappah

LAW

Sulochana Ponniah

 IN MEMORIAM

Mrs. Charlotte Kanagamma Hoole
 Mrs. Mary Parimalam Moses
 Mrs. Parameswary Thillainathan
 Mrs. Annam Richards
 Mrs. Roslind Paul
 Mr. George Rasanayagam
 Mrs. Chellama Sinnathamby
 Lady Rasamma Doraiswamy
 Mrs. Chellammah Kandiah
 Mrs. Emily Ponnamma Gunaratnam
 Mrs. Lousia Duraiappah

Manohar Nataraj
Kanjilal Nataraj
Vasanthakumari Nataraj
Ravindran Nataraj
Vasanthakumari Nataraj
Vasanthakumari Nataraj
Vasanthakumari Nataraj
Vasanthakumari Nataraj
Vasanthakumari Nataraj
Vasanthakumari Nataraj

Sriy Alankar
Sriy Alankar
Sriy Alankar
Sriy Alankar
Sriy Alankar
Sriy Alankar
Sriy Alankar
Sriy Alankar
Sriy Alankar
Sriy Alankar

IN MEMORIAM

Mr. Charles K. K. K.
Mrs. Mary K. K.
Mr. F. K. K.
Mrs. Ann K.
Mr. F. K. K.
Mrs. F. K. K.
Mr. F. K. K.
Mrs. F. K. K.
Mr. F. K. K.
Mrs. F. K. K.
Mr. F. K. K.
Mrs. F. K. K.

Commercial Press & Stores
Main Street
JAFFNA

7, 24